

Линда Хауърд

Независима съпруга

ПЪРВА ГЛАВА

Телефонът на бюрото й звънна, но Сали не вдигна глава от пишещата си машина, нито по някакъв друг начин даде знак, че изобщо го бе чула. Бром с въздишка стана, протегна се през бюрото и вдигна слушалката. Тя продължаваше да печата, съсредоточено намръщена.

– Сал! За теб е – съобщи той. Сали стреснато погледна и го видя как, проснат върху бюрото, й подава слушалката.

– О! Извинявай, Бром, не съм чула, че звъни. – Усмихна му се и пое слушалката от ръката му. Той често й се подиграваше, че е в някакъв друг свят, и това бе чистата истина. Много пъти му се налагаше да вдига не само своя телефон, а и нейния, защото обикновено тя бе толкова погълната от работата си, че не го чуваше.

Бром отвърна на усмивката й.

– Грег е.

– Сали – произнесе тя в слушалката вместо поздрав. Грег Дауни, редакторът на новините, отвърна:

– Намини покрай мен, малката.

– Тръгвам! – отзова се Сали ентусиазирано и затвори телефона.

– Пак ли заминаваш, пиленце? – поинтересува се Бром, като я видя да изключва електрическата си пишеща машина.

– Надявам се. – Тя отметна дългата си плитка през рамо. Обичаше задграничните командировки, идваха й като мед и масло. За другите репортери това бе досадно задължение, на нея й даваше крила. Енергията и доброто й настроение сякаш нямаха край и се втурна към кабинета на Грег, вече усещайки адреналина, от който сърцето й биеше по-бързо и цялото й тяло тръпнеше в очакване.

Когато почука на вратата, Грег вдигна поглед и острите му черти се смекчиха от усмивка.

– Да не си бягала? – попита той, стана и затвори вратата зад нея. – Аз току-що затворих телефона.

– Това е нормалната ми скорост – засмя се Сали заедно с него. Тъмните й очи блеснаха и на бузите й се появиха две трапчинки. Грег се вгледа в сияещото й лице и бързо я притисна към себе си. – Имаш ли нещо за мен? – попита тя нетърпеливо.

– За момента нищо – отговори той, върна се на стола си и се засмя, като я видя как помръкна. – По-весело, имам добри новини. Чувала ли

си някога за фондация „Оливети“?

– Не – отсече Сали, после се намръщи. – Дали пък не съм чувала? Кои „Оливети“?

– Това е европейска благотворителна организация – започна Грег и тя скочи тържествуващо.

– Охо! Сега се сещам. Синята кръв на света спонсорира всяко лято огромен благотворителен бал, нали така?

– Точно така – съгласи се той.

– Какво ме интересува? В Америка няма синя кръв, нали знаеш, само гореща червена кръв.

– Интересува те – увери я Грег. – Джамбурето тази година ще е в Сакария.

Лицето на Сали светна.

– Грег! Марина Декамп?

– Да – засмя се той. – Какво ще кажеш за това, а? Всъщност те пращам на почивка. Ще интервюираш умопомрачителната съпруга на финансовия министър, ще присъстваш на най-пищния купон, който някога си си представяла, и за всичко това ти се плаща.

– Страхотно! – възкликна тя възторжено. – Кога?

– В края на следващия месец – изръмжа Грег и си запали тънка пура. – Ще имаш достатъчно време да си накупиш нови дрешки, ако нямаш нищо подходящо като за благотворителен бал.

– Много остроумно – разсърди се Сали и сбръчка чипото си носле. – Сигурно си мислиш, че в гардероба си нямам нищо друго, освен панталони. За твоя информация, аз имам доста рокли.

– Защо тогава никога не ги носиш тук?

– Защото, мили ми шефе, ти имаш навика да ме пращаш в пуцината без предупреждение, така че съм свикнала да съм готова.

– А ти толкова се страхуваш да не изпуснеш някоя командировка, че държиш под бюрото си заредена пътна чанта – отвърна той невъзмутимо. – Ала аз наистина искам да си добре облечена, Сали. Сакария може да се окаже важен съюзник, особено след като петролните приятелчета на северната граница сега произвеждат толкова много. Това, че Марина Декамп е американка и съпругът ѝ има влияние пред краля, помага, но никога не би навредило да изглеждаш по най-добрия начин.

– Хм, да, Държавният департамент ще си отдъхне, като разбере, че съм на тяхна страна – заключи тя съвсем сериозно, с мъка сдържайки усмивката си.

– Не се смей – предупреди я Грег. – Момчетата от Вашингтон са на

нокти, когато става дума за Сакария. Кралят усеща силата си, която има покрай тези петролни приятели. Макар че чрез влиянието на Марина върху съпруга ѝ Сакария е станала по-прозападна, нещата са още доста неопределени. Този благотворителен бал ще бъде първото подобно събитие в арабска страна и ще бъде отразен от всички новинарски агенции. Телевизията, разбира се, също ще бъде там. Чух дори, че Райдън Бейнс ще интервюира краля, ала това още не е потвърдено. – Той се облегна назад на стола си и скръсти ръце зад главата си. – Носи се слух, че Бейнс във всички случаи напуска телевизията.

Блестящите очи на Сали помръкнаха едва забележимо.

– Наистина ли? Никога не бих предположила, че Рай Бейнс ще напусне журналистиката.

Грег присви очи, заинтригуван от тона ѝ.

– Ти познаваш ли Райдън Бейнс? – попита той невярващо. Не му изглеждаше вероятно. Райдън Бейнс бе извън всяка класация със своите остри документални филми и интервюта, а Сали не бе толкова отдавна сред първокласните репортери. Но пък момичето наистина се въртеше навсякъде и познаваше доста хора.

– Израснали сме заедно – обясни непринудено тя. – Е, всъщност не съвсем заедно, той е по-голям от мен, ала сме от един и същ град.

– В такъв случай имам и други добри новини за теб. – Грег се опъна назад на стола си и се вгледа изпитателно в нея. – Но не ги разпространявай. Още не е за общо достояние. Списанието се продава. Имаме нов издател.

Сърцето на Сали се преобърна. Изобщо не бе сигурна, че това бе добра новина. Едно разбъркване на върха би могло да означава разбъркване и на по-долните етажи, а тя обичаше работата си. „Светът в обзор“ бе първокласно издание и не ѝ се искаше да го види съсипано.

– И кой ще си троши сега главата с него? – попита предпазливо.

– Не се ли сещаш? – Той изглеждаше изненадан. – Райдън Бейнс, разбира се. Затова не е ясно за интервюто с краля на Сакария. Чух, че му предложили помощник, за да го задържат, ала той отказал.

Очите на Сали се разшириха от изненада.

– Рай? – повтори тя замаяно. – Боже мой, никога не съм допускала, че той ще излезе от играта. Сигурен ли си? Рай обичаше журналистиката повече от... Повече от всичко друго – довърши Сали и сърцето ѝ едва не спря от ужас, когато разбра, че за малко щеше да каже: „Рай обичаше журналистиката повече от мен!“ Какво ли би казал Грег, ако бе изтърсила това? Във всеки случай, представяше си как работата ѝ би отишла на

кино.

– Доколкото разбирам – обясни Грег, като дръпна от пурата си, без да забелязва лекото колебание в гласа ѝ, – той е подписал с телевизията да направи определен брой документални филми през следващите пет години, но извън това напуска играта. Може би му е омръзнало.

– Да му е омръзнало? – измърмори тя, сякаш изобщо не можеше да разбере за какво ѝ се говори. – Журналистиката?

– Бейнс от доста време е на върха. Може да иска да се ожени, да се спре на едно място. Вече е на възраст и трябва да се е налудувал.

– На трийсет и шест години е – уточни Сали. – Ала не ми се вярва Рай да иска да се спре на едно място.

– Честно казано, аз съм доволен, че идва при нас. Радвам се, че ще работя с него. Той е гений в своята област. Мислех, че и ти ще се зарадваш, а имаш вид, сякаш някой ти е развалил Коледата.

– Потресена съм... – призна тя. – Никога не съм допускала, че ще доживея този ден. Кога ще се съобщи новината?

– Следващата седмица. Ако искаш, ще гледам да си тук, когато Бейнс дойде.

– Не, благодаря – отказа Сали и се усмихна тъжно. – Ще го видя достатъчно скоро.

Когато няколко минути по-късно се върна на бюрото си, тя имаше чувството, че някой я е изритал в корема. Затова, вместо да се чуди как да отговаря на въпросите на Бром, се оттегли в дамската тоалетна и се стовари на малкото диванче за почивка.

Рай! Защо от всички списания е трябвало да избере „Светът в обзор“? За нея щеше да е почти невъзможно да си намери друга работа, която да харесва толкова. Не че той щеше да я уволни, но Сали знаеше, че не иска да работи за него. Рай бе напуснал живота ѝ и сега тя нямаше място за него. Не искаше да е близо до него дори професионално.

Какво каза Грег? Че може би Рай иска да се ожени и да се спре на едно място? Сали едва не се разсмя на глас. Рай вече бе женен – за нея, и бяха разделени от седем години, през което време го бе виждала само по телевизията. Бракът им се бе разбил точно защото той не можеше да се спре на едно място.

Тя пое дълбоко въздух, изправи се и се опита да придобие спокойно изражение. Това, че се тревожеше в момента, нямаше да попречи на работата ѝ. Беше твърде добър професионалист, за да го позволи. Довечера щеше да има достатъчно време, за да планира какво ще прави.

Вечерта, докато се мотаеше с половинката грейпфрут, който представляваше вечерята ѝ, лицето ѝ просветна. Имаше голяма вероятност Рай изобщо да не я познае. За седем години Сали много се бе променила, дори името ѝ бе различно. Пък и един издател едва ли щеше да си общува много с репортерите. Тя можеше седмици наред изобщо да не го вижда. А и често ходеше на дълги командировки.

Освен това защо Рай изобщо би го интересувало, ако откриеше, че една от неговите журналистки бе съпругата, с която отдавна се бяха разделили? Седем години бяха много време и през всичкото това време не бяха имали изобщо никакви връзки. Разривът бе окончателен и абсолютен. Кой знае защо, никой от тях не си бе направил труда да подаде молба за развод, ала всъщност нямаше и нужда от това. Всеки бе тръгнал по своя собствен път, бе изградил собствения си живот и сякаш годината, през която бяха женени, никога не бе съществувала. Единственият резултат от тази година бе драстичната промяна у Сали. Защо да не може да продължи да си върши работата както винаги, дори ако той я познаеше?

Колкото повече мислеше за това, толкова по-възможно ѝ се струваше. Бе добра в работата си, а Рай, както тя знаеше по-добре от всеки друг, не бе човек, който би позволил личният му живот да пречи на работата. Ако си изпълняваше задачите и не му се мотаеше в краката, той не би направил и намек за личните им отношения. В края на краищата, за него всичко бе свършило, както и за нея.

Обикновено Рай никога не се появяваше в мислите ѝ, освен когато го видеше по телевизията, но сега, когато присъствието му се стовари в живота ѝ, миналото се съживи. Опитваше се да се съсредоточи върху други неща и успяваше доста добре, докато си легна и спомените от онази година я заляха.

Рай. Сали се взираше през тъмнината в тавана, като си припомняше чертите му. Лесно можеше да си представи лицето му, защото през последните седем години го бе виждала безброй пъти по телевизията. Отначало ѝ ставаше лошо само като го зърнеше и тичаше да изключи телевизора, ала постепенно тази реакция отшумя и се превърна във вцепенение. Организмът ѝ я бе защитил от силната скръб, позволявайки ѝ да събере парчетата от разбития си живот и да се опита да го изгради наново. Докато се учеше да живее без Рай, вцепенението се бе превърнало в решителност, а решителността в безразличие.

Когато погледнеш назад към свитото, плахо момиче, което бе била някога, тя имаше чувството, че това момиче ѝ бе непознато, че можеше да изпитва към него единствено съжаление, но не си струваше да си хаби скръбта. Чудното бе не защо Рай я бе напуснал, а какво изобщо го бе привлякло към нея. Откъдето и да го гледаше, просто не виждаше причина един динамичен мъж като Рай Бейнс да иска да се ожени за такова дребно нищожество като Сара Джероум. Тогава тя не беше веселата, дръзка Сали, а Сара. Тихата, дебеличка, хрисима Сара.

Освен ако Рай не се бе оженил за нея точно защото бе хрисима – жена, която би могъл да командва, да я избутва на заден план, когато не иска да му се пречка, и която в същото време би му осигурила домашно огнище, когато все пак минеше през къщи. Ако бе така, трябва да бе изживял горчиво разочарование, защото тя бе хрисима за всичко, освен за работата му. Сара искаше съпругът ѝ да си е у дома всяка нощ, не да лети, за да пише репортажи за войни, революции и контрабанда на наркотици – точно това, което бе същността на живота за Рай Бейнс. Тя се мусеше, мърмореше, плачеше и всеки път, когато я оставяше, бе ужасена, че това ще е за последно, че той ще се върне в ковчег. Сали искаше само да държи този силен мъж до себе си, защото живееше единствено чрез него.

Накрая на Рай му дойде много и той си отиде след само една година брак. Оттогава не го бе чувала. Знаеше, че няма да ѝ се обади, защото последните му думи бяха: „Когато решиш, че си достатъчно жена като за мен, обади ми се!“

Цинични, нараняващи думи. Думи, които ясно разкриваха омразата му към нея. И все пак тези думи бяха променили живота ѝ.

Тя въздъхна, претърколи се по корем и притисна възглавницата на топка към гърдите си. Може би тази нощ бе моментът да измъкне всички спомени и да ги проветри. В края на краищата, може би скоро щеше да види отдавна липсващия си съпруг.

Познаваха се от години, откак Сали се помнеше. Лелята на Рай им бе съседка и тъй като Рай бе любимият ѝ племенник, той се отбиваше при нея поне веднъж седмично. Посещенията станаха по-редки, когато напусна града, ала никога не минаваше много време, без да се обади. По това време вече бе започнал да си създава име като репортер и бе назначен на работа в една телевизионна компания в Ню Йорк. От време на време идваше до бялата ограда, която разделяше двете къщи, и говореше с бащата на Сали, а ако Сали или майка ѝ бяха наблизо, говореше и с тях, като понякога се шегуваше със Сали, че расте много бързо.

Малко след като Сали навърши осемнадесет години, родителите ѝ загинаха при автомобилна катастрофа и тя остана сама в малката спретнатата къща, която наследи. Къщата бе изплатена и парите от застраховката ѝ бяха достатъчни да преживява, докато се възстанови от скръбта и започне да си търси работа, така че Сали живееше ден за ден и се плашеше от момента, в който ще трябва да се справя сама. Сближи се с леля Теси, лелята на Рай, защото и двете бяха сами. Леля Теси умря в съня си два месеца, след като загинаха родителите на Сали, и Рай се върна за погребението.

Той бе на двадесет и осем години, дяволски красив, и в него имаше нещо опасно, от което дъхът ѝ спираше. Бе дързък и своеволен и живееше както му се харесва. Рай видя Сали на погребението на леля си и на следващия ден ѝ се обади да я покани да излязат. Тогава тя помисли, че сигурно му бе скучно, след като бе свикнал на толкова блясък и вълнения, но когато се погледна в огледалото, разбра, че в нея не би намерил никакъв блясък и вълнения. Беше нисичка, хубавка по един тих и ненапращив начин, ала малко позакръглена. Късата ѝ гъста тъмна коса имаше приятен цвят, но беше подстригана съвсем обикновено и с нищо не разкрояваше малкото ѝ бузесто лице. Ала Рай Бейнс я бе поканил и Сали отиде с разгуптяно сърце, наполовина от страх, наполовина от възторг, че наистина ще бъде сама с такъв страхотен и сексапилен мъж.

Рай бе зрял и изтънчен. Той вероятно нямаше нищо предвид, когато леко я целуна по устните за лека нощ след първата им среща. Дори не обви ръце около нея, просто повдигна с пръст брадичката ѝ. За нея обаче това бе взрив от усещания и тя нямаше никаква представа как да ги овладее и как да скрие реакцията си. Просто най-откровено се разтопи и притисна меките си устни към неговите. Дълги минути по-късно, когато отдръпна глава, Рай дишаше накъсано и за нейна изненада отново я покани да излязат.

На третата среща само неговото самообладание спаси невинността ѝ. Сали беше безпомощна срещу привличането, което изпитваше към него, бе влюбена до уши и въпреки това се изненада, когато той изведнъж ѝ предложи да се омъжи за него. Бе очаквала да я заведе в леглото, не да ѝ прави предложение, и покорно прие. Следващата седмица се ожениха.

Шест божествени дни бе в екстаз. Рай бе прекрасен любовник, търпелив към нейната неопитност, нежен в страстта си. Изглеждаше изнедадан и развеселен от бесния плам, който успяваше да запали в тихата си малка жена, и през първите няколко дни от семейния си живот

дватама се посветиха на правенето на любов. После дойде телефонното обаждане и преди тя да се бе усетила, той вече бе нахвърлил някакви дрехи в куфара си и изтича навън, като само я целуна набързо и подхвърли през рамо: „Ще ти се обадя, бебчо.“

Повече от две седмици, след като замина, Сали разбра от вечерните новини, че Рай бе в Южна Америка, където една особено кървава революция бе изклала почти цялото предишно правителство. През цялото време, докато го нямаше, тя плачеше по цели нощи и повръщаше всичко, което се опитваше да хапне. Изтръпваше само от мисълта, че той бе в опасност. Току-що го бе намерила след кошмара от загубата на родителите си и го боготвореше. Нямаше да може да понесе, ако нещо му се случеше.

Рай се върна загорял и стегнат и Сали крещя, докато излее всичките си страхове и ярост. Той ѝ отвърна подобаващо и след последвалата кавга не си говориха два дни. Събра ги сексът, неговият все по-голям апетит за диво откликващото ѝ малко тяло и нейният безпомощен копнеж за него. Това стана обичайно за семейния им живот, а Рай отсъстваше за все по-дълго, макар че тя скоро забременя.

Караха се дори за тази бременност. Той яростно я обвиняваше, че бе забременяла нарочно, за да го задържи вкъщи. Сали знаеше, че точно в момента Рай не иска деца и че няма намерение да си сменя работата. Тя дори не се опита да се оправдае, защото по-лошо от обвинението, че бе забременяла като част от някакъв подъл план, бе срамът, че бе била прекалено необразована, за да вземе някакви предпазни мерки. Просто никога не бе мислила за това и знаеше, че той ще се отвори от нея, ако научи истината.

Когато бе в шестия месец, Рай бе ранен в някаква гранична престрелка между две развиващи се африкански страни и пристигна на носилка. Сали помисли, че докосването му до смъртта ще го вразуми и като никога не му крещя и натяква. Бе на седмото небе от мисълта, че ще го има постоянно до себе си. Но само след месец, въпреки че още не се бе възстановил напълно от раната си, той отново замина и още не се бе върнал, когато тя роди преждевременно. Новинарската агенция, в която работеше, го върна, ала когато пристигна, Сали вече бе излязла от болницата и мъртвороденият ѝ син бе погребан.

Стоя с нея, докато се възстанови физически от раждането, но тя бе убита от скръб заради загубата на детето и му се сърдеше, задето го бе нямало по време на кризата. Когато Рай отново замина, отношенията им бяха студени и не си говореха. Може би тогава трябваше да разбере

колко безразличен бе станал той към нея, ала въпреки това ѝ дойде като шок, че можа толкова лесно да я изостави завинаги, както направи при следващото си идване вкъщи. Беше се върнала от пазар и го намери изтегнат на дивана в хола. Куфарът му бе до вратата, където го бе пуснал. Лицето му бе посърнало от умора, но тъмносивите му очи я гледаха очаквателно с характерния си остър поглед.

Сали не можеше да спре думите, които напиреха на устните ѝ, и започна да му се кара, че не се съобразява с нея, че изобщо няма чувства към нея след изпитанието, през което бе минала, болката, която бе преживяла. Ако наистина я обичаше, трябваше да си намери друга работа, която ще му позволява да е при нея, когато тя толкова има нужда от него. По средата на всичко това Рай стана и взе куфара си. Докато излизаше, подхвърли саркастично: „Когато решиш, че си достатъчно жена като за мен, обади ми се!“

Оттогава не го бе виждала.

Отначало бе съкрушена. Плака дни наред и се втурваше към телефона всеки път, когато извънпяваше. Всяка седмица от него пристигаха чекове, ала към тях никога нямаше никакви бележки. Сякаш той смяташе да изпълнява задълженията си и да осигурява издръжката ѝ, но нямаше желание да я вижда и да говори с нея. За него Сали не бе достатъчно жена.

Накрая, отчаяна, знаейки, че животът ѝ не си струва да се живее без Рай, тя реши да стане жената, която щеше да е достатъчно жена за Рай Бейнс. С трескава решителност се записа в местния колеж и се зае да трупа знания, които да я направят по-изтънчена. Тръгна на курсове по езици и по всякакви занаяти, за които можеше да се сети, като се насилваше да преодолее стеснителността си. Намери си работа, наистина нископлатена, като чиновничка в местния вестник, ала това бе първата ѝ работа и бе едно начало. С този чек, който получаваше всяка седмица, този съвсем неин чек, дойде нещо, което отначало едва ли осъзнаваше, ала което нарастваше с всеки следващ чек – чувството, че разчита на себе си.

Откри, че се справя добре с езиковите курсове, всъщност бе най-добрата в класа. Имаше вроден усет към думите и езиците и се записа в клас по творческо писане. Времето, което ѝ отнемаше това, я принуди да се откаже от курсовете по занаяти, но интересът ѝ към писането нарастваше стремглаво и не ѝ се искаше да си губи времето с четки и сламки.

Заниманията, които сама си налагаше, се увеличаваха като снежна

топка, докато накрая вече нямаше и един свободен час през деня. Когато започна да се сприятелява, Сали откри, че това бе лесно, че обичаше да бъде с хора. Бавно започна да се измъква от черупката, в която бе живяла през целия си живот.

При всичките си многобройни ангажименти рядко се спираше на едно място и често забравяше да яде. Килограмите се топяха и ѝ се наложи да смени целия си гардероб. От леко пълничка стана почти прекалено слаба. Лицето ѝ също отслабна и се откриха екзотичните ѝ скули. Без закръглените бузи, които да ги урівновесяват, тъмносините ѝ очи станаха огромни, а изваяните скули под тях ѝ придаваха почти ориенталски вид. И преди бе хубава, ала сега стана нещо повече – една зашеметяваща и необикновена млада жена. Никога не бе била класически красива, но сега се открояваше сред тълпата. Косата ѝ растеше и тя просто я върза, за да не ѝ пречи, без да си прави труда да я реже, и гарвановочерната грива започна да пада върху гърба ѝ.

Докато се променяше физически, се промени и цялото ѝ поведение. Самочувствието ѝ нарастваше и Сали откри, че има остър ум и вкус към абсурдното в живота, които караха хората да я търсят. Беше ѝ приятно и все по рядко се сещаше за Рай.

Бяха разделени от почти година, когато Сали осъзна, че не само бе пораснала, а и се бе откъснала от него. Ежеседмичният чек от Рай дойде като откровение, защото докато гледаше дръзкия му подпис, тя бе потресена от откритието, че вцепеняващата болка я нямаше. Не само това, ако Рай се върнеше при нея сега, това щеше да попречи на вълнуващия нов живот, който бе изградила за себе си, а Сали не искаше това. Беше се променила, бе се превърнала в жена, която бе достатъчно жена като за Рай Бейнс... И сега откриваше, че няма нужда от него. Вече нямаше нужда да живее чрез него – защото имаше себе си.

Сякаш излезе от затвор. Съзнанието, че бе независима и можеше напълно да разчита на себе си, я опияняваше като тежко вино. Сега разбираше защо Рай бе поставял работата си над нея. И тя като него имаше нужда от вълнения и дори се чудеше как бе живял толкова дълго с нея.

С огромно облекчение върна чека на Рай на служебния му адрес с кратко писмо, в което обясняваше, че има работа и се опитва да се издържа сама, следователно няма нужда повече той да я издържа, макар че му бе благодарна за загрижеността. Това бе последното общуване между тях и то бе доста едностранно, защото Рай така и не отговори на писмото ѝ. Чековете просто престанаха да пристигат.

После в живота ѝ се намеси съдбата. Мостът, по който караше, се

срути, и макар Сали да бе достатъчно далеч, така че колата ѝ не падна в реката отдолу, няколко други коли зад нея нямаха този късмет. Без дори да мисли какво прави, тя помогна за спасяването на оцелелите и взе интервюта от всички. След това отиде в редакцията на вестника, където работеше, напечата репортаж за инцидента, включвайки собствените си живописни впечатления на очевидец, и го даде на редактора. Репортажът бе отпечатан и ѝ предложиха нова работа като репортер.

Сега, на двадесет и шест години, Сали беше завършила следването си, бе репортер в едно от добрите седмични новинарски списания и страстта ѝ към нови преживявания не бе избледняла. Сега напълно разбираше защо опасностите не бяха накарали Рай да се откаже от работата си, защото и тя се наслаждаваше на опасностите, на вълнението да излита с хеликоптер, докато от земята го обстрелват с автомати, на веселието да каца със самолет, на който само единият двигател работи, на удовлетворението от добре свършена трудна работа. Бе дала под наем къщата си и сега живееше в спретнат двустаен апартамент в Ню Йорк, който бе просто едно място, където спираше между командировките. Нямаше цветя и домашни животни, защото кой би се грижил за тях, докато Сали бе от другата страна на света? Нямаше интерес към романтични връзки, защото никога не се застояваше дълго на едно място, ала имаше безброй приятели и познати.

Не, помисли си сънено, когато най-после започна да се унася, сега не искаше Рай да се връща в живота ѝ. Само би попречил на нещата, които ѝ харесваха. Но като се замислеше, той едва ли би се интересувал какво прави тя, ако по някакъв начин все пак я познаеше, а това бе малко вероятно. В края на краищата, не бе мислил за нея седем години. Защо щеше да започне да мисли сега?

ВТОРА ГЛАВА

Сали застана пред огледалото и погледна снимката, която държеше в ръката си – тя на осемнадесет години. После погледна към отражението си, търсейки разликите. Най-очевидната бе, че сега имаше скули вместо бузи. Косата също, разбира се, тогава едва покриваше ушите ѝ, а сега бе дебела плитка, която стигаше до кръста ѝ. Единственото, което не се бе променило, бяха очите, големите ѝ тъмносини очи. Ала ако носеше тъмни очила винаги, когато мислеше, че може да налети на Рай, можеше до безкрай да скрива самоличността си от него.

Бе обмислила въпроса от всички страни и бе решила да не разчита на благоразположението му, което в най-добрия случай бе въпрос на шанс. Той можеше да кипне от някоя дреболия, бе непостоянен, непредсказуем. Най-умното бе да го избягва, доколкото бе възможно, и да се опита да не позволи на Грег да я представи на собствения ѝ съпруг като стара приятелка от родния му град.

Рай се очакваше да пристигне тази сутрин. Вчера бе съобщена новината, че списанието е продадено на Райдън Бейнс, който вече нямаше да работи като чуждестранен кореспондент и щеше оттук нататък да посвети времето и способностите си на публикуването на новини, освен в изключителни случаи, когато щеше да прави документални филми за специални събития. Цялата сграда бе бръмнала от тези новини. Репортерите ветерани изведнъж бяха станали неспокойни, преглеждаха работите си и ги сравняваха с директния, рязък стил на Рай. И Сали вече бе чула стотици коментари от развълнувани жени колко красив бе Райдън Бейнс. Дори жени, които бяха щастливо омъжени, бяха във възторг, че ще работят с него. Той бе нещо повече от известен репортер. Беше знаменитост.

На Сали цялата тази работа вече ѝ бе омръзнала. Първото, което щеше да направи тази сутрин, бе да помоли Грег да я прати в командировка, където и да било, докато нещата се уталожат. Вече бяха минали три седмици от последната ѝ командировка, така че никой нямаше да се изненада, че не я свърта на едно място. До благотворителния бал в Сакария оставаше повече от месец и тя не мислеше, че ще може да чака спокойно дотогава.

Изведнъж забеляза колко бе станал часът и хвърли последен поглед към стройната си фигура – стегната и делова в тъмносините панталони

и синята копринена риза. Косата ѝ бе прибрана и сплетена в дълга плитка и като последно бе добавила тъмни очила. Ако някой я попиташе, щеше да каже, че има главоболие и от светлината я болят очите. Очила та не бяха толкова тъмни, че да не може да работи с тях, ако се наложи.

Вече трябваше да бяга и понеже асансьорът в сградата, в която живееше, бе прословут с това, че идва много бавно, Сали хукна по стълбите, като прескачаше по две. Стигна до спирката в момента, в който автобусът затваряше вратите, и започна да вика и да чука, докато шофьорът отвори и се засмя:

– Чудех се къде си.

Всъщност често ѝ се случваше да закъснява.

Стигна до кабинета си една минута преди началото на работното време и се стовари на стола, чудейки се как бе успяла да пресече улицата, без да я блъснат поне шест пъти. Кръвта пулсираше във вените ѝ и тя се усмихна. Когато обичайният ѝ начин да стигне до работата си започваше да изглежда вълнуващ, значи бе време за действие.

– Здравсти – поздрави я Бром. – Готова ли си да се срещнеш с човека?

– Готова съм да замина някъде. Много се застоях тук. Започвам да хващам паяжина. Мисля да сгация Грег в бърлогата му и да видя дали не мога да получа някаква задача.

– Глупости – скастри я Бром. – Днес Грег е нервен. По-добре изчакай до утре.

– Ще си пробвам шанса – отвърна жизнерадостно Сали.

– Не правиш ли винаги точно това? Хей, защо са ти тези очила? Да не се опитваш да скриеш някое насинено око? – Очите на Бром светнаха от мисълта, че може да е попаднала в сбиване.

– Ами! – За да го увери, тя вдигна очилата и му показа, че очите и са си нормални, после отново ги намести на носа си. – Боли ме глава и светлината ме дразни.

– Да нямаш мигрена? – разтревожи се Бром. – Сестра ми има и светлината винаги я дразни.

– Едва ли е мигрена – отвърна Сали уклончиво. – Сигурно просто са ме хванали нервите, че толкова време седя на едно място.

Бром се засмя, както се бе надявала, и тя отиде да говори с Грег, преди да бе пристигнал Рай и всички шансове да са изгубени.

Когато наближи отворената врата на Грег, го чу да говори по телефона. Гласът му бе напрегнат и нетърпелив и Сали вдигна вежди. Той по природа си бе нетърпелив, но обикновено не бе неразумен. Сега

обаче не ѝ се струваше, че говори разумно. Бром бе прав, Грег бързаше повече от обичайното и бе нервен и раздразнителен. Тя не се съмняваше, че всичко се дължи на предстоящото идване на Рай.

Когато го чу да затваря телефона, Сали подаде глава през вратата и попита:

– Чаша кафе?

При звука на гласа ѝ той рязко вдигна глава и устните му се изкривиха в гримаса.

– Вече съм се удавил в кафе. По дяволите, не знаех, че в тази сграда работят толкова много идиоти. Кълна се, че ако още един глупак ми се обади...

– Всички са нервни – успокой го тя.

– Ти не си – възрази Грег. – За какво са ти тези очила? Толкова ли си станала известна, че да трябва да пътуваш инкогнито?

– Имам си причина да нося очила. Ала понеже си гаден, няма да ти я кажа.

– Както искаш – изръмжа той. – Разкарай се от кабинета ми.

– Трябва ми командировка – заяви Сали. – Аз самата всеки момент ще изкрия.

– Мислех, че ще искаш да си тук, за да се видиш със стария си приятел и земляк. Както и да е, в момента нямам къде да те пратя.

– Хайде де – примоли се тя. – Трябва да има нещо дребно. Няма ли никакви размирици, никакви природни бедствия, политически отвлечения? Някъде на света трябва да има някаква история за мен!

– Може би утре – отвърна Грег. – Недей толкова да бързаш. За Бога, Сал, може да ми потрябваш, ако човекът стане сприхав. Хубаво е наблизко да има някой стар приятел...

– За да го хвърлиш на лъва? – прекъсна го тя.

Той изведнъж се засмя.

– Не бой се, кукличке, Бейнс няма да те разкъса на парчета, само малко ще те понамачка.

– Грег, ти не ме слушаш! – простена Сали. – Застояла съм се тук вече цели три седмици. Трябва да си изкарам заплатата.

– Ти нямаш ум – отбеляза той.

– Ти пък нямаш милост. Грег, моля те!

– Защо толкова бързаш?! – неочаквано изрева той. – По дяволите, Сал, днес ми идва нов издател, който в никакъв случай не е никакъв навник. Не очаквам нищо приятно, така че махни ми се от главата, а? Освен това може да поиска да те види и аз, разбира се, искам да си тук, ако

наистина поиска.

Тя се стовари на един стол и простена на глас. Внезапно осъзна, че ще трябва да каже на Грег истината. Това бе единственият начин да го накара да я прати в командировка, а и може би не би било толкова зле, ако Грег знаеше. Тогава поне нямаше да продължава да се опитва да я хвърли на Рай. Реално погледнато, той имаше правото да знае обстоятелствата и да разбира усложненията, които могат да възникнат от самото ѝ присъствие.

– Грег, мисля, че трябва да знаеш, че Рай може и да не е толкова доволен да ме види – каза Сали тихо.

Той моментално застана нащрек.

– Защо? Мислех, че сте приятели.

Тя въздъхна.

– Не мога да кажа дали сме приятели, или не. Не съм го виждала седем години, освен по телевизията. Освен това има още нещо. Нямаше да ти кажа, но ти трябва да си наясно. Нали знаеш, че съм омъжена, ала със съпруга ми сме разделени от години?

Грег кимна и лицето му изведнъж стана съвсем безизразно.

– Да, знам, но ти никога не си казвала кой е твоят съпруг. Представиш се с моминското си име, нали?

– Да, исках да постигна всичко сама, без да използвам името му. Той е много известен. Всъщност, моят съпруг е... Ъ-ъ-ъ-ъ... Райдън Бейнс.

Грег преглътна шумно, после още веднъж. Очите му се разшириха. Сали не лъжеше, той знаеше. Тя бе честна до грубост. Ала все пак... Райдън Бейнс? Този печен, корав мъж и тази дребничка фея със смеещи се очи?

– Господи, Сал, та той е на възраст да ти бъде баща.

Сали избухна в смях.

– Не е! Само с десет години е по-голям от мен. Аз съм на двайсет и шест, не на осемнайсет. Но исках да знаеш защо искам да замина в командировка. Колкото по-далеч стоя от него, толкова по-добре. Разделени сме от седем години, ала си остава фактът, че Рай все още е мой съпруг, а личните отношения могат да станат деликатни, нали?

Грег я гледаше невярващо. Но ѝ вярваше. Просто не можеше да го осъзнае. Сали? Малката Сали Джероум и този голям корав мъж? Тя приличаше на дете, облечена цялата в синьо и с тази дебела плитка, стигаща чак до кръста ѝ.

– Дяволите да ме вземат – измърмори тихо. – И какво стана?

Сали сви рамене:

– Омръзнах му.

– Ти да му омръзнеш?! Хайде стига.

Тя отново се засмя.

– Сега изобщо не съм такава, каквато бях тогава. Бях една страхлива малка лигла и нищо чудно, че Рай ме остави. Не можех да понасям раздялата, която работата му налагаше. Поболявах се от притеснения, непрекъснато му опявах и накрая той си отиде. Не мога да кажа, че го обвинявам. Чудното е, че ме издържа толкова дълго.

Грег поклати глава. Не можеше да си представи Сали като страхлива. Понякога му се струваше, че това момиче изобщо няма нерви. Бе готова да се заеме с всичко и колкото по-опасно беше, толкова по-голямо удоволствие ѝ доставяше. И това не бе поза. Когато ставаше напечено, очите ѝ блясваха, страните ѝ се зачервяваха.

– Чакай да се изясним. Той не знае ли, че ти работиш тук?

– Съмнявам се, че знае – отговори тя весело. – От шест години не сме поддържали никаква връзка.

– Но сте още женени. Със сигурност ти праща издръжка... – Грег млькна, стреснат от яростното ѝ изражение, после въздъхна: – Извинявай. Отказала си се от издръжка, така ли?

– Да, след като вече можех да се издържа сама. Когато Рай си отиде, трябваше да се грижа за себе си и някъде по пътя усетих, че вече имам гръбнак. Обичам да се оправям сама.

– Никога ли не си искала развод?

– Ами... Не – призна Сали и сбръчка озадачено нос. – Никога не съм искала да се омъжвам повторно и не допускам и той да е искал, така че никога не се е налагало да се развеждаме. Вероятно за него това е удобно, да има законна съпруга, която никога не му се пречка. Никакви задължения, ала това го пази от други жени.

– Ще те притесни ли да го видиш отново? – попита Грег, по-смутен, отколкото би искал да признае, от факта, че Сали бе омъжена за Райдън Бейнс.

– Да видя Рай? Не – заяви тя съвсем честно. – Отдавна го преживях. Трябваше, ако исках да оцелея. Понякога дори не ми се вярва, че съм била... Че съм омъжена за него.

– А него ще го притесни ли да те види отново? – настоя Грег.

– Определено не емоционално. Рай също трябва да го е преживял. В края на краищата, той беше този, който си отиде. Но Рай наистина има труден характер и може да не му хареса идеята жена му да работи

за него, дори и под друго име. И може да не иска да му развалям удоволствието. Аз нямам никакво намерение да се бъркам в личния му живот, ала той може да не го знае. Така че, както виждаш, добре ще е да ме пратиш в командировка и да ме държиш по-далеч от него, поне в началото. Не искам да си изгубя работата – завърши Сали с лъчезарна усмивка и Грег поклати глава.

– Добре, ще ти намеря нещо. Но ако той забележи, че ти си жена му, аз не знам нищо за това.

– За кое? – попита невинно тя и Грег не можа да сдържи усмивката си.

Сали знаеше, че с Грег не бива да поставя на изпитание късмета си, затова бързо му благодари и се върна на бюрото си. Бром бе излязъл и тя бе относително сама, макар че само параванът разделяше малката им кабинка от останалите, и тракането на машините и бръмченето на гласовете бяха толкова ясни, сякаш между нея и останалата част от редакцията нямаше нищо.

Когато Бром се върна с димяща чаша кафе, тя се бе поуспокоила от обещанието на Грег да я държи далеч от погледа на Рай. Довърши една статия и остана доволна от резултата. Обичаше да съчетава думите, за да изразява идеи, и изпитваше почти чувствено удоволствие, когато едно изречение се получеше така, както го бе искала.

В десет часа бръмченето за момент спря, после започна отново, ала по-тихо, и Сали, без да вдига очи, разбра, че Рай бе влязъл. Тя предпазливо извърна глава и се престори, че търси нещо в чекмеджето на бюрото си. След миг бръмченето възвърна силата си, което значеше, че Рай бе излязъл, след като набързо бе огледал редакцията.

– О, Боже! – извиси се един женски глас над другите. – Само като си помисли човек, че такъв хубавец е ерген!

Сали се поусмихна, познала гласа на Линдзи Уолис, пищна секс-бомба, която повече говореше, отколкото мислеше. Но нямаше съмнение, че Линдзи говори сериозно. Сали не по-зле от всеки друг знаеше какво въздействие имаше съпругът ѝ върху жените.

Петнайсет минути по-късно телефонът иззвъня и тя скочи, от което Бром вдигна вежди.

– Измитай се – прошепна Грег в ухото ѝ. – Той е тръгнал да се запознава с всички. Иди си къщи. Довечера ще се опитам да те измъкна от града.

– Благодаря – отговори Сали и остави слушалката. Изправи се, взе си чантата и каза на Бром: – Ще се видим по-късно.

– Отлиташ ли, пиленце? – попита той, както винаги.

– Така изглежда. Грег каза да си събирам багажа. – Махна с ръка и тръгна. Не искаше да се бави, след като Рай бе тръгнал надолу.

Излезе в коридора и сърцето ѝ едва не спря, защото точно в този момент вратата на асансьора се отвори и от него излязоха Рай, обграден от трима мъже, които тя не познаваше, и предишният издател, господин Оуън. Вместо да тръгне право към тях, Сали се обърна и отиде към стълбите, като внимаваше да гледа надолу и да държи главата си леко извърната. Ала усещаше, че Рай бе спрял и гледа след нея. Втурна се надолу. Сърцето ѝ щеше да изхвъркне. Размина се на косъм!

Докато чакаше в апартаментата си Грег да се обади, едва не полудя от нетърпение. Започна да крачи напред-назад, после изчисти хладилника и препореди шкафовете. Това не ѝ отне много време, защото не бе натрупала много храна и принадлежности. Накрая намери най-добрия начин за убиване на времето – започна да си приготвя багажа. Обичаше да събира багаж, да подбира най-необходимите неща и да ги слага на подходящото място. Взе бележниците си, различни моливи и химикалки, касетофон, един опърпан речник, няколко книжки за из път, острилка, джобен калкулатор, резервни батерии и очукано джобно фенерче – всичко това пътуваше с нея, където и да отиваше тя.

Точно ги подреди, и телефонът извънтя. Гласът на Грег ѝ съобщи добрата новина, че я праща в командировка.

– Това е най-доброто, което мога да направя, поне ще те измъкна от града – изръмжа той. – Сутринта заминаваш за Вашингтон. Съпругата на един сенатор вдига голям шум за генерал, който изтърсил поверителна информация на пиянско събиране.

– Добре звучи – отбеляза Сали.

– Изпращам Крис Мийкър с теб – продължи Грег. – Говори със съпругата на сенатора. До генерала няма да можеш дори да се приближиш. Крис ще ти носи кратки сведения. Ще се срещнеш с него в пет и половина на летище „Кенеди“.

Сега, когато знаеше къде отива, тя вече можеше да довърши приготвянето на багажа си. Избра строги рокли и костюм с панталон – не любимите ѝ дрехи, но мислеше, че съдържаното облекло ще ѝ помогне за интервюто, ще предизвика доверието на съпругата на сенатора.

Както обикновено, тази нощ почти не можа да спи. Винаги бе неспокойна преди заминаване, ако Грег я бе предупредил, че ще пътува. Предпочиташе да тича към летището направо от редакцията, без да има време да мисли, без да се чуди дали всичко ще се получи, без да се чуди

какво ще стане, ако Рай някога я познае...

На следващата сутрин Крис Мийкър, фотографът, я чакаше на летището и когато Сали му махна и тръгна към него с усмивка, той стана да я посрещне. Дългурестото му тромаво тяло бавно се разгъна, Крис ѝ се усмихна сънено в отговор и се наведе да я целуне по челото.

– Здравсти, кукличке – поздрави я с тихия си ленив глас и усмивката ѝ стана още по-широка.

Сали го харесваше. Нищо не можеше да го разтревожи, нищо не можеше да го накара да се разбърза. Беше спокоен и дълбок като лагуна. Човек усещаше спокойствие дори само като го погледнеш, с гъстата му пясъчно-руса коса и тъмнокафяви очи, с рунтавите му вежди, с твърдите, ала не упорити устни. И, което бе най-важното, той никога не се бе опитвал да флиртува с нея. Държеше се приятелски, като с по-малка сестра, пазеше я по своя тих и ненаатрапчив начин, но никога не ѝ бе правил намеци, че нещо ѝ предлага, нито се бе държал, сякаш тя го привлича. Това бе голямо облекчение, защото Сали просто нямаше време за романтични връзки.

Сега Крис я огледа от глава до пети и вдигна вежди:

– Виж ти, рокля. – В гласа му прозвуча лека изненада, което означаваше, че бе потресен. – По какъв повод?

Тя отново не можа да сдържи усмивката си.

– Няма повод, просто тактика. Прати ли Грег този плик, който ми беше обещал?

– Нося го. Даде ли си багажа?

– Да – кимна Сали и в този момент обявиха полета им. Двамата минаха през детектора за метал и се отправиха към чакалнята.

По време на полета към столицата тя внимателно прочете информацията, която ѝ бе подготвил Грег. Като се имаше предвид с колко малко време бе разполагал, бе включил доста подробности и Сали потъна в разсъждения за възможностите. Това не бе от обичайния тип репортажи, които правеше, ала Грег ѝ бе дал, каквото бе имал, и тя щеше да му върне услугата, като го направи по най-добрия начин, по който може.

Когато стигнаха до Вашингтон и се настаниха в хотела, вече изглеждаше, че най-добрият начин, по който може, няма да е достатъчен. Докато Крис прелистваше списание, изтегнат на фотьойла, Сали се обади по телефона на съпругата на сенатора, за да потвърди срещата за интервюта следобед, която Грег бе уговорил. Бе ѝ отговорено, че госпожа

Бейли съжалява, но днес няма да може да се срещне с никакви журналисти. Това бе любезно, ала окончателно изритване и я ядоса. Нямахме намерение да не успее да получи историята, за която я бе изпратил Грег.

Отне ѝ един час телефонни разговори с поредица от познати, но когато часът изтече, тя вече бе интервюирала домакинята на „пиянското събиране“, на което генералът бил издрънкарал поверителната информация. Възмутената домакиня разпалено отрече всичко, освен че въпросната вечер са присъствали и генералът, и госпожа Бейли, ала когато измърмори между другото „Никой дявол не може да се сравни...“, Сали си спомни поговорката, че никой дявол не може да се сравни с ядосана жена, и у нея започна да се създава впечатлението, че госпожа Бейли е ядосана жена.

Това бе една възможност. Генералът бе стегнат, изискан мъж, с металносива коса и весели пламъчета в очите. След като поговори с Крис, който се съгласи с нейната теория, двамата решиха да проучат нещата от този ъгъл.

Четиридесет и осем часа по-късно, уморени, но доволни, те хванаха самолет обратно за Ню Йорк. Макар че теорията ѝ не бе потвърдена от нито едно от главните действащи лица – генерала и госпожа Бейли, Сали бе сигурна, че знае причината за обвиненията на госпожа Бейли към генерала. След като започнаха да търсят, те откриха няколко ресторанта в центъра, където генералът е бил забелязван да вечеря с красива жена, отговаряща на общото описание на госпожа Бейли. Сенатор Бейли неочаквано бе отменил пътуването си до Европа, за да бъде със съпругата си. Съпругата на генерала, която бе свалила двадесет килограма и бе боядисала побеляващата си коса в нежнорусо, изведнъж бе започнала да се появява по-често до мъжа си. Никой не бе потвърдил обвиненията на госпожа Бейли срещу генерала. Нещо повече – той не бе освободен от длъжност, въпреки фурура в пресата.

Сали предаде всичко това на Грег по телефона предната вечер и той се съгласи с нея. Статията щеше да бъде отпечатана в броя тази седмица и тя едва бе успяла да я даде преди крайния срок.

За Рай Грег се изказа загадъчно, като изкоментира само, че човекът обича разместванията, и от това Сали си направи извода, че е имало промени. Би предпочела веднага да замине в друга командировка, ала Грег нямаше нищо, а освен това винаги трябваше да се отчитат командировъчни и да се пише доклад. За щастие седмицата бе свършила и тя имаше още малко време, преди да трябва да се появи в редакцията.

В понеделник сутринта отиде на работа със свито сърце, но за

нейно облекчение и изненада целият ден мина, без дори да зърне съпруга си, макар че етажът бръмчеше от догадки за промените, които той ще прави в облика на списанието. Избягваше горните етажи и вече не ходеше при Грег, защото се сети, че вместо това може да го вика той да идва при нея. Бром изкоментира, че никога досега не я бе виждал толкова време на едно място.

Вторник бе същото, освен че списанието излезе по сергиите и Грег позвъни да я поздрави.

– Току-що ми се обади Рай – съобщи той грубовато, приел от нея съкратената версия на името на Райдън. – Сенатор Бейли му звънял тази сутрин по телефона вкъщи.

– Ще ме съди ли? – поинтересува се Сали.

– Не. Сенаторът обяснил цялото положение и жена му ще оттегли предишните си изявления относно генерала. Улучила си десетката, кукличке.

– И аз така си мислех – съгласи се тя весело. – Имаш ли още нещо, което мога да направя?

– Само си пази гърба, кукличке. Няколко редактора, които познавам, са бесни, задето ти единствена си надушила това, което е било под носа на всички.

Сали се засмя и затвори, ала от самочувствието, че инстинктите не са я излъгали, цял ден бе в приповдигнато настроение. Крис дойде по обед и я попита дали иска да изяде един сандвич с него. Тя прие. В сградата имаше малко кафене, което не предлагаше нищо по-изискано от супа, сандвичи, кафе и студени напитки на тези, които не можеха да излязат за обед, но оскъдната порция ѝ бе повече от достатъчна. Двамата с Крис се разположиха на масичка с размер на носна кърпа и се разприказваха над чашите си със силно черно кафе.

Точно когато свършваха, другите обядващи се разшумяха и гърбът на Сали настръхна предупредително.

– Шефът е дошъл – съобщи ѝ Крис нехайно. – С приятелката си.

Тя едва устоя на желанието да се обърне, ала с крайчеца на окото си наблюдаваше двете фигури на опашката за обед.

– Какво правят тук? – измърмори.

– Ами сигурно опитват храната – предположи Крис, обърна глава и откровено се зазяпа в жената до Рай. – Той вече провери всичко друго. Не виждам защо да не пробва и храната. Тя ми се струва позната, Сал. Знаеш ли коя е?

Сали присви очи и заразглежда жената с облекчение, защото това ѝ

помагаше да не гледа към Рай.

– Прав си, изглежда позната. Не е ли това Корал Уилямс, фотомоделът? – Бе почти сигурна, защото тази класическа красота не можеше да е на никой друг.

– Вярно – съгласи се Крис.

В този момент Рай се обърна, крепейки таблата си, и се запъти към една маса. Сали припряно сведе очи, но не и преди сърцето ѝ да прескочи. Той не се бе променил. Още бе гъвкав и мускулест, косата му още бе черна като нощ, лицето му още твърдо и саркастично, загоряло от дългото време на слънце. Жената до него бе пълната му противоположност – руса и нежна като пеперуда.

– Да вървим – каза тя полугласно на Крис и стана от стола си. Усети как главата на Рай се завъртя към нея и предпазливо му обърна гръб, без да проявява признаци на бързане. Крис излезе с нея, ала докато вървеше, Сали усещаше изгарящия поглед на Рай. За втори път я бе погледнал. Дали я бе познал? Дали си спомняше походката ѝ? А косата? Тази дълга плитка сама по себе си я открояваше, но тя не искаше да я отреже, защото тогава със сигурност щеше да я познае.

Когато се върна на бюрото си, още бе разтърсена, до голяма степен от външния вид на Рай. Никой мъж не я бе привличал така, както той, и Сали за свой ужас откри, че това не се бе променило. Рай имаше някакво първично излъчване на едва съдържана сила, което караше сърцето ѝ да бумти и ѝ напомняше за нощите, които някога бе прекарвала в прегръдките му. Може емоционално да се бе освободила от него, ала старите физически връзки бяха силни, както винаги, и тя се чувстваше уязвима.

По навик завъртя на Грег, но той бе излязъл на обед и Сали с треперлива въздишка остави слушалката. Не можеше просто да си седи, природата ѝ изискваше да предприеме някакво действие. Накрая надраска една бележка на Бром, в която го молеше да каже на Грег, че не ѝ е добре, боли я глава и си отива. Грег щеше да разбере причината, а Бром нямаше.

Не обичаше да бяга от каквото и да било, ала знаеше, че има нужда да помисли върху реакцията си към Рай, и когато си отиде у дома, се зае точно с това. Дали се дължеше само на факта, че той бе неин съпруг, че го познаваше както никой друг мъж? Рай бе единственият ѝ любовник, никога никой друг мъж не я бе привличал като него. Стар навик? Надяваше се, че това бе причината и когато осъзна, че не бе усетила и най-слаба ревност от Корал Уилямс, изпита облекчение, защото това доказваше, че бе преодоляла Рай. Всичко, което чувстваше към него, бе

първичното привличане между мъж и жена, които се харесват физически, нищо друго. А тя със сигурност бе достатъчно възрастна, за да контролира тези си чувства, както го бяха доказали последните седем години.

Късно следобед телефонът иззвъня и Грег без предисловия попита:

– Какво стана?

– Рай и Корал Уилямс дойдоха в кафето на обед, докато бях там с Крис – обясни Сали, без да се колебае. – Съмнявам се, че Рай ме позна, но се загледа в мен. Това е вторият път, когато ме зяпва така, и реших, че е по-добре да изчезна. – Това не бе точно причината, ала бе добро извинение и тя го използва. Защо трябваше да казва на Грег, че се бе разстроила, като бе видяла Рай?

– Правилно си решила – въздъхна Грег. – Той дойде в кабинета ми малко след като Бром донесе бележката ти. Искаше да се срещне с теб, защото си единственият репортер, с когото не се е запознал лично. После поиска да те опиша и докато те описвах, имаше много странно изражение.

– О, не! – простена Сали. – Сигурно ще се сети. Бърз е като змия. Попита ли те откъде съм?

– Бъди готова, кукличке. Не ме попита за това, но взе телефонния ти номер.

– По дяволите – изохка тя отново. – Благодаря, че си направил, каквото си могъл, Грег. Ако Рай не се сети, ще залича следите.

Грег затвори и Сали zakрачи, чакайки телефонът отново да иззвъни. Какво щеше да каже? Трябваше ли да се опита да си преправи гласа? Ала следобедът мина, дойде вечерта, а очакваното позвъняване така и не идваше, така че накрая тя се изкъпа и си легна. Но сънят ѝ бе неспокоен и Сали заспа дълбоко едва на зазоряване.

Събуди я телефонът, настойчивият звън, който бавно стигаше до съзнанието ѝ. Отначало помисли, че това бе будилникът и се опита да го изключи, ала звъненето продължаваше. Когато осъзна, че бе телефонът, го грабна и в бързането си го изпусна на пода. Издърпа го за шнура и най-после вдигна слушалката до ухото си.

– Ало – измърмори заспало с надебелял от съня глас.

– Госпожица Джероум? – попита дълбок дрезгав глас. Нещо в този глас опъна нервите ѝ, но тя бе прекалено сънена, за да го усети.

– Да – потвърди Сали, като едва потисна прозявката си. – Кой се обажда?

– Аз съм Райдън Бейнс – съобщи гласът и тя рязко отвори очи. –

Събудих ли ви?

– Да, събудихте ме – отсече Сали, защото не можеше да се сети за нищо възпитано, което да каже, и потрепери от дълбокия му смях. – Нещо не е ли наред, господин Бейнс?

– Не, просто исках да ви поздравя за работата, която сте свършили във Вашингтон. Това беше добър репортаж. Някога, когато сте свободна, наминете към кабинета ми да си поговорим. Мисля, че сте единственият репортер от моя персонал, с когото не съм се запознал лично, а вие сте една от най-добрите.

– Аз... Ще дойда – заекна тя. – Благодаря ви, господин Бейнс.

– Рай – поправи я той. – Предпочитам да съм на ти със служителите си. И, между другото, извинявай, че те събудих, ала и без това беше време да ставаш, ако искаш да отидеш навреме на работа. – Рай отново се засмя, каза дочуване и затвори. Сали погледна към часовника и ахна. Наистина щеше да закъснее, ако не побързаше, но Рай щеше доста да почака да я види в кабинета си.

ТРЕТА ГЛАВА

Сутринта мина, без да се случи нищо друго, макар че тя дебнеше навън дали няма да се появи Рай. Трябваше да разчита на Грег да я предупреди да изчезне в тоалетната, ала телефонът мълчеше. Бром бе в командировка в Лос Анджелис и в малката им кабинка бе тихо. Нервите й започнаха да се опъват. За обед изяде една ябълка на бюрото си, защото не искаше да рискува да отиде до кафето или дори да излезе от сградата, за да не налети на Рай. Започваше да се чувства като затворник!

Малко след обеда се обади Грег.

– Качи се горе, Сал. Не искам да говоря по телефона.

Сърцето й заседна в гърлото и тя изтича по стълбите до горния етаж. Вратата на Грег, както обикновено, бе отворена и тя влезе. Той вдигна поглед от листите, които четеше. Лицето му бе мрачно.

– Току-що се обади секретарката на Рай. Искане твоето досие. Трябваше да го изпратя, нямах избор. Той още не се е върнал от обед, така че имаш няколко минути. Просто помислих, че трябва да те предупредя.

Сали преглътна заседналата в гърлото й буца.

– Благодаря, че се опита. – Успя да се усмихне. – И без това беше глупаво да се мъча да се крия. Него все едно едва ли го интересува.

Грег отвърна на усмивката й, но загрижено я проследи с поглед, докато излизаше от кабинета му.

Замислена дълбоко, като се опитваше да приеме факта, че Рай много скоро ще разкрие самоличността й, тя натисна копчето на асансьора, вместо да слезе по стълбите. Пое дълбоко въздух и се стегна.

Изведнъж осъзна, че чака асансьора и че той идва. Измърмори си колко е глупава, завъртя се и се запъти към стълбите. Ала точно когато стигна до тях, вратата на асансьора се отвори и един глас я извика:

– Сали Джероум! Почакай една минутка!

Тя обърна глава и няколко секунди гледа Рай, замръзнала от ужас, после дръпна тежката врата и направи една крачка, готова да избяга, преди да осъзнае, че това бе безсмислено. Той добре я бе огледал и изражението му й показваше, че я бе познал. Повече не можеше да го избегне. Рай знаеше коя е тя и не бе човек, който би оставил нещата дотук. Пусна вратата и се обърна към него, вирнала войнствено брадичка.

– Нали искаше да ме видиш? – попита предизвикателно.

Той измина няколкото метра, които ги разделяха. Изглеждаше

напрегнат, кожата на скулите му бе опъната, устните стиснати.

– Сара! – прошепна гневно. Сивите му очи блестяха яростно.

– Сали – поправи го тя и отметна плитката през рамото си. – Сега се казвам Сали.

Дългите му пръсти рязко се обвиха около китката ѝ, сякаш да я премерят.

– Ти не само се казваш Сали вместо Сара, ти отново си Джероум вместо Бейнс – изсъска Рай и тя потрепери от тревога. Познаваше дрезгавия глас на Рай във всичките му настроения. Това бе глас, който можеше да звучи заплашително, когато бе сърдит, режешо, когато разобличаваше от телевизионния екран, или невероятно прелъстително, когато правеше любов. От тона му сега я побиха тръпки. Рай бе в опасно настроение, а си струваше човек да внимава с него, когато бе ядосан. – Мисля, че по-добре да дойдеш с мен – каза той тихо, хвана я за лакътя и я поведе към асансьора. – Имаме много неща да си кажем, а не искам да го говорим в коридора.

Докато чакаха асансьорът да се върне на етаж, продължи да я държи леко, ала твърдо, и един от техническите сътрудници ги изгледа втрещено, докато минаваше по коридора.

– Пусни ме – прошепна Сали.

– По никакъв начин – отвърна Рай тихо. Звънецът оповести идването на асансьора, вратите се отвориха и той влезе вътре с нея. Вратите се затвориха и тя остана съвсем сама с него в тясното пространство. Показалецът му натисна бутона на административния етаж и асансьорът потегли.

Сали събра цялото си самообладание и му се усмихна любезно, твърдо решена да не показва внезапно свилия се в стомаха ѝ страх.

– За какво имаме да говорим? В края на краищата, минали са седем години.

Рай също се усмихна, но усмивката му не бе любезна, от нея я побиха тръпки.

– Тогава да поговорим за старите времена – процеди той през зъби.

– Не може ли да почака?

– Не. Сега. Аз имам много въпроси и искам отговорите веднага.

– Имам работа...

– Млъкни – предупреди я Рай и тя млъкна.

Асансьорът спря и с него спря и сърцето ѝ. Поведението му я караше да се чувства неспокойна, не искаше да остава насаме с него, а още по-малко да мине през инквизицията, която знаеше, че ще последва.

Той я изведе от асансьора и тръгнаха по коридора към кабинета му. Когато ги видя, секретарката му вдигна очи и им се усмихна, ала преди да успее да каже нещо, Рай изръмжа през рамо:

– Никой да не ме безпокои.

После влезе в кабинета си след Сали и плътно затвори вратата.

Тя бе само на няколко метра от него и примигваше, като се опитваше да се приспособи към реалността на неговото присъствие. Преди време ѝ се бе наложило да приеме неговото отсъствие и сега просто не можеше да приеме присъствието му. Той бе мираж, рожба на въображението ѝ, прекалено жив, за да е реален.

Но Рай стоеше до вратата, гледаше я с плашещите си сиви очи и бе съвсем реален. Вместо да срещне погледа му, Сали плъзна поглед по тялото му и машинално забеляза как безукорно му стои кафявият костюм, как панталоните обгръщат мускулестите му бедра. Сърцето ѝ започна да бие малко по-бързо и тя прехапа устни.

– Рай... – Гласът ѝ пресекна, Сали се прокашля и започна отново: – Рай, защо се държиш така?

– Какво имаш предвид? – попита той и очите му светнаха опасно. – Ти си моя съпруга и искам да знам какво става тук. Очевидно ме отбягваш. Трябва ли и аз да не обръщам внимание на присъствието ти, както изглежда ти се гласиш да не обръщаш внимание на моето присъствие? Извини ме, че не се усетих веднага, бебчо, ала бях изненадан да те видя и това ме свари неподготвен. Не съм имал намерение да се правя, че не те познавам.

Тя с облекчение си пое дъх.

– О, това ли било? – Въздъхна. Сега, когато вече знаеше какво иска Рай, изпита слабост. – Да, избягвах те. Не знаех как ще приемеш идеята, че работя за теб, а аз не искам да рискувам да си изгубя работата.

– Казала ли си на някой, че сме женени? – попита той рязко.

Сали поклати глава.

– Всички ме познават като Сали Джероум. Върнах се към моминското си име, защото не исках да използвам влиянието на твоето име.

– Много благородно, госпожо Бейнс – произнесе Рай подигравателно и отиде до бюрото си. – Седни, няма да те изям.

Тя седна. Вече бе по-склонна да отговаря на въпросите му. Ако щеше да я уволнява, досега да го бе сторил. Работата ѝ не бе заплашена и Сали видимо се отпусна.

Той не седна, а се облегна на бюрото си, кръстоса крака и скръсти ръце пред гърдите си. Мълчеше, а блестящите му очи я оглеждаха от

глава до пети. Тя започна отново да се напряга. Не знаеше защо, но дори когато не помръдваше, Рай я караше да се чувства заплашвана. Накрая мълчанието започна да я дразни и Сали попита:

– За какво искаше да говорим?

– Променила си се, Сара... Сали – поправи се той. – Драстична промяна, и нямам предвид само името ти. Пуснала си дълга коса и толкова си отслабнала, че един силен вятър може да те издуха. А най-вече се справяш дяволски добре в една област, до която можех да се закълна, че никога не би се докоснала. Как така стана репортер?

– О, това беше просто шанс – обясни тя весело. – Пътувах по един мост, когато той се срути, описах това и го дадох на редактора на вестника, а той ме преназначил от чиновничка на репортерка.

– Както го казваш, звучи почти логично да си един от най-добрите кореспонденти в първокласно новинарско списание. Доколкото разбирам, ти харесваш работата си.

– О, да! – възкликна Сали и нетърпеливо се наведе напред. Очите й светеха. – Обичам я! Никога не можех да разбера защо ти винаги толкова нямаше търпение да се върнеш на работа, ала после и мен ме ухапа същата муха. То ти влиза в кръвта, връзва те, нали така? Сигурно съм се пристрастила към вълненията, чувствам се само наполовина жива, когато съм вързана тук, в кабинета.

– Очите ти не са се променили – промълви Рай почти на себе си, без да откъсва очи от лицето й. – Още са тъмносини като морето и толкова дълбоки, че човек може да се удави в тях. Защо си смени името? – попита внезапно.

– Нали ти казах, не исках да извличам облаги от твоето име – обясни тя търпеливо. – Исках за разнообразие да си стъпя на краката и открий, че това ми харесва. Колкото до Сали, някак си Сара се превърна в Сали в колежа и оттогава си останах Сали.

– Колеж? – попита той и очите му станаха по-остри.

– Да, най-после се дипломирах – засмя се Сали. – След като ти си замина, аз тръгнах по курсове, езици и творческо писане, но когато започнах да работя като репортер, това ми отнемаше толкова много време, че трябваше да довърша следването си на части.

– И на диета ли си минала? Променила си всичко друго в живота си, защо да нямаш и нова фигура? – Гласът му бе почти обвинителен и тя го погледна неразбиращо. Не можеше да има нещо против, че малко бе поотслабнала. Дори не бе свалила толкова много.

– Не, не съм минала на диета, просто отслабнах – отвърна Сали и от

тона ѝ пролича, че изобщо не разбира въпроса му. – Бях толкова заета, че нямах време да ям. Това е вярно и сега.

– Защо? Защо си се променила толкова драстично?

Тя внезапно изтръпна, разбрала, че това не бе разговор, колкото да минава времето, спомени за старите времена, а че Рай съзнателно я бе довел до този въпрос. Не знаеше по каква причина, ала нямаше нищо против да му каже истината.

– Когато си тръгна, Рай, ти ми каза да ти се обадя, когато преценя, че съм достатъчно жена като за теб. Тогава едва не умрях. Исках да умра. После реших да се боря за теб, да се превърна в жената, която ти искаш, затова тръгнах на много курсове и се научих как да правя много неща, а междувременно се научих и как да живея без теб. Край на историята.

– Не съвсем – произнесе той саркастично. – Твоят съпруг нехранимайко отново се появи на сцената и започна нова глава, а за да бъде сюжетът наистина интересен, сега ти е и шеф. Да видим, забранява ли правилникът на тази компания да се наемат роднини?

– Ако забранява – отвърна ясно Сали, – аз бях тук преди теб.

– Обаче аз съм шефът – напомни ѝ Рай и се засмя. – Не се тревожи за това, бебчо. Нямам намерение да те уволнявам. Ти си прекалено добър репортер, за да ти позволя да отидеш при някой друг. – Той се изправи, тя също, но Рай каза: – Седни, не съм свършил. – Сали покорно седна, а той взе една папка, върна се на стола си и се облегна назад. Тя разпозна, че това бе собственото ѝ досие, ала нямаше причини да не му позволява да го чете, затова просто го гледаше как го прелиства. – Любопитно ми е какво е твоето заявление за работа. Каза, че никой не знае, че си омъжена, но какво си писала в графата за семейно положение? А, ето го. Била си съвсем честна. Признаваш, че си омъжена. Обаче срещу име на съпруга пише: „Разделени – поверителна информация.“

– Казах ти, че никой не знае.

Рай отново се зачете и изведнъж смръщи вежди:

– „Най-близки роднини – няма.“ Ами ако те бяха ранили, дори убиха? Такива неща се случват, нали знаеш? Как щяха да ме уведомят?

– Не мислех, че би те интересувало – оправда се Сали. – Всъщност, изобщо не съм мислила за това, ала сега разбирам защо би искал да знаеш. Можеше да поискаш отново да се ожениш. Извинявай, не съобразих.

На слепоочието му започна да пулсира една вена и тя я гледаше в захлас. Това означаваше, че бе бесен, както си спомняше съвсем добре,

но не можеше да се сети от какво би се ядосал толкова. В края на краищата, не я бяха убили, така че не виждаше причина за притеснения.

Той затвори папката и я хвърли отново на бюрото, стиснал мрачно устни.

– Да се ожена отново! – изкрещя неочаквано. – Защо трябва да съм такъв глупак? Веднъж ми стига.

– Определено – съгласи се Сали от все сърце.

Рай присви очи и сякаш се опитваше да овладее гнева си.

– Ти не мислиш ли да се омъжиш повторно? – попита с кадифен глас.

– Един съпруг би пречил на работата ми – поклати глава тя. – Не, бих предпочела да си живея сама.

– Нямах ли... Ъ-ъ-ъ-ъ... Близки приятели, които имат нещо против, че те няма дни, дори седмици наред?

– Имам много приятели, да, ала те са повечето в същия бизнес, така че разбират, когато замина в командировка – отговори Сали спокойно, без да обръща внимание на подтекста. Не бе негова работа дали има любовници, или не, и изведнъж ѝ се стори важно Рай да не разбере, че бе единственият мъж, който бе правил любов с нея. В края на краищата, той самият не бе живял като монах, както се виждаше от зашеметяващата Корал Уилямс.

– Чел съм много твои статии – смени темата Рай. – Била си на доста напечени места. Ливан, Африка, Южна Америка. Твоите „приятели“ нямат ли нищо против, че може да пострадаш?

– Както ти казах, те самите са в бизнеса. Всеки от нас би могъл да се върне мъртъв – отговори тя сухо. – И с теб беше същото, но ти продължаваше да заминаваш. Защо сега си се спрял? Можеш сам да си избираш командировките и се чу, че са ти предложили да бъдеш водещ.

– Може би е признак, че остарявам, ала ми омръзна да ме стрелят – отговори неочаквано той. – И започна да ми става скучно, исках промяна. През годините бях направил някои добри инвестиции и когато обявиха „Обзор“ за продан, реших да направя промяната, така че го купих. Все още имам договор за четири документални филма за следващата година, а това винаги е интересно. Имам време да правя повече проучвания, да изградя основата на моята теза.

Сали се замисли.

– Струва ми се, че аз предпочитам задграничните командировки.

Рай понечи да каже нещо, но телефонът на бюрото му извънря: Той раздразнено грабна слушалката и се сонпа:

– Казах никои да не ме безпокои.

В същото време вратата се отвори и един мек глас каза:

– Но аз знам, че не би ме сметнал за безпокойство, скъпи. Ако се караш на някой нещастен репортер, сигурна съм, че вече си казал, каквото си имал да казваш.

Сали обърна глава и изумено се вгледа в Корал Уилямс, която спираше дъха със строгата си черна рокля, създадена сякаш специално за да подчертае русото ѝ съвършенство. Манекенката бе възплъщение на самоувереността и се усмихна на Рай, напълно очаквайки той да я приеме с разтворени обятия.

Рай спокойно каза:

– Разбирам проблема ви, госпожице Мийд. – И затвори телефона. Към Корал се обърна със същия спокоен тон: – Дано да е нещо важно, Корал, защото имам много работи на главата си.

Като например да се срещне с отдавна изгубената си съпруга, помисли си Сали и неволно се усмихна. Изправи се.

– Ако това е всичко, господин Бейнс...

Рай изглеждаше смутен и ядосан.

– Ще поговорим по-късно – отсече той и Сали прие това като сигнал, че е свободна. Излезе с победоносна усмивка към видимо озадачената Корал и по същия начин се усмихна и на секретарката.

Първото нещо, което трябваше да направи, бе да успокои Грег, така че на връщане се отби в кабинета му.

– Той знае – каза му тя, като си провря главата през вратата. – Всичко е наред, не ме уволни.

Грег прокара пръсти през рошавата си, рано посребрена коса.

– Състари ме с десет години, кукличке, – въздъхна той. – Радвам се, че знае, камък ми падна от шията. Това общо достойние ли ще бъде?

– Едва ли – отговори Сали уклончиво. – Не е споменавал такова нещо. Сега Корал е в кабинета му и не мисля, че би искал никои да разваля тази му връзка.

– Каква съобразителна съпруга си ти – подигра ѝ се Грег и тя му се изплези.

Сега, когато цялото напрежение бе останало зад гърба ѝ, Сали с нова сила се нахвърли върху статията, която пишеше, и до вечерта я довърши. Крис отново мина покрай нея, този път за да ѝ каже, че вечерта заминава за Маями.

– Искаш ли да ме изпратиш? – попита той и тя с готовност прие.

Понякога е добре да видиш познато лице сред тълпата на летището,

когато заминаваш посред нощ, така че не виждаше нищо необичайно, че Крис потърси нейната компания. Чак когато вече пътуваха към летището, Сали си спомни, че напоследък той няколко пъти я бе търсил. Харесваше го, бе добър и сигурен приятел, ала знаеше, че отношенията им никога не биха се развили в нещо по-сериозно от нейна страна. Вместо да остави нещата да тлеят, тя направо го попита:

– Просто от любопитство, защо ме каниш на обед, да те изпратя и така нататък? Има ли някаква причина, която би трябвало да знам?

– Използвам те – призна Крис също толкова откровено. – Ти си добра компания и не очакваш нищо повече от приятелство. Вдигаш ми и самочувствието, защото си страхотна жена.

Сали прихна. Според нея страхотните жени не бяха динамични мишънки с повече енергия, отколкото усет за модата. Но все пак бе приятно да чуе такова мнение от мъж.

– Благодаря – откликна тя весело. – Ала това още не обяснява защо. Той вдигна русите си вежди.

– Заради друга жена, разбира се. Какво друго би могло да бъде?

– Познавам ли я?

– Не, тя не е в този бизнес. Живее в моя блок и е домошарка. Иска съпруг, който да работи от девет до пет, а аз не се виждам в тази роля. Патова ситуация. Нито тя иска да отстъпи, нито аз.

– И какво ще правиш?

– Ще чакам. Аз съм търпелив човек. Или тя ще се промени, или няма да се съберем. Много просто.

– Защо трябва тя да прави всички отстъпки? – възмути се Сали, изненадана, че дори разумният Крис би очаквал единствено жената да се приспособява.

– Защото знам, че аз не мога – пошегува се той и се усмихна. – Знаем докъде ми стигат възможностите, Сал. Само се надявам тя да е силна от мен и да може да се промени. – После Крис рязко смени темата и тя разбра, че ѝ бе казал всичко, което бе имал намерение да ѝ каже. През останалото време говориха общи приказки и Сали изчака да обявят полета му, усещайки, че той се чувства уязвим. Да заминаваш на дълъг път посред нощ, когато никой не те изпраща, бе самотно преживяване, и тя искаше да му даде поне едно познато лице, на което да каже довиждане.

Когато най-после се върна в апартамента си, минаваше десет, Сали набързо си взе душ и се приготви да ляга. Точно когато изключи лампата, телефонът иззвъня и тя отново я включи, за да го вдигне.

– Сали? Къде беше, по дяволите? – попита Рай нетърпеливо и от дрезгавия му глас, както винаги, гърбът ѝ настръхна.

– На летището – отговори тя машинално.

– Посрещаше ли някого? – попита той и тонът му стана по-остър.

– Не, изпращаш. – Бе възвърнала самообладанието си и бързо попита: – За какво се обаждаш?

– Днес следобед си тръгна, без да сме уредили нищо.

– Да сме уредили? – повтори Сали озадачено. – Какво има да уреждаме?

– Например нашия брак.

Тя изведнъж разбра и се опита да го успокои, че няма да му създава неприятности с прекратяването на брака им.

– Не би трябвало да има никакви проблеми да получим развод, като се има предвид колко време сме били разделени. И разводът е добра идея, отдавна трябваше да го направим. Седем години са много време. Очевидно бракът ни е приключил във всяко отношение, освен официално. Не виждам причина да не го прекратим и на хартия.

– Прекалено много говориш – отбеляза Рай и в гласа му се появиха онези режещи нотки, които предупреждаваха, че бе започнал да се ядосва. Сали объркано замълча. Какво бе казала, та да го ядоса? Защо бе повдигнал този въпрос, ако не искаше да говори? – Аз не искам развод – съобщи Рай след малко. – Установих, че е много удобно да имам една малка женичка някъде настрани.

Тя се засмя, седна в леглото и подпря възглавницата зад гърба си.

– Да, виждам за какво може да ти бъде удобно – осмели се да го подразни. – Това спира жените, които са тръгнали на лов за съпрузи, нали така? И все пак ние сме стигнали до положение, при което е глупаво да оставаме женени. Аз ли да подам молба, или ти ще подадеш?

– Нарочно ли се правиш на глупава? – избухна той. – Казах ти, че не искам развод!

Сали отново замълча, потресена от неговата настойчивост.

– Но, Рай! – попита накрая невярващо. – Защо не?

– Казах ти – повтори той с тон на човек, обясняваш очевидното. – Удобно ми е да имам съпруга.

– Винаги можеш да излъжеш.

– Защо трябва да си правя труда да лъжа? Освен това винаги има опасност лъжата да бъде разкрита. Не, благодаря ти за предложението, ала смятам да те запазя, независимо кой чака зад кулисите да заеме мястото ми.

Тя изведнъж се ядоса. За какво ѝ се бе обадил, ако не искаше развод, и кой бе той да ѝ прави забележки на тема кой чака зад кулисите?

– Ти си направо нетърпим! Какво става, Рай? Да не би Корал много да те притиска? Да не би да имаш нужда от удобната си съпруга да те пази? Е, можеш да се криеш зад някой друг, защото аз нямам нужда от твоего съгласие за развод. Ти ме изостави и те нямаше седем години, така че всеки съдия в щата ще ми даде развод!

– Така ли мислиш? – Той се засмя на глас. – Опитай. Имам много приятели и да се разведеш с мен може да се окаже по-трудно, отколкото очакваш. По-добре да си сигурна, че имаш много пари и много време, преди да започнеш, и по-добре да имаш по-надеждна работа. Ти си в доста уязвима позиция, не мислиш ли? Не можеш да си позволиш да ядосваш шефа си.

– Шефът ми може да върви по дяволите! – изкрещя Сали вбесено и тресна слушалката. Телефонът веднага започна да звъни отново и тя за момент го изгледа, ала след малко, когато започна да я дразни, го изключи – нещо, което рядко правеше, защото можеше Грег да има нужда да се свърже с нея.

Загаси лампата, намести възглавницата обратно на мястото ѝ, но нямаше никаква надежда да заспи. Лежеше в тъмното и кипеше. Искаше ѝ се да може да излее гнева си върху главата на Рай. За какво ѝ се бе обадил, ако не искаше развод? Ако искаше да я използва, за да държи Корал на разстояние, би могъл да намери някой друг, който да свърши тази мръсна работа вместо него. Тя самата мислеше, че Корал бе точно неговият тип – самоуверена и изискана жена, на която не би ѝ пукало дали съпругът ѝ се интересува повече от работата си, отколкото от нея.

После, сякаш някой бе светнал лампата в тъмната стая, Сали изведнъж разбра защо Рай толкова упорито не искаше развод, защо ѝ задаваше всичките тези въпроси и ѝ правеше всичките тези намеци за нейните приятели. Ако изобщо нещо бе научила за него през годината, която бяха прекарвали заедно, то бе, че той бе мъж с чувство за собственост. Рай не искаше да се отказва от нищо, което му принадлежи, и това включваше и съпругата му. Очевидно не му пречеше, че могат да ги разделят хиляди километри, че не се бяха виждали от години. Според него, след като веднъж му бе станала съпруга, винаги трябваше да бъде. Той можеше вече да не я иска, но бе прекалено голям инат, за да се откаже, ако мислеше, че някой друг може да поиска да се ожени за нея. Това, което Рай не осъзнаваше, бе, че нейното мнение бе съвсем като неговото – веднъж стига.

Тя честно си признаваше, че никога няма да обича друг мъж, както бе обичала него, и че макар да се бе възстановила от емоционалните поражения, които ѝ бе нанесъл, не вярваше, че някога ще може отново да обича така страстно, така ненаситно. Нито пък искаше да се задоволи с блудкава удобна връзка, след като бе познавала такава любов.

Разбира се, нямаше да може да го убеди, че иска развод не за да се омъжи за друг. Той никога нямаше да разбере, че Сали просто имаше нужда да се чувства свободна от него. Докато Рай бе само далечна фигура, това не я безпокоеше, ала сега, когато щеше непрекъснато да е наоколо, Сали чувстваше, че се задушаваше. Характерът му бе прекалено силен, прекалено собственически, и ако мислеше, че има някаква законна власт над нея, той не би се поколебал да я използва по всякакъв начин, по който иска. За пръв път тя сериозно се замисли за възможността, че може да се наложи да си търси друга работа. Сали обичаше работата си, харесваше ѝ да работи в „Светът в обзор“, но имаше и други издания. А след като Рай заплашваше да я уволни, ако тя се опита да се разведе с него, най-доброто бе да разруши това оръжие, преди да бе имал възможността да го използва.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Сали гледаше мрачно клавишите на пишещата си машина, опитвайки се да накара думите да се съберат в изречение, ала главата ѝ упорито оставаше празна, както и белият лист в машината. Тя винаги с такъв ентузиазъм се бе отнасяла към работата си, думите винаги така бяха извирали в бързи плавни изречения, че от това блокиране нервите ѝ се бяха вързали на възел. Никога преди не бе имала такива проблеми и сега не знаеше какво да прави. Как можеше да пише за нещо, което я отегчаваше до сълзи? А тази статия наистина бе скучна!

Бром бе отишъл до кабинета на Грег и сега се върна.

– Заминавам – съобщи той и започна да разчиства бюрото си. – Мюнхен.

Сали се завъртя на стола си към него.

– Нещо интересно?

– Среща на Общия пазар. Има някакви проблеми, които могат да я провалят. Ще се видим, когато се върна.

– Да, добре – отговори му тя и се опита да се усмихне.

Бром се спря до бюрото ѝ и я докосна по рамото.

– Нещо има ли ти, Сал? От две седмици ми изглеждаш болна. Ходи ли на лекар?

– Нищо ми няма – увери го тя и той тръгна.

Когато остана сама, Сали се обърна отново към пишещата машина и се намръщи. Не бе ходила на лекар, нямаше лекарство за скуката. Защо я държаша в редакцията? Грег знаеше, че бе най-добра на обект, но минаха три седмици, откак се върна от Вашингтон, и оттогава не бе заминала на нито една командировка, дори и най-кратката. Вместо това я заливаха с „предложения“ за статии, които всеки друг би могъл да напише. Стараеше се, ала сега опря в камък и изведнъж се ядоса. Ако Грег нямаше намерение да я използва, тя искаше да знае защо!

Решително изключи пишещата си машина и се запъти към кабинета му. Нямаше го, затова седна да го чака и докато чакаше, гневът ѝ премина, но решителността не. Вродената упоритост, която я държеше на върха, когато искаше да напише някоя история, я държеше също твърда в решението ѝ да стигне до дъното и да разбере защо Грег изведнъж бе започнал да я пренебрегва. Винаги бяха имали най-добри колегиални отношения, съчетание на уважение и симпатия, а сега той сякаш ѝ нямаше

доверие, че ще си свърши работата.

Трябваше да чака почти четиридесет минути, докато Грег се върне. Когато отвори вратата и я видя да седи вътре, през лицето му премина сянка, ала той бързо изглади разтревоженото си изражение и я поздрави:

– Здравсти, кукличке, как върви статията?

– Не върви. Не мога да я направя.

Грег въздъхна и седна зад бюрото си. След като си поигра малко с молива, каза весело:

– Е, всички понякога имаме проблеми. Какво й е на статията? Нещо, в което можеш да се набъркаш?

– Скучна е – отговори Сали направо и той трепна. – Не знам защо ме затрупваш с всичкия този боклук, затова питам. Защо? Аз съм добра в работата си, но ти не ме оставяш да я върша. Да не се опитваш да ме накараш да напусна? Да не би Рай да е решил, че не иска жена му да работи при него, ала не му се ще да изглежда така, сякаш ме е изритал?

Грег прокара пръсти през прошарената си кестенява коса и въздъхна.

– Поставяш ме натясно – измърмори той. – Не можеш ли да оставиш нещата за малко такива, каквито са?

– Не! – избухна тя, после се успокои. – Извинявай. Мисля, че не си ти виновен, ти винаги си ми давал задачи, с които мислиш, че мога да се справя. Причината е Рай, нали?

– Той те свали от задгранични командировки – потвърди Грег.

Макар да бе очаквала такова нещо, да чуе думите наистина произнесени и подозренията й потвърдени бе по-голям удар, отколкото си бе представляла. Сали пребледня и видимо се сви. Свалена от командировки! Това бе смъртоносен удар. Цялата страст, която бе давала на Рай, се бе прехвърлила към работата й, когато той си отиде, и през годините тя бе научила, че една удовлетворяваща работа обогатява живота й. Не се съмняваше какво би й казал един психоаналитик – че работата й бе заместител за това, което наистина искаше – мъж, и може би отначало наистина бе така. Но Сали вече не бе същият човек, както преди седем години. Тя бе зряла, независима и се чувстваше като осакатял музикант, сякаш животът й бе опуствял.

С прегракнал от ужас глас попита:

– Защо?

– Не знам защо – отговори Грег. – Виж, миличка, всичко, което знам, е че той те свали от задгранични командировки. Все пак можеш да

отразяваш всичко в Щатите и се бяха появили няколко неща, ала те държах тук, защото всеки би могъл да ги направи, а аз исках да си на разположение, ако стане нещо наистина важно. Може би сбърках. Опитвах се да правя това, което е най-добро за списанието, но знам как се чувстваш, когато дълго се заседиш на едно място. Ако нещо изскочи, независимо какво е, искаш ли го? Кажй само една дума и е твое.

– Няма значение – произнесе Сали уморено и Грег се намръщи. Най-малко би очаквал от нея отстъпление. После тя вдигна глава и тъмносините ѝ очи заблестяха от гняв. – Всъщност, като си помисля, да. Каквото и да е! Ако можеш да ме пратиш някъде за шест месеца, това ще е прекрасно. Единственият начин да се удържа да не убия Рай е да съм далеч от него. Предполагаше ли се да е тайна, че съм свалена от задгранични командировки?

– Не мисля. Не съм ти казвал просто защото се надявах да си доволен от другата работа, ала нищо не излезе. Защо?

– Защото ще задам същия този въпрос на Рай – обясни Сали и устните ѝ трепнаха в котешка усмивка при мисълта за предстоящата битка с нахалния си съпруг.

Грег се облегна назад на стола си и се вгледа във внезапно грейналото ѝ лице, оживено от очакването за бой. За момент се бе разтревожил за нея, бе се уплашил, че кипящата ѝ енергия бе пресекнала, но сега се засмя одобрително. Тя живяваше, когато бе най-трудно, и точно това я правеше един от най-добрите му репортери.

– Изкарай си на него всичко, което ти се е насъбрало – посъветва я грубовато. – Трябваш ми.

Когато Сали влезе, Аманда Мийд, секретарката на Рай, ѝ се усмихна. Аманда бе секретарка и на предишния издател и познаваше всички. Доказателство за нейната дискретност бе, че не се разчу нищо за предишния личен разговор на Сали с Рай, за което Сали ѝ бе благодарна. Тя не искаше за тях да се пускат слухове, защото иначе Рай можеше да си науми направо да я изхвърли, за да прекрати приказките.

– Здравей, Сали – поздрави я Аманда. – Мога ли да ти помогна с нещо, или трябва да се срещнеш с шефа?

– Шефа, ако е свободен.

– В момента е свободен, ала в дванадесет има среща с госпожица Уилямс за обед, така че скоро излиза.

– Няма да се бавя – обеща Сали. – Питай го дали ще ме приеме.

Аманда се обади по вътрешния телефон и обясни защо безпокои шефа. Само след няколко секунди затвори и отново се усмихна:

– Влизай, свободен е. А и напоследък е в много добро настроение.

Сали се засмя.

– Благодаря за информацията, но нямам намерение да искам повишение. – Влезе и плътно затвори вратата зад гърба си, за да е сигурна, че нищо от разговора няма да се чуе.

Рай стоеше до огромния прозорец и гледаше движещите се долу тълпи от хора. Бе по риза. Копчетата на ръкавелите му бяха свалени и лежах на бюрото му, а ръкавите бяха навити и разкриваха мускулестите му ръце. Когато се обърна, тя видя, че бе свалил и вратовръзката си и приличаше повече на репортер, отколкото на издател. Излъчваше мъжественост, с която никои друг мъж не можеше да се сравни.

– Здравей, бебчо – провлачи той и в тона му прозвучаха интимни нотки, от които пулсът ѝ прескочи. – Много дълго време ти отне да дойдеш. Вече започвах да си мисля, че залагаш на сигурното.

Какво имаше предвид? Дали Грег не се бе обадил да го предупреди за идването ѝ? Не, нали току-що бе излязла от кабинета на Грег, а и той искаше Сали да може да ходи в командировки. Във вените на Грег течеше не кръв, а печатарско мастило.

– Не разбирам – отсече тя. – Кое ми е отнело много дълго време?

– Да разбереш, че си спряна. – Рай с усмивка се приближи към нея и, преди да бе успяла да се отдръпне, топлите му твърди ръце хванаха лактите ѝ. Сали потрепери от допира и се опита да се освободи, ала той я хвана по-здраво, точно колкото да я задържи. – Щях да ти го кажа онази вечер, когато ти се обадох, но ти ми затвори – продължи все още с усмивка. – Затова чаках да дойдеш при мен.

Тя бе надарена с остри сетива и сега ѝ се искаше да не бяха толкова остри, защото под ненаатрапчивия афгършейв долавяше топлата мъжка миризма на тялото му. Бе достатъчно близо, за да забележи, че и след всичките тези години Рай не носеше потник, защото през тънката риза виждаше тъмните къдрави косъмчета по гърдите му. Откъсна поглед от гърдите му и го вдигна към гладко избръснатата му брадичка, към устните му, спокойни и усмихнати, после още по-нагоре, към тъмносивите му очи, които гледаха право към нея.

С върховно усилие на волята се насили да отклони вниманието си от физическата му привлекателност и почти прошепна:

– Защо? Ти знаеш колко обичам задграничните командировки. Защо си ме спрял?

– Защото не съм чак такъв новинар – отговори той и Сали объркано го погледна. Рай пусна лактите ѝ и плъзна длани нагоре по ръцете ѝ,

привлече я със себе си към бюрото, опря се на него и я придърпа, така че тя се озова между краката му. Така очите му бяха почти на нивото на нейните.

– Какво имаш предвид? – едва успя да попита Сали. Гласът ѝ не бе по-силен от предния път. Пръстите му галеха голата кожа на ръцете ѝ и тя неволно започна да трепери.

– Имам предвид, че не мога да понеса да те изпратя на потенциално опасно място – обясни той. – Южна Америка, Африка, Близкия Изток са все политически бомби и не искам да рискувам да си там, когато някоя от тях избухне. Европа... Дори в Европа има отвличания, терористични групи, бомби по летищата и по улиците. За собственото си спокойствие те свалих от задгранични командировки, макар че Дауни едва не получи удар, когато му казах. Той смята, че ти си една от най-добрите, бебчо. Направо ми идва да му извия врата, като си помисля къде те е пращал.

– Грег е професионалист – защити го Сали с прегракнал глас. – Аз също. Не съм безпомощна, Рай. Карала съм курсове по самозащита и боравене с оръжие. Мога да се грижа за себе си. Побърквам се, като стоя тук! Имам чувството, че са ме пратили да паса трева.

Той се засмя, хвана плитката зад гърба ѝ и я прехвърли върху гърдите ѝ. Започна да си играе с меките сплетени коси и устните му отново трепнаха в усмивка.

– Буйна коса – прошепна. – Искам да я видя разпусната и разпиляна по възглавницата ми, докато правя любов с теб.

Тя замръзна и пребледня. Всичко бе очаквала да чуе, ала не и това. Потресено вдигна очи и видя, че зениците му се бяха разширили от желание. После Рай я дръпна рязко напред и Сали падна върху него, уловена от здравите му крака и от ръцете му, които се обвиха около нея.

Тя ахна от контакта с това твърдо и топло тяло и когато той я докосна, сетивата ѝ, както винаги, се замаяха. Успя да запази самообладание, обърна глава към него да го накара да я пусне. Рай се възползва от възможността да я намести по-плътнo срещу себе си и наведе глава. Устните му бяха горещи, силни и опияняващи и Сали започна да се извива в ръцете му, опитвайки се да избяга от неизбежната си реакция, както се опитваше да избяга и от самия мъж. Напрегнала докрай волята си, успя да устои на настойчивия му език между устните си и стисна здраво зъби. След малко той вдигна глава. Дишането му бе още по-забързано, очите му още по-нетърпеливи.

– Отвори уста – заповяда дрезгаво. – Знаеш колко искам да те целуна. Искам да усетя сладкото ти езиче.

Отново наведе глава и този път волята ѝ не издържа. Сетивата ѝ се взривиха от удоволствие при докосването на устните му до нейните и тя ги разтвори пред настойчивия му език. Рай със стон я притисна по-силно към себе си, а в отговор ръцете ѝ се вдигнаха и се обвиха около врата му. Тънкото ѝ тяло трепереше от дивата буря, която целувката му предизвикваше, и Сали безпомощно се изви срещу него, усетила колко силно бе възбуден.

Винаги бе ставало така. От първата им целувка до последния път, когато бяха правили любов, физическата им реакция един към друг бе силна и незабавна. Тя никога не бе искала друг любовник, защото знаеше, че никой друг мъж не би могъл да я възбуди както Рай, дори сега, въпреки всички съвсем основателни причини да не иска да реагира. Тялото ѝ просто не слушаше съзнанието и след няколко секунди Сали престана да се опитва да съпротивлява. Чувстваше се диво жива и в същото време усещаше, че се дави, притискаше се към него, докато сетивата ѝ бяха залени от безбройните сигнали за удоволствие, които нервите ѝ изпращаха.

Когато той вдигна устни от нейните, тя бе толкова слаба и разтреперана, че трябваше да се вкопчи в него, за да не падне. Рай с една ръка я прегърна през кръста, а с другата повдигна брадичката ѝ и обсипа устните и лицето ѝ с леки целувки. Очите му светеха тържествено.

– М-м-м – изохка дълбоко в шията ѝ, – това още не се е променило. Още е динамит.

Думите ѝ поохладиха трескавото ѝ съзнание и Сали се опита да се отдалечи малко от него. Да, наистина бе динамит и почти бе избухнал в лицето ѝ. Щеше да е глупачка, ако му позволише да използва физическото ѝ привличане към него, за да я накара да забрави за какво бе дошла.

– Рай... Недей! – запротестира тя и извърна лице, защото устните му прбдължаваха да обхождат кожата ѝ. – Пусни ме. Дойдох да говоря с теб...

– Вече говорихме – прекъсна я той. Гласът му бе станал още по-нисък и дрезгав, сигнал, че нямаше никакво намерение да спре. – Сега предпочитам да правим любов. Много време мина, но не толкова, че да забравя какво беше между нас.

– Е, аз пък съм забравила – излъга Сали, като отново се опита да избегне целувката му. – Стига си се правил на глупак! Отнасям се сериозно към работата си и не искам да седя вързана тук, защото ти мислиш, че една жена не може да се грижи сама за себе си в кризисна ситуация.

Рай престана да я целува, ала очите му бяха нетърпеливи.

– Добре, да поговорим за работа и после искам да престанем да говорим за това. Не съм казал, че една жена не може да се грижи сама да себе си. Казах, че не искам ти да се окажеш в опасна ситуация, защото мисля, че едва ли мога да го понеса.

– Какво те интересува? – изненада се тя. – Откак си отиде, не си проявявал особена загриженост към моето благополучие, така че недей сега да ми съсипваш работата, като се правиш на загрижен.

Той рязко я пусна и Сали се отдръпна на няколко крачки. Бе доволен от това разстояние, имаше нужда от него, за да се справи с Рай, а близостта му замъгляваше съзнанието ѝ с еротична треска.

– Решението ми е окончателно – отсече той. – Няма да ходиш в задгранични командировки, за постоянно.

Тя го погледна и усети, че ѝ става лошо. За постоянно? По-лесно би спряла да яде, отколкото да се откаже от опасните вълнения на работата, която обичаше. Години наред да бе планирал, не би могъл да измисли нещо, което да я нарани повече.

– Толкова много ли ме мразиш? – промълви Сали и очите ѝ станаха почти черни от болка. – Какво съм ти направила, че постъпваш така с мен?

– Разбира се, че не те мразя – възкликна Рай и прокара ръка през черната си коса. – Опитвам се да те предпазя. Ти си моя съпруга и не искам да пострадаш.

– Глупости! – извика тя и стисна юмруци. – Да съм вързана тук е по-лошо от всичко, което би могло да ми се случи в командировка! Тук съм полужива. Полудявам, като час след час гледам тази проклета пишеща машина и нищо не ми идва в главата. И не ми казвай, че съм твоя съпруга! Нашите отношения се свеждаха до това, че в продължение на една година от време на време спяхме заедно, после ти тръгна по твоя си път, а аз по моя, и сега съм много по-щастлива, отколкото някога съм била с теб. Ти като съпруг беше още по-смотан, отколкото аз като съпруга! – Спря и пое треперливо въздух, като се опита да овладее желанието си да счупи нещо, да го удари с юмрук. Макар да бе избухлива, обикновено се владееше и знаеше, че сега нервите ѝ бяха опънати от чувството за безпомощност.

– Смотан или не, ти си моя съпруга и ще си останеш такава – заяви той студено, хвърляйки думите като камъни върху главата ѝ. – А моята съпруга няма да ходи в задгранични командировки.

– Защо просто не ме застреляш? – повиши глас Сали. – Това би

било много по-милостиво, отколкото да ме подлудиш от скука. Да те вземат дяволите, Рай, аз дори не знам защо се ожени за мен!

– Ожених се, защото ми дожаля за теб – осведоми я той грубо и тя се задъха от ярост.

– Ти... На теб ти е дожаляло за мен?! – Струваше й се, че ще се пръсне от гняв. Можеше ли да й каже нещо по-унизително?

– Беше толкова самотна – обясни Рай спокойно, сякаш всяка дума не късаше обтегнатите й нерви. – И толкова изгладняла за обич, за човешко докосване. Помислих си, защо пък не, по дяволите. Бях на двацет и осем години, време ми беше да се ожена. А при теб имаше и допълнителен бонус.

– Да! – озъби се Сали и изтича към прозореца. Искаше да гледа улицата долу, каквото и да е, само не това подигравателно мургаво лице, тези саркастични очи. – Така се спаси от всичките си приятелки, които те преследваха. – Прииска й се да забие един юмрук в зъбите му, но знаеше, че няма да й се размине, той щеше да си върне.

Рай се засмя на гнева й и дойде зад нея, толкова близо, че дъхът му разрошваше косите й.

– Не, бебчо, допълнителният бонус беше, че ти полудяваше всеки път, когато те докоснеш. Изглеждаше толкова тиха и кротка, една закръглена малка гугутка, ала в леглото се превръщаше в дива котка. Контрастът беше очарователен.

– Виждам, че доста си се смял на това – прошепна тя и лицето й пламна от унижение.

– О, не, никога не съм се смял. – Гласът му изведнъж стана мек и тих. – Когато правехме любов, бе прекалено хубаво. Никоя друга жена не може да се сравни с теб. Всичко друго в теб се е променило, но не и начинът, по който реагираш към мен.

Гордостта й бе накърнена и Сали отвърна рязко:

– Забрави за това. То не значи нищо.

– Мисля, че значи. Значи, че отново съм намерил съпругата си. Искам те обратно, Сали.

От изненада тя се извъртя да го погледне. Очите й бяха станали огромни.

– Шегуваш се! – Гласът й потрепери. – Това е невъзможно!

– Защо да е невъзможно – прошепна той, привлече я към себе си и притисна лице към косите й. – А и всъщност никога не съм искал да те пускам да си ходиш. – Гласът му стана нисък и прелъстителен. Сали знаеше, че Рай съвсем съзнателно използва еротичното му въздействие,

за да я разоръжи и разсее, ала това, че познаваше оръжията му, не ѝ даваше силата да се пребори с тях. Потрепери и се опита да се отдръпне, но той я хвана по-здраво. – Мислех, че ще отстъпиш и ще ми се обадиш. Беше ми дошло до гуша от скандалите ти и исках да ти дам урок. – Вдигна глава и погледна в изненаданите ѝ очи. – Ала ти не се обади, а аз правех кариера и времето минаваше. Седем години разделени е много време, но през това време и двамата сме станали по-зрели и аз имам намерение да те водя за тази каишка, която все още имаш на врата си.

– Не ставай глупав! – Тя тръсна глава да отрече твърдението му, че няма избор, че покорно ще се остави да я води. Много неща не знаеше за нея! – Нищо няма да излезе, Рай. Ние сега сме различни хора. Вече не съм доволна да се мотая из къщи. Има толкова много неща, които искам да направя, че може и да не стигна до всичките. Трябва да съм в движение.

– Аз ще пътувам доста покрай документалните филми, които съм подписал да правя. Винаги можеш да напуснеш работа и да пътуваш с мен.

Сали отскочи така, сякаш бе хвърлил към нея змия.

– Да напусна работа? Ти да не си луд? Не искам да прекарам живота си, влачейки се след теб! Това за мен не е просто работа, това е и моя професия. Ако толкова искаш да сме заедно, ти напусни работа. – Стисна устни и го изгледа предизвикателно.

– Аз печеля повече от теб – възрази той. – Би било глупаво да напусна. Освен това, аз съм собственик на това списание.

– Цялата идея да се опитваме да живеем заедно е глупава. Защо просто да не се разведем мирно и тихо? Няма нужда да се безпокоиш, че ще ти искам издръжка, обичам сама да си изкарвам парите...

– Не – прекъсна я Рай и стисна зъби. – Никакъв развод, при никакви обстоятелства.

– Добре, може би можеш да направиш така, че да ми е трудно да получа развод. Ала не съм длъжна да живея с теб и не съм длъжна да работя при теб. Има други списания, вестници и телевизии, а аз съм добра в работата си. Нямам нужда нито от теб, нито от твоето списание.

– Нямах ли? Както ти казах и преди, имам доста приятели и ако спомена тук-там, че не искам да работиш, повярвай ми, няма да си репортер. Може би ще можеш да си намериш работа в някой ресторант или като шофьор на такси, но дотам, а ако искам, мога да попреча и на това. – Той присви очи и се усмихна. – А междувременно ти продължаваш да си моя съпруга и аз имам намерение да се отнасям към теб като

към такава.

Заплахата в думите му бе явна и тя затаи дъх. Обзе я тревога, като осъзна, че Рай има намерение да възстанови съпружеските си права.

– Ще получа съдебно нареждане да стоиш далеч от мен – изръмжа Сали, вече прекалено ядосана, за да отстъпи, макар да знаеше, че той би използвал всякакви средства, за да постигне това, което иска.

– Ако се натисне където трябва, може да ти е трудно да получиш съдебно нареждане – присмя ѝ се Рай, наслаждавайки се на властта си над нея. – А и след малко може да решиш, че ти харесва да съм край теб, както преди. Ако правилно си спомням, това бе в основата на всичките ти недоволства, че винаги ме нямаше. Хайде да опитаме отново, а? Нали искаше деца? Ще имаме колкото искаш деца. Всъщност, имам желание веднага да се заема с тази задача.

Тя стисна зъби, по-бясна, отколкото би могъл да си представи. Животно такава!

– Аз вече имах дете, благодаря! – нахвърли се върху него Сали в желанието си да му причини болка, както я бе заболяло нея, както още я болеше. – И ако си спомням правилно, господин Бейнс, ти не го искаше. Аз сама го носих, сама го родих и сама го погребях. Нямам нужда нито от теб, нито от нищо, свързано с теб!

– Не ме интересува имаш ли нужда от мен, или не – заяви той и мрачно стисна устни. – Мога да те накарам да ме желаеш и това е единственото, което има значение. Можеш да сипеш огън и жупел върху мен, ала и двамата знаем, че ако поискам, мога да те имам. Свикни с тази мисъл, ти си моя и нямам намерение да те пусна да си отидеш. Вече съм готов за семейство, този път наистина. Ти си моя съпруга и аз нямам нищо против две-три деца, преди да сме станали много стари.

Тя се задави с думите, които изгаряха езика ѝ, и се отскубна от него.

– Не! Не на всичко. Не на теб и не на твоите деца. Нека някоя друга има тази чест. Сигурна съм, че Корал няма търпение да се заеме с тази работа. И тъй като тя сега те чака, няма да те задържам повече.

Гръмогласният му смях я последва, когато излетя от кабинета му и Аманда Мийд я изгледа с разширени от учудване очи. Без да каже дума, Сали затръшна вратата и се спря в коридора, трепереща от гняв. Най-гадното в цялата история бе, че се чувстваше безпомощна. Рай имаше силата да съсипе кариерата, която толкова старателно, с толкова любов си бе изградила, и ако я желаше, би го направил, без да се замисли и за минута.

Върна се на бюрото си и се отпусна на стола, като се тресеше вътрешно. Защо постъпваше така с нея? Не можеше да говори сериозно... Нали? Споменът за огнените му целувки се върна и бузите ѝ пламнаха. Това наистина не се бе променило! Само секс ли искаше той от нея, това и предизвикателството, което бе сега тя за мъжкото му самочувствие? Някога бе негова и сега не можеше да понесе мисълта, че вече не го иска.

Единственият проблем бе, че сега не беше толкова сигурна, че не го иска. Да прави любов с него бе фантастично и Сали никога не можеше да забрави горещата магия на неговите ласки. Само за минута се отдаде на сладки мечти какво би било да е отново негова съпруга, да живее с него, да спи до него и да прави любов с него. После суровата реалност я връхлетя. Ако се върнеше при него, тогава какво? Вече я бе спрял от командировки. Щеше изцяло да я откъсне от работата ѝ, може би дори отново да ѝ направи дете. С копнеж си помисли за бебе, ала познаваше Рай достатъчно добре, за да предвиди и последствията. Виждаше себе си с дете, а него все по-отегчен и неспокоен, както по-рано, и недоволен, че е забременяла. Той не можеше да бъде верен. Сега не бе верен, какво оставаше за по-нататък?

Щеше да се умори от нея, а тя щеше да остане хем без работа, хем с дете на ръце. Трудно се намираще добра работа в областта на журналистиката, а и тя изискваше повече от себеотдайност – изискваше целия живот на репортера. Ако сега напуснеше професията, после щеше да ѝ е много трудно да се върне, да си намери нова ниша. А ако имаше и дете, какво щеше да прави?

Мисълта какво би се случило, ако се върнеше при Рай, я плашеше и Сали знаеше, че ако имаше избор, щеше да избере работата. Работата никога не я бе изоставяла, както я изостави той. А тя обичаше това, което правеше. Знаеше точно колко скъпоценна бе нейната независимост и нямаше да я жертва заради физическото удовлетворение.

Не можеше да измисли какво да направи. В природата ѝ бе да действа, но в тази ситуация нямаше нищо, което да може да направи. Рай би блокирал всеки неин опит да си намери друга работа, освен ако не изчезнеше, ако не си сменеше името и не се преместеше в друга част на страната. Тази мисъл я потресе, бе прекалено драстично, ала още преди нервите ѝ да се бяха успокоили, Сали вече правеше планове. Защо трябваше нещо толкова дребно, като създаването на нова самоличност, да я спре? Не бе ли разбрала, че може да се справи почти с всичко? Не ѝ се искаше да се отказва от работата си, точно от тази работа, но ако

трябваше, щеше да си намери друга. Важното бе да стои далеч от Рай.

Имаше още няколко минути до обедната почивка, ала тя захлопна капака на пишещата машина и праметна чантичката си през рамо. Ако познаваше добре Рай, той щеше веднага да предприеме разни маневри, за да ограничи движението ѝ, а Сали имаше да свърши много неща, за да се защити.

Взе такси до банката, в която държеше чековете и спестяванията си, и закри и двете сметки. Не знаеше дали Рай би могъл да блокира тегленето, ако спешно ѝ трябваша пари, но ѝ се струваше разумно да не рискува. За тези години бе успяла да спести няколко хиляди долара, достатъчни, за да се издържа, докато търси друга работа, и сега се чувстваше по-сигурна с чека в чантата си. Той щеше да разбере, че тя вече не бе безпомощната миньонка, която можеше да стресне.

Сали рядко биваше гладна, ала тази сутрин бе изгорила доста калории и стомахът ѝ започваше да протестира. Импулсивно се отби в грил-бара на ъгъла точно срещу „Светът в обзор“ и намери свободно сепаре в един тъмен ъгъл. Сякаш попадна в пещера, докато очите ѝ се приспособят към тъмнината, после видя неколцина от колегите си, седнали на бара и в сепаретата. Поръча си сандвич с кашкавал на грил и кафе и, докато чакаше, Крис стовари дългото си тяло на стола срещу нея. Виждаше го за пръв път след завръщането му от Флорида и дори в полумрака на бара забеляза колко бе загорял.

– Флорида ти действа добре – отбеляза тя. – Как си?

Той сви кисело рамене:

– Още в пат, ако за това питаш. Ами ти, кукличке? Носят се слухове, че са те спрели от командировки.

– Вярно е – потвърди Сали и се намръщи. – Заповед от върха.

– Самият Бейнс? Какво си направила?

– Не е заради това, което съм направила, а заради това, което съм. Той мисли, че задграничните командировки са прекалено опасни за мен.

Крис изсумтя недоверчиво.

– Хайде де, Бейнс е прекалено добър новинар, за да те спре заради такава глупава причина. Признай си, Сал. Какво става? Видях го как те гледеше онзи ден в кафето.

– О, той наистина мисли, че задграничните командировки са прекалено опасни за мен – настоя тя. – Но това е само една от причините. Бейнс си мисли, че ще бъде добро попълнение в личната му колекция от скалпове, ако ме разбираш. За съжаление аз не съм навита.

Крис подсвирна беззвучно през зъби:

– Големият шеф ти е хвърлил око, а? Е, съгласен съм с него, че си страхотно гадже. Единствената разлика е, че на мен никога не ми е стискало да те свалям.

Сали избухна в смях. Знаеше, че Крис можеше и много да я харесва, ала никога не бе имал никакви романтични чувства към нея. Макар да бе развейпрах, него го привличаха жените домошарки. Трябваше му някоя, която да му осигури дом, в който да се връща от скитанията си. А Сали самата бе прекалено голям скитник, за да го заинтригува. Той стоеше със сериозно лице, докато тя се заливаше от смях, но кафявите му очи весело светеха.

След това се върнаха на работа заедно и когато влязоха в сградата, Крис бе обвил ръка около кръста ѝ. Първият човек, когото Сали видя, бе Рай, който чакаше асансьора, и когато той погледна към тях, присви вбесено очи.

– Охо, навлякох си неприятности – прошепна ѝ Крис, после се засмя. В момента, в който вратата на асансьора се отвори и Рай влезе вътре, той задълбочи греховете си, като я прегърна и я целуна по върха на главата. Преди вратата на асансьора да се затвори и да скрие Рай от погледа ѝ, Сали го мярна и видя, че изглежда като убиец.

ПЕТА ГЛАВА

– Глупак такъв! – прошепна Сали на Крис, разкъсвана между смеха и искрената тревога. Рай бе опасен мъж, когато се ядосаше. Бе достатъчно силен, достатъчно див и достатъчно зъл, за да се справи с всеки, с който искаше да се справи, и бе тренирал доста бойни изкуства. Под идеално скроения му костюм се криеше полуцивилизован командос и той можеше сериозно да нарани Крис. – Да не си търсиш белята? Рай кипва от нищо.

– Не искам той да те приема за нещо сигурно – обясни Крис лениво и ѝ се усмихна. – Не се притеснявай да ме използваш всеки път, когато имаш нужда. Това е най-малкото, което мога да направя в отговор на услугите, които ти си ми правила. Аз те използвам, използвай ме и ти в замяна.

Сали ахна. Идеята бе изкушаваща – да се преструва пред Рай, че е лудо влюбена в Крис. Само дето не мислеше, че ще може да го изиграе достатъчно убедително, а и не искаше да ядоса Рай дотолкова, че той да изпусне нервите си и да нарани Крис.

– Благодаря за предложението, но мисля, че едва ли би било много разумно да играем театър пред него. Харесвам лицето ти каквото си е. Ала ако нямаш нищо против, ще хвърля името ти като димна завеса, зад която да се скрия.

– Съгласен съм. – Той се вгледа сериозно в нея. – Защо се опитваш да избягаш от него? Той има всичко, което човек би могъл да иска.

– Познавам Рай отпреди да купи списанието – обясни тя внимателно. Не искаше да му казва прекалено много. – Той иска да поднови връзката, аз не искам. Много просто.

– Вярвам ти, само имам чувството, че оставяш много недоизказано – каза Крис почти на себе си и си тръгна с усмивка.

Сали се върна на бюрото си и цял следобед чака телефонът да иззвъни и да я извикат в кабинета на Рай, но това не се случи и тя накрая реши, че той ще играе по-прикрито, ще я остави да се притеснява, да стане неспокойна и уязвима. Сали щеше да му даде да се разбере!

Със замах измъкна статията, върху която работеше, и сложи на машината чист лист хартия. Ако Рай искаше да играе мръсно, тя нямаше да има никакви скрупули, че не си върши работата. Вместо да се мъчи с тази глупава статия, щеше да започне да пише мемоарите си! Ако

описеше историята на живота си, както си беше, после, когато остарееше, тя щеше да е завършена и нямаше да ѝ се налага да се мъчи да си припомни всички подробности!

Адреналинът нахлу във вените ѝ и пръстите ѝ полетяха над клавишите на машината. За пръв път от седмици насам думите се лееха и Сали почти не спираше, за да ги подреди. Чувстваше се приповдигната, отново жива. Тялото ѝ пулсираше от ентузиазъм.

Внезапно отпусна ръце и се вторачи в това, което бе написала. Защо да си играе със спомени? Защо да не превърне собствените си преживявания в роман? Винаги бе искала да напише книга, ала никога не бе имала време. Сега имаше това време и ѝ идваше да се размее на глас при мисълта, че щеше да използва времето и парите на Рай, за да започне нова кариера.

Трескаво сложи нов лист в машината и спря, объркана от първия проблем – какво име да даде на героинята си. Не можеше ли просто да остави празно място и по-късно да сложи името? После разбра, че трябваше да даде име, преди да успее да си представи визуално образа, и това я накара да се замисли върху физическите черти на своето създание. Писането на книга се оказваше различно от писането на статия или репортаж на очевидец. Там тя имаше факти, които да изложи, а тук трябваше сама да създаде подробностите. Освен онзи първи курс по творческо писане, Сали бе свикнала да работи с факти и писането на книга се оказа по-трудно, отколкото си бе представляла.

Но преди да свърши денят, с пот на чело бе изстискала от въображението си осем страници. Погледна недоволно към часовника, който показваше, че е време да си тръгва. Сложи скъпоценните си осем страници в една папка и ги пхна в чантата си. Щеше да работи върху тях у дома си, на собствената си пишеща машина.

Рядко нещо задържаше вниманието ѝ така силно и когато тази вечер най-после си легна, сюжетът и сцените се въртяха в главата ѝ. Това бе предизвикателство, което можеше да се сравнява с най-опасните командировки, и тя усещаше същия ентузиазъм, същото желание да го завърши. Почти съжаляваше за часовете, които трябваше да пропилее за спане, ала накрая се унесе в дълбок сън без сънища, най-спокойният от седмици насам.

Цяла седмица работи върху ръкописа през всеки свободен момент – носеше го на работа, седеше до късно през нощта и печаташе, докато се умореше толкова, че трябваше да легне. Рай не ѝ се обади, а Сали бе толкова увлечена от начинанието си, че престана да го чака да направи

своя ход. Отчиташе мълчанието му само с повърхността на съзнанието си и не се тревожеше от него. Стига той да не се опитваше да възстанови тяхната връзка, тя бе доволна да остави времето да си тече и, ако съдеше по това, колко пъти Корал Уилямс влизаше или излизаше от сградата, Рай също не се бе разбързал.

Един следобед, когато се гласеше да си тръгва, телефонът иззвъня и я стресна, защото това напоследък се случваше рядко. Тъй като Бром още го нямаше, Сали и вдигна слушалката и чу дрезгавия глас на Рай:

– Качи се горе, Сали. Имаме проблем.

След като той затвори, тя се вторачи в телефона и се запита какъв ли можеше да е този „проблем“. Дали Рай имаше предвид, че те лично имаха проблем? Ако бе така, Сали трябваше да се съгласи. Или спасението имаше проблем? Дали не се бе случило нещо, което изискваше нейния професионален опит? Дали Рай не бе притиснат в ъгъла и трябваше да избира дали да използва нея, или да изпусне историята? Докато вървеше към кабинета му, Сали се наслаждаваше на тази мисъл и се питаше как ли би се справил той с такава ситуация.

Аманда ѝ махна да влиза и я подкани нетърпеливо:

– Чакат те!

Когато влезе, Сали видя, че и Грег бе вътре и крачи неспокойно из кабинета, докато Рай се бе изтегнал назад на големия си стол, вдигнал крака на бюрото. Физически изглеждаше спокоен, но блясъкът в очите му издаваше, че бе нащрек.

При влизането ѝ Грег се обърна и я погледна, войнствено вирнал брадичка. Той винаги изглеждаше така, когато бе разстроен, и тя затаи дъх от тревога.

– Какво става? Някой да не е пострадал?

Преди две години един от най-близките ѝ приятели бе убит в Южна Америка, докато отразяваше една революция, и трагедията я бе направила много чувствителна към рисковете, които поемаха. Сали никога не се тревожеше за себе си, ала сега се подготви за новината, че друг репортер е бил ранен, може би дори убит. В тона ѝ се прокрадна напрежение и Грег веднага го долови.

– Не, никой не е пострадал – успокои я той, спомнил си, че единственият път, когато я видя да се срине, бе когато ѝ съобщи, че Арти Хендрикс бе убит.

Тя въздъхна с облекчение и се разположи на един стол. Погледна към Рай. Лицето му бе спокойно, но очите му бесни.

– Благотворителният бал в Сакария е следващата седмица – съобщи

й Грег, прекоси кабинета и седна до нея.

– Да, знам. Трябваше аз да го отразявам – отговори Сали сухо и хвърли един изпепеляващ поглед към Рай. – Кого пращате на мое място?

– Щях да пратя Анди Уолис и Патриша Кинг – избухна Грег. – Ала Марина Декамп отказва да даде лично интервю. По дяволите! – Той ядосано тропна с юмрук по облегалката на стола. – Всичко беше уредено, а сега отказва!

– Това не е в стила на Марина – възрази Сали. – Тя изобщо не е сноб. Трябва да има някаква причина.

– Има – обади се Рай. – Не иска да говори с никой друг, освен с теб, или поне така казва. Защо трябва да си точно ти? Познаваш ли я лично?

Сали се усмихна, като разбра, че пожеланията ѝ се бяха сбъднали – Марина бе поставила Рай пред избор и на него от това никак не му беше приятно.

– Да, приятелка ми е – потвърди тя и ако на Рай му се стори странно Сали да познава ослепителната бивша манекенка, във всеки случай не каза нищо. Сега Марина бе съпруга на един от най-влиятелните хора в Сакария и отговаряше за благотворителния бал, така че можеше да си избере който иска репортер.

– Обади ѝ се, убеди я да говори с Патриша Кинг вместо с теб – нареди Рай. – Или вземи интервюто по телефона. – Доволният му глас показваше, че според него току-що бе разрешил проблема и Сали се наежи, но се опита да скрие гнева си.

– Предполагам, че ако си съпруга на финансовия министър, можеш да даваш или да не даваш интервюта, както си поискаш – подхвърли тя.

– Сали – съобщи ѝ Рай с убийствено спокойствие, – нареждам ти да вземеш това интервю по телефона.

– Ала няма да се получи – възрази тя и примигна невинно. – Марина винаги може да си поговори с мен, ако това е всичко, което иска. Явно иска да ме види. А и без това имам покана за бала – завърши самодоволно. Бе решила следващата седмица да вземе част от отпуска си и да замине за Сакария на собствени разноски, но сега виждаше начин да победи Рай и едва се съдържаше да не се размее на глас.

– Няма да стане – предупреди я Рай тихо. – Казах никакви задгранични командировки и толкова. Не можеш да заминеш.

До нея Грег изруга под носа си, стана и пхна юмруци в джобовете си.

– Тя е най-добрият репортер, който имам – заяви той с едва

сдържан гняв. – Ти я пропиляваш!

– Не я пропилявам – изръмжа Рай и скочи от стола си с едно гъвкаво движение на тялото, готов за атака. В този момент Сали видя опасността в присвитите му очи. – Казах ти и преди, Дауни, тя няма да ходи никъде, където дори мирише на опасност, а това включва всякакви проклетни купони в богати на петрол пустини, където всяка световна сила се чуди как да получи контрол върху този петрол!

– Ти спял ли си, бе? – изрева Грег. – Тя живее от опасността. Носи я със себе си! По дяволите, човече, тя дори автобуса не може да хване по нормалния начин. От ежедневиия ѝ живот косата на един нормален човек ще побелее!

Сали пъргаво се вмъкна между двамата едри разгневени мъже и вдигна нежното си лице към Рай.

– Ако Марина отказва да се срещне с Патриша, предполагам, че просто няма да получиш интервю – заяви тя, връщайки се към първоначалната тема на разговора. В тъмносините ѝ очи светеше тържество. – Или аз, или никой. Колко си новинар?

Той стисна гневно зъби, ала хвърли един поглед към Грег.

– Махай се оттук – заповяда грубо, като се обърна отново към нея. – Отговорът ми продължава да е не.

– Както желаш. – Сали излезе от кабинета по-наперено, отколкото си бе представяла, че бе възможно, но докато си събираше нещата, за да си тръгне, започна да се смее.

Не бе изненадана, когато на следващата сутрин, още щом влезе в сградата, ѝ казаха да отиде в кабинета на Рай. Забави се няколко минути, защото ѝ бе приятно да го накара да почака, докато си вземе чантата и заключи ръкописа в бюрото, после старателно изтри от лицето си всякакви следи от веселие и отиде да се срещне с него.

Вместо безпомощния гняв, който очакваше, изражението му издаваше силно задоволство и тя усети леко притеснение.

– Разреших нашия проблем – почти измърка той, приближи се и поsegна да я погали по косата.

Сали раздразнено плесна ръката му.

– Ще си отрежа косата! Тогава може би ще си държиш ръцете при теб.

– Не я режи – посъветва я Рай. – Няма да ти харесат последствията.

– Ако искам, ще я отрежа. Това теб не те засяга.

– Сега няма да спорим за това, ала те предупреждавам, не си режи косата, иначе ще те просна на коляното си и ще те напляскам. – С тази

закана той приключи въпроса и вдигна вежди: – Не искаш ли да чуеш моето решение?

– Не. Ако на теб толкова ти харесва, знам, че на мен никак няма да ми хареса – отговори тя, примирила се с фантастичната идея, че Рай бе намерил някакъв начин да заобиколи Марина.

– Не бих казал. На теб това много ти харесваше. Можеш да отидеш в Сакария, скъпа. – Замълча и видя как очите ѝ светнаха от радост, после пусна бомбата: – А аз идвам с теб.

Сали ужасено се вторачи в него. Мислите ѝ се мятаха бясно, мъчейки се да намерят изход от ситуацията, но единствено успя да възрази едва чуто:

– Ти не можеш да го направиш.

– Разбира се, че мога – усмихна се той хищно и я полазиха тръпки. – Аз притежавам това списание и съм журналист. Освен това съм твой съпруг. Все чудесни причини да дойда с теб в Сакария.

– Но аз не те искам! Нямам нужда от теб.

– Горкичката – подигра се той, после продължи с нормален глас: – Нищо не можеш да направиш. Ако ти отидеш, отивам и аз. Искам да съм сигурен, че кадифената ти кожа ще си остане цяла.

– Не съм нито дете, нито идиот. Мога да се грижа за себе си.

– Ти така казваш, ала въпреки това не променяш мнението ми. Извинявай, ако ще ти объркам плановете. Да не си уредила приятелят ти да дойде с теб? Как се казваше... Онзи, фотографът?

Кожата на гърба ѝ настръхна, като долови заплахата в тона му, и тя разбра, че Рай не бе забравил деня, в който видя Крис да я прегръща.

– Остави Крис на мира! – избухна Сали. – Той ми е само добър приятел.

– Представям си. Нали дойде с теб във Вашингтон? – Рай изведнъж я сграбчи за китката и я дръпна към себе си. – И него ходи да изпрашаш на летището, нали?

– Да, него – призна тя, изненадана, че бе запомнил. Опита се да освободи ръката си и той я притисна към себе си, като обви другата си ръка около кръста ѝ.

– Още едно предупреждение. Ти все още си моя жена и аз няма да търпя друг мъж в леглото ти. Не ме интересува колко дълго сме били разделени. Ако го хвана с теб, ще му изкарам зъбите през тила, после ще се заема с теб. Това ли искаш? Искаш да ме накараш да ти докажа колко много те желая? – Без да чака отговор, Рай се наведе и впи устни в нейните.

Познатият вкус разкъса годините, които ги разделяха, и Сали се задъха от пороя от желания, който я накара да вдигне ръце, да ги вкопчи в силните му рамене и да се притисне към него. Това бе отново първата им целувка. Тя се разтопи и престана да забелязва света около себе си. Въпреки че отговаряше на целувката, Сали вътрешно се гърчеше от срам, че няма повече самоуважение и бе така уязвима пред него. Той никога особено не се бе интересувал от нея, бе ѝ го признал, но обичаше да спи с нея, а тя бе прекалено слаба, за да му устои. Беше странно, че никой друг мъж не я бе изкушавал както Рай, ала Сали и не бе познавала друг мъж като Рай. Той бе груб и брутален, но бе силен и силата на неговата личност караше по-слабите хора да се отдръпват.

Ала тяхното привличане не бе едностранно, осъзна тя замаяно миг по-късно, когато твърдите му ръце се спуснаха към кръста ѝ и се впиха почти болезнено в меката ѝ плът, привличайки я към себе си. Той просрещна в устните ѝ и през тялото му премина тръпка.

– Сали – прошепна, вдигнал устни на милиметър от нейните, – да отидем в моя апартамент. Не можем да правим любов тук, има много хора, които може да ни прекъснат. – Гласът му бе дрезгав от страст и тя потръпна от чувствено очакване.

– Пусни ме – възрази Сали и от паниката, че сега може да е невъзможно да го контролира, ръцете ѝ изведнъж намериха силата да го отблъснат. Краткият им брак я бе накарал да опознае отблизо характера му и сега тя си признаваше, че нищо не бе забравила. От тъмния цвят, избил на скулите му, от тембъра на гласа му, от трескавия блясък в очите му разбираше, че бе полуобезумял от желание, почти стигнал до състоянието, в което би я взел, независимо къде се намират.

– Не! – Устните му се извиха свирепо. – Казах ти, че никога няма да те пусна.

Сали се освободи с мъка от прегръдката му, но имаше неприятното чувство, че Рай ѝ бе позволил да се освободи, и докато гледаше към него, и по нейното лице изби червенина.

– Ще трябва – заяви разгорещено. – Аз вече не те искам.

– Току-що ти доказах, че не си права – изсмя се той.

– Не говоря за секс! Не желая да живея с теб. Не искам да бъда твоя съпруга. Не мога да те спра да пътуваш с мен, ти си шефът, ала няма да спя с теб.

– Няма ли? – прошепна Рай. – Ти си моя съпруга и аз те искам обратно. От гледна точка на закона не можеш да ми откажеш моите съпружески права.

Решителността му, стоманеният блясък в сивите му очи я предупредиха и тя отстъпи назад. В отчаянието си се вкопчи в Крис, вдигайки името му като щит, зад който да се скрие.

– Виж, Рай, ти си възрастен човек, сигурна съм, ще разбереш, че чувствата ми са насочени другаде. Крис е много важен за мен...

На челюстта му започна да трепка едно мускулче и тя го гледаше очарована, забравила какво се гласеше да каже. Ръцете на Рай се затвориха отново болезнено около кръста ѝ и той изръмжа:

– Казах ти какво ще направя, ако го хвана с теб, и говоря сериозно.

– Бъди разумен – помоли го Сали и напразно се опита да дръпне ръцете му, за да се освободи от болезнения натиск. – За Бога, аз не ти казвам да прекратиш връзката си с Корал.

През лицето му премина странно изражение.

– Не ми го казваш, нали?

Гледаше я все по-заплашително и за да се отърси от впечатлението за тиктакаща бомба със закъснител, тя успя да се засмее непринудено:

– Никога не съм мислила, че през всичките тези години си живял като монах. – Опитваше се някак да успокои гнева му. – Във всеки случай нямам право да възразявам.

Вместо да го успокоят, думите ѝ сякаш го възпламениха още повече и Рай я повдигна на пръсти.

– Аз не съм с толкова съвременни и широки възгледи – прошепна той едва чуто, почти без да движи устни. – Не искам друг мъж да те докосва!

– Не е ли това като кучето, което пази сеното? – сопна му се Сали и трепна от болка, когато пръстите му се забиха в плътта ѝ. – Рай, моля те! Причиняваш ми болка!

Той изруга цветисто, после я пусна, сякаш пускаше на свобода птица. Тя бързо направи две крачки назад и машинално започна да разтрива болезненото място. Тъй като Рай просто стоеше и я гледаше, без да прави никакъв опит да разчупи мълчанието, което бе увиснало между тях, Сали реши, че най-доброто, което можеше да направи, бе да се махне отгук. Не можеше да се справя с Рай, когато бе ядосан, той можеше да я направи на пух и прах, ако си изпуснеше нервите, а тя го познаваше достатъчно добре, за да знае, че бе на ръба на грубостта.

Запромъква се към вратата и Рай изведнъж се раздвижи и застана между нея и спасителния изход.

– Не ми се опъвай – предупреди я все още с мек, почти беззвучен глас. – Не можеш да победиш, а аз не искам да те наранявам. Ти си моя,

Сали.

Започна да я обзема страх. Бе виждала Рай в какви ли не настроения, но никога досега не бе виждала тази дива свирепост в очите му.

– Трябва да вървя да работя – прошепна тя предпазливо, като наблюдаваше всяко негово движение.

– Ти работиш за мен. Ще си тръгнеш, когато аз ти кажа, че можеш да си тръгнеш. – Очите му бяха приковали нейните и Сали не можеше да откъсне поглед. Така ли змията парализираше жертвата си?

Тя отчаяно търсеше в съзнанието си нещо, което да каже, за да отклони вниманието му от себе си, ала нищо не ѝ идваше наум, и изправи рамене, готова да бяга, ако трябва. Нямаше да се уплаши, дори от собствения си съпруг. Вдигна глава, призовава всичката си гордост и достойнство, които с толкова мъка и болка бе насъбрала.

– Не ме притискай – предупреди го спокойно. – Ако си дори наполовина онзи мъж, който беше, ще знаеш, че не искам.

– Ще искаш, след минутка – отвърна ѝ той с грубата истина, но тя дори с трепване на миглите не издаде колко я бе разтърсило това.

– Не обърквай миналото с бъдещето. Отдавна са минали дните, когато мислех, че слънцето изгрява и залязва с теб.

– Добре. – Устните му се изкривиха. – Никога не съм искал да бъда идол. Ала не ме карай и да бъда негодник.

С вътрешно облекчение Сали почувства, че опасността бе преминала, поне за момента. Изкушаваше се да започне да спори с него за пътуването до Сакария, но знаеше, че не бе разумно да предизвиква отново гнева му.

– Наистина трябва да отида да работя – настоя тя.

След малко Рай отстъпи настрана.

– Добре. – Тонът му бе едновременно нежен и предупредителен. – Ала не сме свършили, бебчо, и когато отидеш в Сакария, аз ще бъда с теб всяка секунда от деня.

Това предупреждение още звънеше в главата ѝ, когато мина покрай него и се върна на бюрото си. Със закъснение започна да трепери и с мъка се опитваше да се съсредоточи върху ръкописа си. Но бе стигнала до момент, когато не можеше да реши как да продължи действието, и мислите ѝ току се връщаха към Рай.

На времето щеше да полудее от радост, ако той ѝ кажеше, че я иска със себе си, че иска деца от нея, ала това бе много отдавна и тогава Сали бе друг човек. Защо Рай не можеше да го приеме? Защо толкова настояваше да възстановят брака си?

Не можеше да повярва, че го движи ревността. Трябваше да е чувството му за собственост, защото ревността означаваше чувства, а тя знаеше, че той никога не я бе обичал, дори в онези първи дни. Единствената им връзка бе сексът и Рай сега искаше да възобнови тази връзка, но Сали бе твърдо решена да разбие слабостта, която я караше да откликва.

После ѝ мина през ума, че бе едно да е обикновена, тиха домакиня, която си седи вкъщи, а съвсем друго – преуспяла журналистка, обиколила целия свят. Сега повече би се гордял с нея, нали така? Преди не бе била достатъчно бляскава като за него. Затова ли изведнъж бе започнал толкова да се интересува от нея, след като години наред не се бе сещал? За момент в нея пламна гняв, ала после помисли, че ако бе така, той нямаше да я спира, а да я държи в светлината на прожекторите.

Не го разбираше, никога не го бе разбирала. Защо не я оставеше на мира?

Сигурно сцената с Рай бе причината за пулсиращото главоболие, през целия следобед, когато се прибра вкъщи. Не искаше нищо друго освен тишина и спокойствие, затова си достави удоволствие с една гореща баня и вместо след това да се облича, просто навлече удобен розов халат, вдигна ципа до брадичката си и седна пред пишещата машина да се опита да излезе от унинието си.

Когато на вратата се позвъни, бе още рано, нямаше седем. Тя се намръщи раздражено и изключи пишещата машина. Посегна към дръжката, но в този момент реши, че няма да я отваря, ако Рай бе решил да ѝ натрапи вниманието си.

– Кой е? – попита предпазливо.

– Корал Уилямс – чу се студен отговор. Сали вдигна вежди в мълчаливо учудване, отключи и отвори вратата.

– Влезте – покани тя ослепителната блондинка и посочи към халата си. – Извинявайте, че съм облечена така, ала не очаквах посетители.

– Да, вярно е – съгласи се Корал и влезе в апартамента с дебнешата походка на манекенка. Бе едновременно студена и драматична, облечена в лимоновожълта вечерна рокля, от която косата ѝ би трябвало да изглежда медноруса, но не изглеждаше така. – Довечера Рай ще ме води на премиера в Бродуей, така че знам, че тази нощ няма да е тук.

Аха, каза си Сали. Изглеждаше, че Корал проверяваше конкуренцията, но кой ли ѝ бе казал?

– Той няма вероятност да е тук и която и да било друга нощ – отговори тя и Корал трябва да забележа усмивката в гласа и в очите ѝ, защото прехапа устни и се изчерви.

– Не се опитвайте да криете от мен – каза тя с дрезгав, сякаш натежал от сълзи глас. – Рай сам ми каза.

– Моля? – повиши изненадано глас Сали. Да не би Рай да бе започнал да разгласява брака им? Да не би да мислеше, че ако стане общоизвестно, това ще отслаби нейната решимост?

– Знам колко е трудно да му се устои, когато си е наумил да има една жена – говореше Корал. – Повярвайте ми, знам! Ала вие не сте от неговата категория и той само ще ви нарани. Имал е и други жени, но винаги се връща при мен, и този път няма да е по-различно. Просто помислих, че ще е добре да го знаете, преди да затънете прекалено дълбоко.

– Благодаря за предупреждението – отвърна Сали и се усмихна, което накара Корал да я изгледа недоверчиво. Ала Сали не можа да се сдържи, струваше и се смешно, че любовницата на съпруга ѝ я предупреждава да не се задълбочава прекалено много с него. – Но не мисля, че има за какво да се безпокоите. Нямам намерение да започвам връзка с когото и да било и ще ми направите услуга, ако отклонявате вниманието на Рай от мен.

– Как бих искала да можех! – призна Корал мрачно и я погледна със смуцаваща откровеност. – Ала още като ви видя Рай, разбрах, че го заинтригувахте, а той не се предава лесно. Защо мислите, че отива на това пътуване до Сакария с вас? Ако бях на ваше място и ако наистина не исках връзка с него, бих проверила резервациите за хотела, защото, доколкото го познавам, сигурно ще има само една стая!

– Знам – засмя се Сали, – и съм го изпреварила. Вече съм измислила друго място, на което да отседна. При една приятелка. – Тя не добави, че приятелката ѝ е Марина Декамп и че се надява да живее в двореца. Не се съмняваше, че Марина ще ѝ предложи убежище и че всъщност ще ѝ бъде много приятно да ѝ помогне да попречи на плановете на Рай.

Корал неочаквано се разсмя.

– Може би съм се тревожила за нищо. Вие май сте повече от способна да се грижите за себе си. Сигурно тази плитка ви прави да изглеждате толкова млада.

– Сигурно – съгласи се Сали с мисълта, че най-вероятно с Корал бяха на една възраст.

– Успокоихте ме, затова сега ще ви оставя. С Рай трябва да се срещнем след половин час и май ще закъснея. – Корал се плъзна към вратата и Сали ѝ я отвори, почувствала се почти като слуга, отварящ вратата на кралица. Но когато се върна да продължи с писането, смехът още напираше в гърлото ѝ. Корал в ролята на загрижена бе представление, което

си струваше да се види! Нито за секунда не бе повярвала, че красивата манекенка дава пет пари за чувствата на друга жена. Това, което Корал толкова старателно пазеше, бе вниманието на Рай, времето му. Сали тръсна глава и се запита какво прави Рай толкова греховно привлекателен.

Може би ако знаеше какво я прави толкова уязвима пред него, щеше да успее да се пребори, ала не можеше да открие никаква конкретна причина. Причината бе целият той, дори качествата му, които я ядосваха. Той бе целият мъж, единственият мъж, когото някога бе желала.

Осъзнаването дойде като шок и от силата му я изби студена пот, но тя се принуди да си признае истината. Все още го обичаше. Винаги го бе обичала. Бе се опитвала да отхвърли тази любов в самозащита пред парализиращата болка, когато Рай си тръгна, ала не бе успяла да я убие. Тя бе разцъфтявала в тъмнината на нейното подсъзнание и сега Сали повече не можеше да отрича съществуването ѝ.

Седеше пред пишещата машина, гледаше невидящо към клавишите и оставяше тази истина да проникне в съзнанието ѝ. Не можеше да спре сълзите, които напиреха в очите ѝ, макар че упорито отказваше да им позволи да потекат. Любовта бе едно, съвместимостта друго, а тя вече не бе младото момиче с очи, пълни със звезди, което вярваше, че любовта побеждава всичко. Сали и Рай бяха най-неподходящата си двойка на столетието, сега дори повече, отколкото в началото. Поне тогава тя го мислеше за центъра на вселената и с радост би го последвала в ноктите на смъртта, само да я бе повикал.

Но той не я бе повикал. Бе тръгнал сам, без да обръща внимание на страховете ѝ и на непреодолимата ѝ стеснителност. Кога ли изобщо се бе интересувал как се чувства Сали? Беше прекалено силен, прекалено самоуверен, за да поставя нейното мнение, нейните чувства над своите. Бе така тогава и сега бе същото. Не се ли държеше точно по същия начин? Това, което искаше тя, нямаше значение. Като си помислеше само как властно бе спрял кариерата ѝ и бе поискал от нея да се върне към семейния живот! Ами нейните планове, ами това, което искаше Сали от живота?

Пое си няколко пъти дълбоко въздух и се опита да подреди мислите си. Ако се върнеше при Рай, какво щеше да има? Отговорът бе прост – щеше да има Рай, дотогава, докато той продължаваше да се интересува от нея. А може би дори нямаше да има вниманието му. Тя не можеше да пренебрегне Корал Уилямс, а и Рай никога не ѝ бе обещавал вярност. Той не ѝ бе давал изобщо никакви обещания, освен за физическо

удоволствие. Значи, ако се върнеш при него, щеше да има чувствено удовлетворение и каквото удоволствие можеше да намери в неговата компания.

От друга страна, какво щеше да спечели Рай от помирието? Отново първото, което й идваше наум, бе сексът. Това бясно привличане бе взаимно – за съжаление, защото го правеше неразумен. Ако Корал го притискаше за обвързване, връщането на Сали щеше да сложи край на тези искания, а от това, което Корал току-що бе казала на Сали, Рай не би имал никакви опасения, че Корал може да го остави. Не, Корал щеше да остане с Рай дотогава, докато той я искаше, и ако можеше да има две жени едновременно, вероятно би го сторил.

Сали трепна от тази мисъл. Не, Рай не бе такъв човек. Тя не мислеше, че бе способен на вярност към която и да било една-единствена жена, ала все пак не играеше игри. Жената трябваше да го приеме такъв, какъвто бе. Това бе техният проблем. Сали бе поискала от него да бъде нещо, което не беше – обикновен съпруг. Той бе отказал да се промени, дори да направи компромис.

Затова тя се бе променила, бе се измъкнала от влиянието му и Рай не можеше да го приеме, дори когато Сали го предизвикваше. Някога му бе принадлежала и сега не можеше да понесе идеята, че тя вече не искаше да му принадлежи. Чувството му за собственост трябва да бе километрично. Някога бе му принадлежала и сега си я искаше обратно, затова би преместил планини, за да я получи, дори ако трябваше да разбие кариерата ѝ, за да го направи.

Сали не можеше да се върне при него, макар дълбоко в душата си да копнееше точно за това. Залогът бе собствената ѝ личност. Той щеше да я смачка, да я задуши. После, когато загубеше интерес, щеше да си отиде, а тя не вярваше, че ще може отново да го преживее.

Не, трябваше да следва собствения си път и ако той водеше надалеч от Рай, трябваше да го приеме. Странно как можеше да го обича и въпреки това да иска да прекара живота си отделно от него. Ала бе точно така. Сали инстинктивно знаеше, че ако му позволеше отново да контролира емоциите ѝ, той щеше да разруши чувството ѝ за себе си, самоувереността ѝ.

Нямаше съмнение, тя трябваше да избере пътя, който бе правилен за нея, а този път не включваше Рай. Може би никой друг мъж нямаше да накара сърцето ѝ да бие така лудо, както можеше да стори най-лекото докосване на Рай, но ако това бе цената, Сали щеше да я плати. Трябваше.

Когато тази командировка до Сакария свършеше, тя щеше да подаде молба за напускане и да замине. Не можеше да чака повече. Рай я притискаше и Сали трябваше всяка минута да е нащрек.

ШЕСТА ГЛАВА

Вечерта преди заминаването за Сакария Сали си легна рано. Надяваше се да може да поспи, защото полетът щеше да е дълъг, а тя никога не успяваше да си почива по време на пътуване. Винаги бе твърде превъзбудена, твърде неспокойна и за неин ужас се чувстваше по същия начин и сега. Мисълта да пътува с Рай, когато всички инстинкти за самосъхранение крещяха да се пази колкото може по-далеч от него, караше нервите ѝ да тръпнат едновременно от страх и очакване. Бе все едно да галиш красив тигър, много да искаш да докоснеш нещо толкова прекарасно, ала в същото време да знаеш, че тигърът може да те убие.

Сали се въртеше неспокойно в леглото, мачкаше чаршафите, и когато се позвъни, скочи с чувство на облекчение, грабна халата си и го навлече в движение, докато бягаше до вратата. Щом стигна, спря и извика:

– Кой е?

– Крис – чу се приглушен глас и тя вдигна озадачено вежди. Какво правеше той тук? Напоследък много пътуваше, благодарение на влиянието на Рай, без съмнение, но се бе върнал в града вчера и изглеждаше съвсем добре, когато го видя, колкото да му каже здрасти. Сега гласът му звучеше така, сякаш беше болен или нещо много го болеше.

Сали бързо отключи многобройните ключалки и отвори вратата. Крис се бе отпуснал тежко на касата и сега се изправи с измъчено лице.

– Какво се е случило? – попита тя, хвана го за ръкава и го издърпа да влезе, за да може отново да заключи, после се обърна към него. Той бе пхнал ръце дълбоко в джобовете и я гледаше с изписано в кафявите му очи страдание. Сали затаи дъх. Да не би някой да бе убит? Това винаги бе първата ѝ мисъл, най-големият ѝ страх. Протегна ръка към него и Крис я улови, като стисна болезнено тънките ѝ пръсти. – Какво има? – повтори тихо. – Крис?

– Не знаех, че толкова много ще боли – простена той едва чуто. – Господи, Сали, не знаех.

– Кой е? – настоя тя и нетърпеливо го хвана за рамото със свободната си ръка. – Крис Мийкър, ако не ми кажеш...

Той тръсна глава, като да я проясни, сякаш току-що бе разбрал какво си бе помислила.

– Не, никой не е умрял, ако не броиш мен. Тя ме остави, Сали.

Сали го зяпна, спомняйки си, че бе влюбен в жена, която искаше същите неща, дето ги искаше на времето самата тя – един добър, нормален съпруг, който да се прибира всяка вечер, който да има от нея деца и да ги обича, и да е до тях, за да ги гледа как растат. Очевидно жената бе решила, че не може да живее с работата на Крис, с мисълта, че всяко пътуване може да е последното. Вярно, някои от командировките не бяха толкова опасни, ала в най-добрия случай това си бе една високо рискована професия. Тя самата не бе успяла да приеме непрекъснатите тревоги за някого, когото обичаше отчаяно. Започна да живее отново едва когато изхвърли Рай от живота си.

– Какво мога да направя? – попита с тихо съчувствие. – Каж ми как да ти помогна.

– Каж ми, че ще ми стане по-добре – помоли той и гласът му прекъсна. – Сали, прегърни ме. Моля те, прегърни ме! – За неин ужас лицето му се сгърчи и Крис се разхлипа, дръпна я отчаяно към себе си и я стисна толкова силно, че тя едва дишаше. Цялото му тяло се тресеше. Той зарови лице във врата ѝ, мокреше кожата, косата и яката ѝ със солени сълзи. Ридаше сърцераздирателно и Сали обви ръце около него, давайки му това, за което бе помолил, някой, който да го прегърне. Знаеше какво чувства Крис. Боже мили, знаеше точно какво преживява. Бе плакала така за Рай, имаше чувството, че той я бе разкъсал и че ще умре от болка.

– Ще ти стане по-добре – обеща тя и нейните очи също се замъглиха от сълзи. – Знаем, Крис. Преживяла съм го.

Той не отговори, а я вдигна от пода, пое дълбоко въздух и преглътна, като се опита да се овладее.

– Господ ми е свидетел, че по-лошо не може да стане – прошепна Крис и вдигна глава. За момент очите му, мокри и нещастни, се възряха в нейните, после наведе глава и впи устни в нейните, като я целуна с мълчаливо отчаяние. Сали го разбираше и отвърна на целувката му. Той не търсеше от нея сексуална реакция, просто търсеше човешки контакт, молба за утеха. Винаги бе харесвала Крис, а в този момент го обикна. Не дълбоката, ненаситна любов, която изпитваше към Рай, не дори любов като между мъж и жена. Обичаше го просто като човешко същество, приятел, който бе нещастен и който имаше нужда от нея. Никога през живота ѝ досега не ѝ се бе случвало някой да има нужда от нея. Винаги тя бе имала нужда от някой. Отначало бе зависила от родителите си, после от Рай. Рай със сигурност никога не бе имал нужда от нея! Крис отдръпна глава и въздъхна, после опря чело на нейното. – Какво

мога да направя? – попита той, но Сали знаеше, че не очаква отговор. – Колко дълго ще продължи?

На това тя можеше да отговори.

– При мен минаха два месеца, преди да започна отново да функционирам – отвърна честно и Крис трепна. – Ала полагах усилия да го преодолея, повече усилия, отколкото съм полагала за каквото и да било друго през живота си, преди или след това.

– Не мога да повярвам, че го е направила – простена той.

– Скандал ли имахте? – попита Сали, заведе го до дивана и го бутна да седне. Крис се стовари тежко и уморено поклати глава.

– Никакъв скандал. Нито дори ултиматум. Боже мой, човек би помислил, че поне ще ме предупреди! Ако е искала да ме улучи в сърцето, значи е успяла с първия изстрел.

Тя седна до него и хвана ръката му. С усета на човек, преживял такова нещо, Сали усещаше, че разбира много добре мотивите на безименната приятелка на Крис. Той си мислеше, че бе съвсем в реда на нещата да рискува живота и здравето си, докато тя го чака търпеливо у дома. Колко предупреждения според него щеше да получи тя за смъртта му? Мислеше ли, че болката ѝ щеше да бъде по-малка, ако изведнъж ѝ кажеха, че не се бе върнал? Мъжете бяха толкова арогантни и себични, дори Крис, а той бе един от най-приятните хора, които някога бе познавала. На глас Сали каза:

– Недей да очакваш някой да отстъпи само защото ти не можеш. Вие сте се направили един друг нещастни. Погледни истината в очите, по-добре е да се разделите.

– Никога преди не съм обичал – възрази Крис безнадеждно. – Не е толкова лесно да се откажеш от човек, когото наистина обичаш!

– Аз се отказах и също няхах избор. Той просто ме остави.

Крис въздъхна загледа се в шарките на килима, и тя можеше да разчете страданието по чертите на лицето му. Той винаги бе изглеждал помлад от годините си, сякаш животът бе минавал, без да го докосне, отрязвайки се от вътрешното му спокойствие като светлина от огледало. Сега се бе състарил и момчешките му черти изведнъж се бяха стопили.

– Името ѝ е Ейми – каза неочаквано Крис. – Тя е тиха, малко свита. Струва ми се, че ми трябваше цяла година случайни срещи по коридорите, преди да направи нещо повече, отколкото да ми се усмихне, когато я заговорех. После ми отне още една година, докато я заведе в леглото си. – Той млькна и я погледна, стиснал мрачно устни. – Забрави, че съм го казал. Аз обикновено не се хваля с кого се целувам.

– Вече забравих – увери го Сали. – Предложи ли й брак?

– Отначало не. Никога не съм искал да бъда женен, Сал, аз съм вълк единак като теб. – Поклати глава, сякаш сам не разбираше себе си. – Някак си идеята да се ожена дойде неусетно, така че накрая й предложих, а тя се разплака. Каза, че ме обича, но не може да приеме работата ми и че ще се омъжи за мен, ако си сменя работата. По дяволите, аз си обичам работата!

– И тя е разбрала, че няма да го направиш, и се е отказала.

– И си е оплела кошницата – усмихна се накриво Крис. – Въртяла е друга игра с мъж, който работи от девет до пет. Тази вечер ми каза, че есента ще се женят.

– Блъфира ли?

Той поклати глава:

– Не мисля. Носи годежен пръстен.

Сали помълча малко и накрая каза направо:

– Ти имаш избор, нали знаеш? Можеш да имаш или Ейми, или работата си, ала не и двете. Реши кое е най-важното за теб и забрави за другото.

– Ти забрави ли твоя приятел, когато избра работата си пред него?

– Не си ме разбрал. Аз бях в позицията на Ейми, не в твоята. Той избра работата си пред мен. Никога не го забравих, но се справям много добре и без него, благодаря.

Чак когато Крис заговори, тя осъзна колко много информация му бе дала със случайни забележки. А може би просто Крис бе проникателен, може би интуитивно усещаше настроенията и мислите й без някакво конкретно доказателство. Той за момент се вгледа внимателно в нея, после промълви:

– Това е Бейнс, нали? Той те е изоставил.

Потресеното й изражение трябва да му бе дало отговор, ала след минутка Сали се овладя достатъчно, за да признае:

– Той е. И мога да ти кажа, че когато Рай си тръгва, той си тръгва болезнено.

– Той е глупак – каза Крис тихо. – Но сега те иска обратно, нали?

– Не за постоянно – обясни тя с нотка на горчивина. – Просто иска за малко да си поиграе.

Крис дълго я гледа. Дребното й лице сега бе сковано, затворено, за да не издаде още от вътрешната й болка. Когато стана ясно, че Сали няма да каже нищо повече, той се наведе напред и я целуна, ала този път не търсеше утеха, а я предлагаше. Тя затвори очи и остави целувката да

се проточи, без нито да отвръща, нито да протестира. Устните му се движеха леко върху нейните. Никога не я бяха целували така – без страст, чисто приятелски.

Пронизителният звън на телефона накара Крис да се отдръпне. Сали се протегна да вземе жълтата слушалка и усети как я обзема тревога, когато един дрезгав глас попита:

– Свърши ли с приготвянето на багажа си?

– Разбира се – отговори рязко, почувствала се обидена, че той смяташе за нужно да я проверява. Какво си представяше, че тя ще чака до последната минута, за да нахвърли всичко в куфара? Заради това, а и заради някаква женска перверзност, добави: – Точно говорех с Крис.

Усети как мълчанието натежа по жицата. После гневът на Рай избухна и се стовари върху нея.

– Там ли е? – изсъска той и Сали си го представи, оголил зъби и с изпъната по скулите му кожа. Сигурно сивите му очи бяха станали свирепи и твърди като гранит, с блестящи в тях червени искри. Тревогата в нея се превърна почти в удоволствие.

– Разбира се, че е тук – отговори Сали с пълното съзнание, че си играе с огъня. Какво щеше да направи, ако гневът на Рай излезеше извън контрол? Последното, което искаше, бе да навлече неприятности на Крис, но по някакъв начин с Рай нещо я дърпаше за опашката. Чу се да казва: – Аз не си изоставям приятелите само защото ти си щракнал с пръсти.

Гласът му бе ниско ръмжено, почти прекалено ниско, за да се чуе.

– Когато ще щракна с нещо, то няма да е с пръсти. Разкарай го, Сали, и то веднага.

Тя моментално се наежи:

– Аз няма да...

– Веднага – прошепна той. – Иначе идвам. Аз не си играя, бебчо. Разкарай го. После ела и ми кажи, че си го направила.

Сали вбесено хвърли слушалката на масата и скочи на крака. Без да каже дума, за да не чуе Рай какво говори с Крис, му протегна ръка и той с озадачено изражение я пое и стана. Тя го заведе до вратата, вдигна се на пръсти и леко го целуна.

– Извинявай – прошепна. – Рай ми заповяда да те разкарам, иначе ще дойде тук и ще прибегне до физическо насилие.

За момент Крис заприлича отново на себе си и вдигна подигравателно вежди:

– Звучи сериозно. Сали, моето момиче, мисля, че ти премълча

много неща от твоята история.

– Вярно е, ала няма смисъл да се разчоплят стари рани. Ще се оправя ли? – попита тя загрижено.

Той я прегърна.

– Разбира се, че ще се оправя. Помогна ми дори само това, че ти казах. Още повече ми помогна това, че те целунах. – Усмихна се накриво. – Тя ме смени за венчална халка, но аз няма да се предам. Плачеше, когато ми каза, че ще се омъжи за друг, така че не е безнадеждно, нали?

Сали отвърна на усмивката му.

– На мен не ми се струва безнадеждно.

Крис я щипна по бузата.

– Приятно прекарване в Сакария – подразни я той и тя му се изплези.

След като Крис си тръгна, Сали старателно заключи вратата, после се върна и изгледа злобно слушалката, която я чакаше на масата. Изкушаваше се да го накара да почака още няколко минути, ала това бе като горчиво лекарство – колкото по-скоро го свърши, толкова по-добре.

С тази мисъл взе слушалката и почти изръмжа:

– Е, тръгна си.

– Защо ти отне толкова дълго? – излая Рай.

– Целувах го за довиждане – озъби се тя. – А на теб ти казвам дочуване.

– Не затваряй – предупреди я той. – Ще дам на Мийкър достатъчно време, за да си стигне у тях, после ще му се обадя, за да проверя дали е там. Моли се да си отиде направо вкъщи.

– Започва да става досадно да се правиш на грубиян – сопна му се Сали и затръшна телефона, после го изключи. Отиде в спалнята и изключи и там телефона, но не преди той да започне да звъни. Като си мърмореше гневно какво би искала да направи с Рай Бейнс, обиколи апартамента да изгаси лампите, след това се хвърли на леглото и отново се опита да заспи. Ала ако преди бе трудно, сега бе направо невъзможно. Тя пламтеше от справедливо възмущение и се чудеше как някой може да е такъв лицемер. За него бе съвсем в реда на нещата да продължава откровената си връзка с Корал пред очите ѝ, но нямаше намерение да позволи и на нея същата свобода. Не че искаше да има връзка с Крис, нито той с нея, ала не ставаше въпрос за това.

После мислите ѝ се насочиха към пътуването до Сакария. След тази вечер Рай щеше да е особено настойчив, особено изкусителен, и за свой ужас Сали се сети, че в миналото не бе имал никакъв проблем да я

заведе в леглото. Бе имала късмет, че откак откри коя е, единствените случаи да я целува бяха в службата, където нямаше кой знае какви възможности за прелъстяване. Съмняваше се дали другаде би успяла да го спре. Бе прекалено честна, за да се заблуждава, дори когато истината бе болезнена. Обичаше Рай, ала дори и да не го обичаше, въпреки това го желаше физически. Само гордостта и дълбоко вкоренения страх да не бъде отново наранена я спираха да му се отдаде.

Минаваше полунощ, когато най-после се унесе в сън, а полетът до Париж, първата стъпка от пътуването до Сакария, бе рано. Когато тръгна от апартамента, за да се срещне с Рай на летището, беше бледа от изтощение. Бе решила да е колкото може по-делова, както за да го държи на разстояние, така и да му покаже, че не я бе изплашил с бясната си ревност предишната вечер. Но още от самото начало се оказа, че бе трудно да поддържа това поведение. Когато я видя да се приближава към нея, Рай стана и дойде да я посрещне, взе най-тежкия сак от рамото ѝ и се наведе да я целуне бързо по устните.

– Добро утро – прошепна и тъмносивите му очи се плъзнаха по тялото ѝ. – Харесваш ми с рокля. Трябва по-често да носиш.

Значи той се гласеше да забрави за снощи, така ли? Макар да бе смятала самата тя да направи съвсем същото, изпита раздражение. После сви мислено рамене и го изгледа студено.

– Реших, че в Сакария предпочитат рокли пред панталони. – Обикновено по време на пътуване носеше панталони, защото ѝ бе по-удобно, ала като имаше предвид характера на командировката, този път бе взела само рокли. За полета бе избрала лека бежова рокля без ръкави и с дълбоко деколте, но към нея имаше сако с дълги ръкави, и сега го бе облякла, защото въпреки лятната жега в Ню Йорк, рано сутрин понякога ѝ ставаше студено, а и от опит знаеше, че температурата, която се поддържаше в самолетите, бе прекалено ниска като за нея. Бе сменила и прическата си и вместо неофициалната плитка имаше стегнат кок на врата. Не можеше да направи кой знае какво с косата си заради дължината ѝ, ала за по-официални случаи я вдигаше.

– Аз също предпочитам рокли – отбеляза Рай и я хвана за лакътя. – Имаш страхотни крака, обичам да ги гледам. На времето много носеше рокли, ако правилно си спомням.

Точно така, напомняй ми, помисли Сали ожесточено, но на глас каза:

– Когато започнах да работя, открих, че панталоните са по-подходящи като за работата, с която се занимавам. – За да смени темата,

попита: – У теб ли са билетите?

– Всичко е уредено – увери я той. – Искаш ли кафе, преди да ни извикат?

– Не, благодаря. Не пия кафе, когато пътувам – почувства се длъжна да обясни и седна в един фотьойл. Блясъкът в сивите му очи, когато се разположи срещу нея, ѝ показваше, че Рай много добре разбира защо не бе избрала дивана, ала не му обърна внимание и се забавляваше, като гледаше потока от ранни пътници.

Полетът им закъсна с пет минути и когато ги извикаха, Рай вече бе неспокоен. Той стана, хвана я за ръката и неочаквано ѝ се усмихна:

– На какви кокили си се покачила! Стигаш до брадичката ми... Почти.

– Те са освен това опасно оръжие – предупреди го тя и устните ѝ трепнаха.

– Така ли? Смяташ ли да ги използваш срещу мен? – попита Рай и, преди да бе успяла да отвърне глава, се наведе и улови устните ѝ в силна, алчна целувка, от която дъхът ѝ спря.

– Рай, моля те – запротестира Сали, твърдо решена да не показва как реагира тялото ѝ всеки път, когато я докосне. – На обществено място сме!

– Имам повече шансове да те докосна на обществено място, отколкото насаме, така че ще се възползвам от тях – заяви той заканително.

– На работа сме! – изсъска тя. – Опитай се да то запомниш. Ако един репортер се държи неприлично на обществено място, това няма да донесе нищо добро на списанието.

– Тук никой не знае, че си репортер – възрази той с усмивка. – Освен това аз съм ти шеф и ти казвам, че всичко е наред.

– Аз си имам правила, дори ако ти нямаш, и освен това не обичам да се лигавят с мен. Ще се качваш ли на този самолет, или не?

– За нищо на света не бих го изпуснал – проточи Рай и Сали разбра какво има предвид и се изчерви. Нямахше никакво съмнение, че той планираше по време на това пътуване да се сдобрят, а тя също толкова твърдо бе решила да не позволи да се случи такова нещо. Марина никога не би ѝ отказала помощ и тя се наслаждаваше на мисълта как ще се сбеси Рай, когато му избяга.

Но за момента ѝ предстоеше дълъг полет в неговата компания, а на това Сали не се наслаждаваше. Не само неговото присъствие я правеше нервна, и при най-добри обстоятелства бе неспокойна по време на път. Преди да бе изминал и един час от полета, тя вече бе прелистила

няколко списания и се бе опитала да чете едно криминале, после се бе отказала и се бе зела с кръстословици. Когато захвърли кръстословиците и взе отново книгата, Рай хвана ръката ѝ.

– Отпусни се – посъветва я той и потърка с палец опакото на ръката ѝ, жест, който със сигурност нямаше да ѝ позволи да се отпусне. – Полетът е дълъг, а ти си толкова нервна. Ще се изтощиш още преди да стигнем до Париж, какво остава до Сакария.

– Не съм добър пътник – призна Сали. – Не ме бива да седя неподвижно и да не правя нищо. – Вече се бе отегчила и копнееше за ръкописа си, ала се страхуваше да не го изгуби и затова не го бе взела.

– Опитай да поспиш. Ще имаш нужда.

– И това не мога – усмихна се тя със съжаление. – Толкова съм нервна от височината, че не вярвам на пилота достатъчно, за да заспя и да го оставя сам да се оправя с нея.

– Не знаех, че те е страх от височина – каза Рай и Сали настръхна.

– Не ме е страх, просто съм нервна. Има разлика. Аз през цялото време летя... Или поне на времето летях, и съм била на доста напечени места, без да се уплаша. В някои случаи дори ми е било приятно. Всъщност, веднъж взех няколко урока по пилотиране, но е друг въпрос, че нямах време да продължа.

– Била си заета – отбеляза той. – Какви други постижения имаш, откак се разделихме?

Изглежда това не му харесваше и тя изведнъж се почувства горда, че бе постигнала толкова много. Поне щеше да му даде да разбере, че не бе чезнала по него.

– Говоря шест чужди езика, три от тях свободно – започна да изброява студено. – Добър стрелец съм и мога да яздя. Трябваше да се откажа от много неща, които опитах, и това включва готвенето и шиенето, защото разбрах колко са скучни. Нещо друго?

– Надявам се, че не – отговори Рай и устните му трепнаха в усмивка. – Нищо чудно, че Дауни те е праснал на толкова много горещи места, ти сигурно си го насилвала.

– Грег не може да бъде насилен, твърд е като стомана – защити Сали своя редактор. – И самият той ходи винаги, когато може.

– Защо да не може? Спомням си го като един от най-добрите, а после изведнъж се спря и така и не разбрах защо.

– Беше ранен много тежко във Виетнам – обясни Сали. – И докато се възстановяваше, жена му умря от сърдечен удар. Беше голям шок за него, без никакво предупреждение, просто изведнъж умря. Имат две

деца, момче и момиче, и момиченцето много трудно преживя смъртта на майка си, така че Грег реши да си остане вкъщи с децата.

– Много му е било тежко – отбеляза Рай.

– Той не говори много за това.

– Ала на теб е казал? – попита той остро.

– Подразбрах от откъслечни неща, които е споменавал. Както ти казах, Грег не говори много за това.

– На един репортер не му трябва семейство. Старият „Пони Експрес“ набираще за ездачи пълни сираци и понякога мисля, че това важи и за репортерите.

– Съгласна съм – каза тя, без да го гледа. – Точно затова не искам да се обвързвам.

– Но ти вече не си репортер – отбеляза Рай и дългите му пръсти се стегнаха около ръката ѝ. – Приеми това като лебедовата си песен, защото след като се върнем, ще бъдеш госпожа Райдън Бейнс.

Сали бързо издърпа ръката си и се вгледа в облаците под тях.

– Уволняваш ли ме? – попита ядосано.

– Ще те уволня, ако ме принудиш. Нямам нищо против да работиш, стига да си при мен всяка нощ. Разбира се, когато имаме деца, ще искам да си с тях вкъщи, докато са малки.

Тя обърна гневните си сини очи към него.

– Аз няма да живея с теб – заяви разпалено. – Не мога да живея с теб и да бъда повече от наполовина самата себе си. Повдига ми се от мисълта отново да стана домакиня.

Той стисна мрачно устни.

– Ако си вярваш, значи лъжеш сама себе си. Ти си променила много неща, но не можеш да промениш начина, по който приемаш децата. Помня те каква беше, когато беше бременна с нашия син...

– Млъкни! – избухна Сали и заби нокти в дланите си, за да овладее болката при спомена за мъртвото си дете. – Не говори за моето бебе. – И след седем години болката от загубата не бе излекувана. До края на живота си щеше да скърби за този малък изгубен живот.

– Той беше и мой син – напомни ѝ Рай.

– Наистина ли? – Тя сниши глас, за да не чуват другите. – Теб те нямаше, когато го родих, и рядко си беше вкъщи, докато бях бременна. Единствената ти роля беше на физически баща. След това ме остави сама. – Отвърна се и преглътна, мъчейки се да овладее напирашите сълзи. Никога не го бе чула да заплаче, никога не го бе видяла да гледа странния нов свят, който го заобикаляше, ала няколко вълшебни месеца бе

уещала движенията му, когато той риташе и се преобръщаше. За нея той бе реален, бе човек и си имаше име. По някакъв начин Сали знаеше, че ще е момче и че ще се казва Дейвид Райдън Бейнс.

Пръстите на Райдън стиснаха китката ѝ толкова силно, че тя трепна от болка.

– Аз също го исках – процеди той през зъби и почти блъсна настрани ръката ѝ. Следващите няколко часа минаха в мълчание.

В Париж нямаха никакъв престой и Сали реши, че Грег бе правил резервациите, защото той винаги уреждаше всичко колкото се може по-стегнато. Това понякога водеше до пропускане на полети, когато първият полет закъснееше, макар и с малко. Двамата с Рай едва успяха да минат през митницата, когато обявиха следващия им полет и те трябваше да тичат, за да хванат самолета. От Париж имаше още седем часа, преди да кацнат на новото свръхмодерно летище в Халидия, столицата на Сакария. Поради разликата във времето вместо нощта, за която бяха готови телата им, се озоваха в средата на сакарийския ден.

Умората и дългите часове до голяма степен бяха стопили напрежението между тях и тя не възрази, че Рай хвана ръката ѝ и я поведе към ниския терминал. Жегата бе невероятна и Сали всъщност бе благодарна за подкрепата му.

– Надявам се, че хотелът е приличен – измърмори той под носа си, – но както се чувствам в момента, не ме интересува, стига да мога да поспя.

Тя познаваше това чувство. Съчетанието от умората след полет и часовата разлика бе по-лошо от просто пропуснат сън, то бе пълно изтощение. Определено не бе в състояние да спори с Рай къде ще спи.

Не можаха да намерят никой, който да говори английски, ала някои сакарийци говореха френски, а и тя, и Рай знаеха добре този език. Шофьорът, който ги закара до хотела с едно забележително очукано рено, говореше развален френски и от това, което им каза, разбраха, че Халидия е пълна със западници. Вече били пристигнали много европейци и много американци, включително един мъж с голяма камера, и се говорело, че кралят ще го показват по американската телевизия. Самият шофьор нямал телевизор, но бил виждал, и мислеше, че голямата камера се използва за правене на снимки за телевизията.

Бе приказлив, както изглежда всички шофьори на таксите по света, и с гордост посочи към блестящите нови сгради, съжителстващи с древни постройки, изпечени до бяло от безмилостното слънце. Сакария, както много развиващи се страни, бе интригуваща смесица от ново и старо,

с лъскави мерцедеси, бръмчащи по същите улици, по които още се движеха магарета. Камилите още се използваша за пътуване из сакарийската пустиня, ала над тях с рев прелитаха блестящите самолети на Сакарийските Кралски Авиолинии.

Кралят бе оксфордски възпитаник, но въпреки че бе поел от европейската култура, бе по природа предпазлив човек, доста неохотно приемащ промените. Сакарийската нация бе стара, водеща началото си от времето на Мохамед, и династията Ал Махди бе ръководила монархията в продължение на повече от пет века. Винаги, когато се поставяше въпроса за модернизация, трябваше да се вземат предвид дълбоко вкоренените традиции, така че в по-голямата си част животът в Сакария си вървеше по старому. Моторните возила бяха хубаво нещо, ала сакарийците се бяха оправяли досега и без тях и нямаше да имат нищо против, ако изведнъж автомобилите изчезнеха. Летището бе прекалено шумно, а хората, които пристигаха със самолетите, имаха странни обичаи. Ала голямата нова болница бе предмет на гордост, а децата с желание ходеха в новите училища.

Човекът, постигнал тази модернизация, бе мъжът, за когото се бе омъжила Марина Декамп – Зейн Абдул ибн Рашид, финансов министър на Сакария и човек със значително влияние върху краля. Той бе мургав мъж с ястребов профил и с въгленочерните очи на своята раса, и от времето, когато бе учил в колеж в Европа, се бе прочул като плеябой от международна класа. Сали се чудеше дали обича Марина или е бил привлечен само от блестящата ѝ руса красота. Дали Зейн Абдул ибн Рашид ценеше нежната душа на Марина, вроденото ѝ достойнство?

Тревожеше се, защото не бе лесно за Изтока да се срещне със Запада. Културните различия бяха прекалено дълбоки. Въпреки епизодичните си писма и дългите периоди между срещите им, Сали смяташе Марина за истинска приятелка и искаше тя да е щастлива.

Бе толкова погълната от тревогите си, че забрави да се оглежда наоколо и се стресна, когато шофьорът съобщи на френски:

– Хотела Халидия. Нов и богат. Харесвате го, да?

Сали надзърна над рамото на Рай и призна, че го харесва, да. Хотелът от три страни бе обграден от старателно отглеждани дървета, а зад дърветата имаше висока каменна стена. Архитектурата не бе свръхмодерна – напротив, бяха положени усилия сградата да се слива с околната среда. Може би вътре предлагаше всички съвременни удобства, както тя искрено се надяваше, но външната фасада нямаше възраст – с изчистени линии, блестящ бял камък, дълбоки прозорци.

Докато се мъчеше да не изостава от Рай, Сали откри, че изобщо не ѝ обърнаха внимание, когато се опита да обясни кои куфари са нейни и кои на Рай. Един черноок младеж с европейски дрехи насочи цялото си внимание единствено към Рай, същото бе отношението и на мъжа на рецепцията. Младежът изчезна с куфарите им и Рай пхна в джоба си ключа от стаята.

Когато се отдалечиха на няколко крачки от рецепцията, тя хвана Рай за рамото.

– Искам самостоятелна стая – настоя Сали, като го гледаше в очите.

– Извинявай. Регистрирах ни като съпруг и съпруга, така че ще ти бъде много трудно да убедиш един мюсюлманин да ти даде самостоятелна стая – съобщи ѝ той с очевидно задоволство. – Когато тръгна за тази командировка, ти знаеше какво трябва да очакваш.

– Това, което имам да ти кажа, за да ти влезе в главата... – започна тя, ала Рай я прекъсна:

– По-късно. Не е това мястото за публичен скандал. Престани да се държиш опако, всичко, което искам, е един душ и няколко часа сън. Появявай ми, в момента си в пълна безопасност.

Сали не му вярваше, но трябваше да си вземе багажа, така че влезе с него в асансьора и той натисна бутона за четвъртия етаж.

Колкото и да бе уморена, очарованието на стаята я накара да затаи дъх и тя почти не забеляза как Рай даде бакшиш на младежа, който бе донесъл куфарите им. Макар всъщност да бе една голяма стая, бе разделена с решетки от ковано желязо на хол отпред и спалня отзад. Пред цялата стая се простираше балкон, на който имаше два бели плетени стола с дълбоки възглавници и малка масичка. Сали излезе на балкона и видя долу голям басейн, разположен между палмови дървета. Зачуди се дали на жените бе разрешено да плуват в басейна.

Върна се в стаята, огледа старомодната спалня и се усмихна на многобройните възглавнички, които я украсяваха. Паркетът бе покрит с килим, който приличаше на персийски, ала вероятно бе промишлена имитация. Нямахме значение, защото ефектът все едно бе потресаващ. От всички хотелски стаи, в които бе живяла, тази вече ѝ харесваше най-много. Храната може да бе ужасна, обслужване, доколкото знаеше, изобщо нямаше, ала стаята бе божествена.

После вдигна очи, срещна пронизващия поглед на Рай и побледня. Той бе съблякъл самото си и раменете му изпъваха бялата риза. Нещо в позата му ѝ показваше, че трябва да е нащрек за всяко негово движение.

– Защо не си вземеш душ? – предложи Рай. – Аз трябва да завъртя

няколко телефона и да проверя дали всичко е наред с интервюто, а това ще отнеме известно време.

Тя повече от всичко искаше да грабне куфарите си и да избяга, но знаеше, че той очаква точно това. Трябваше да го надхитри, ала още не бе сигурна как. А и една баня звучеше божествено.

– Добре – съгласи се уморено, взе куфара си и го занесе в банята към спалнята, като старателно заключи вратата зад себе си.

Въпреки умората, ваната ѝ достави голямо удоволствие. Тя можеше да е взета направо от турски харем – облицована с черни плочки вана, мозайки, ярки цветове. Смъкна роклята си и мокрото от пот бельо и с въздишка на облекчение почувства студения въздух върху кожата си. Завъртя кристалните дръжки на крановете, които пълнеха огромната вана, и се отпусна в прохладната вода, после се отдаде на фантазии, че има слуги, които я чакат да излезе от ваната, за да подготвят с благовонни масла тялото ѝ за предстоящата нощ с мургавия вълнуващ султан...

После реалността рязко се върна с мисълта, че при такива обстоятелства би полудяла и че си имаше достатъчно притеснения и без султан. Излезе от ваната и се изсуши, после започна да се чуди какво да облече. Ако си сложеше дрехи за излизане, Рай щеше да я дебне като ястреб, а от друга страна нямаше намерение да се разкарва пред него по нощница. Накрая се спря на сапфирено-син кафтан, който закопча догоре, после разпусна косата си и яростно я разреса.

Бе прекалено уморена, за да я сплита, затова я остави пусната. След като събра разпилените си дрехи и оправи банята, отключи банята и изнесе куфара.

Рай говореше по телефона и почти не я погледна, докато Сали вадеше и подреждаше вещите си, преструвайки се, че има намерение да остане тук. Обикаляше из стаята, опитваше се да се бори със съня, който все повече я събаряше, и слушаше как Рай говореше по телефона.

По едно време той закри слушалката с ръка и ѝ каза:

– Защо не си лягаш? Аз не знам кога ще свърша.

Тя не искаше да заспива, всичките ѝ инстинкти бяха против това, но не можеше да си тръгне, докато Рай я гледаше. Освен това бе толкова уморена, всички кости и мускули я боляха от дългите часове седене в самолета. Можеше да си почине само за няколко минути, докато той говореше. Сали спеше леко, щеше да го чуе, когато отидеше в банята.

Спусна завесите към балкона и стаята потъна в полумрак. После с въздишка на блаженство пропъля между възглавниците, опъна изтръпналите си крака, зарови глава в една възглавница и моментално заспа.

Някое време по-късно се събуди, когато някой прошепна: „Мръдни се“, и тя се претърколи да направи място за топлото тяло, което се пъкна до нея. Смутно знаеше, че би трябвало да се разсъни, ала ѝ бе толкова приятно и тихото бръмчене на климатичната инсталация отново я унесе.

Часовата разлика бе объркваща. Когато се събуди, бе тъмно, но бе спала часове. Все още замаяна, се взря в тъмната фигура, която излизаше от банята.

– Кой е? – попита с надебелял от съня глас. Още не можеше да проясни съзнанието си. Дори не бе сигурна къде се намира.

– Рай – отговори кадифено-дрезгавият глас. – Извинявай, че те събудих, станах да пия вода. Искаш ли и ти една чаша?

Звучеше божествено и Сали с въздишка се съгласи, после мъчително се надигна. Само миг по-късно в ръката ѝ имаше чаша студена вода. Тя я изпи жадно и му върна чашата. Рай отиде да я занесе обратно в банята, а Сали се отпусна между възглавниците, като сънено мислеше, че той трябва да има очи като на котка, защото не бе запалил никакви лампи.

В момента, в който леглото се огъна от теглото му, тя си спомни, че бе планирала да се измъкне. Сърцето ѝ се сви от страх.

– Чакай – задъха се от паника Сали и протегна ръка да го отблъсне. Ръката ѝ опря в топла гладка кожа. Потресена, забрави какво се гласеше да каже, и изтърси: – Ти си гол!

В тъмнината Рай се изсмя и се обърна към нея. Тежката му ръка се обви около кръста ѝ и въпреки напразната ѝ съпротива я привлече плътно към тялото му.

– Винаги съм спал гол... Не помниш ли? – подразни я той и докосна с устни челото ѝ. Дъхът ѝ спря в гърдите и тя започна да трепери от натиска на това силно топло тяло. Мъжкият му аромат изпълваше ноздрите ѝ и опиваше сетивата ѝ. Борейки се отчаяно с все по-нарастващото желание да се притисне към него и да му позволи да прави с нея каквото поиска, Сали опря ръце в гърдите му да го отблъсне. Ала вместо това усети, че тънките ѝ пръсти са се заровили в космите на гърдите му. – Сали – прошепна Рай дрезгаво, потърси я и намери устните ѝ в тъмнината. Тя със стон вдигна ръце и ги обви около врата му. Знаеше, че трябва да му устои, но никога не бе успявала и дори сега, когато имаше толкова добри причини да се бори с него, изкушението от очакването за толкова диво удовлетворение не ѝ позволи да го отблъсне.

Той също не бе останал спокоен. Голямото му тяло трепереше срещу нея, когато вдигна устни от нейните и обсипа с целувки лицето и

очите ѝ. Сали му позволи да свали ципа на кафтана и да го смъкне от раменете ѝ, после треперещите му ръце започнаха да изследват нежната извивка на гърдите ѝ, които бе оголил. Тя безпомощно зарови лице в рамото му, потръпвайки от силата на желанието, което бе събудил в нея. Не искаше Рай да спира, знаеше, че ако спре, тя ще полудее.

Той трескаво смъкна кафтана и го хвърли настрана, и за един кратък миг, преди да се обърне отново към нея, разумът ѝ се върна. Сали впи ръце в силните му рамене и слабо простена:

– Рай... Недей... Не бива...

– Ти си моя жена – прошепна той в отговор, грабна я отново в прегръдките си и я притисна с цялата си тежест. Тя ахна от дивото, сладостно усещане за голата му кожа срещу нейната, после тръпчивата от страст целувка погълна всичките ѝ протести и ръцете ѝ отново се вдигнаха, за да се обвият около него.

Сякаш никога не ги бе имало годините на раздяла. Телата им се чувстваха познати както преди много време. Уловена във водовъртежа на страстта му, Сали можеше само да отговаря, само да връща тази страст, която Рай така свободно ѝ даваше. Не бе нежен, той никога не бе нежен любовник, освен най-първия път. Бе яростен, мил, еротичен, диво възбуждащ, а тя не бе способна да овладее страстната си реакция на неговите ласки. Бе точно както преди – не, бе по-хубаво, той я докарваше отвъд здравия разум, отвъд всички съображения, отвъд съзнанието за каквото и да било друго, освен за него.

СЕДМА ГЛАВА

Сали се събуди бавно. Бе ѝ толкова приятно и бе толкова доволна, че не искаше лесно да пусне съня да си отиде. Имаше чувството, че няма кости, че е безтегловна, сякаш плуваше. Тялото ѝ се движеше нагоре-надолу в нежен ритъм, а под главата ѝ един равномерен успокояващ барабан биеше в такт със сърцето ѝ. Чувстваше се толкова прекрасно, толкова в безопасност...

Острият звън на телефона грубо се врязва в еуфоричното ѝ съзнание и тя измърмори възмутено. После леглото ѝ се размърда под нея и Сали се вкопчи н него, ала откри, че вместо чаршафи под пръстите ѝ има твърда топла плът. Отвори рязко очи и вдигна глава в момента, в който Рай протегна дългата си мускулеста ръка и вдигна слушалката на телефона на нощното шкафче.

– Ало – измърмори той сънено. Гласът му бе още по-дрезгав, отколкото когато бе напълно буден. Слуша няколко секунди, каза: – Благодаря – и остави слушалката, после с въздишка затвори отново очи.

Страните ѝ пламнаха и тя припряно се опита да се отскубне от него и да придърпа завивките да прикрият голото ѝ тяло. Но ръцете му се обвиха по-здраво около нея и я задържаха на мястото ѝ върху гърдите му. Очите му, оброчени с гъсти черни мигли, се отвориха и Рай със задоволство се вгледа в пламтящата ѝ разрошена утринна красота.

– Стой тук – заповяда дрезгаво. Ръката му се плъзна по гладката ѝ кожа и той прошепна в ухото ѝ: – Сякаш имам на гърдите си коте. Ти почти не тежиш.

Сали неволно потрепери от удоволствието от топлия му дъх в ухото ѝ, ала се опита да се освободи с думите:

– Рай, искам да се облека...

– Не още, бебчо – изтананика Рай и отметна дългата ѝ коса, за да притисне устни към топлата вдлъбнатина зад ухото ѝ. – Още е рано, а ние нямаме да правим нищо по-важно, отколкото отново да свикнем един с друг. Ти си моя жена и ми харесва да те чувствам в прегръдките си.

– Жена, с която си се разделил – настоя тя и се опита да отдръпне глава от настойчивите му устни, но се оказа, че просто бе отметнала назад глава, за да му даде по-добър достъп до шията си. Когато той намери пулса ѝ и жадно го засмука, сякаш искаше да изпие жизнените ѝ

сокове, сърцето ѝ забумтя.

– Снощи не бяхме разделени.

– Снощи... – Гласът ѝ изневери и едва след минута Сали успя да продължи: – Снощи беше резултат от спомени, от старо привличане, нищо повече. Да го отдадем на доброто старо време и да забравим за това, а?

Рай се бе отпуснал върху възглавниците, ала я държеше притисната към себе си. За нейна изненада думите ѝ сякаш не го ядосаха, защото ѝ се усмихна лениво:

– Нямам нищо против да отстъпя сега. Снощи спечелих войната.

Тя едва не трепна от болка при мисълта, че пак се бе предала, защото знаеше, че не може да бъде щастлива с него. Отпусна за момент глава на рамото му и си позволи да се отдаде на удоволствието от близостта му. Той я галеше по гърба и раменете, играеше си с косите ѝ и ги отмяташе на една страна, за да падат върху гърдите му. Докосването му, както винаги, я оставяше без сили и докато още можеше да разсъждава, вдигна глава от рамото му и го погледна сериозно.

– Въпреки това няма да се получи – прошепна Сали. – Ние и двамата сме се променили, а сега има и други съображения. Корал е влюбена в теб, Рай. Не можеш просто да ѝ обърнеш гръб... Или имаше намерение да си я държиш?

– Като котка си – отбеляза той лениво и ласките му станаха поинтимни. – Винаги дращиш и съскаш. Но аз имам дебела кожа и нямам нищо против да си малко темпераментна. Не се безпокой за Корал. Какво знаеш за нея, между другото?

– Тя дойде в моя апартамент – сподели Сали, – за да ме предупреди, че нямаш сериозни намерения към мен, че винаги се връщаш при нея. – Опита се да се измъкне от дръзките му пръсти и откри, че търкането на кожата ѝ в неговата спира дъха ѝ от копнеж.

Рай изруга през зъби.

– Жените – изръмжа той – са най-злите създания на света. Не ѝ вярвай, бебчо, Корал няма нищо общо с мен. Аз правя каквото си искам с когото си искам... А точно сега искам жена си.

– Не е толкова лесно – настоя тя. – Моля те, Рай, пусни ме. Не мога да те накарам да разбереш, когато ме държиш така...

– Тогава ще продължавам да те държа – прекъсна я той. – Основното е, че ти си моя и ще си останеш моя. Не мога да те пусна и се надявам, че не си влюбена в онзи твой фотограф, защото иначе мисля, че ще го убия!

Сали пребледняла се вгледа във внезапно присвитите му очи и стиснатите зъби. Рай реагираше на чисто първично ниво при мисълта, че друг мъж я докосва, и тя изведнъж разбра колко глупаво бе било да му позволи да мисли, че има връзка с Крис. Това не само бе предизвикателство към мъжкото чувство за превъзходство на Рай, а и не бе честно към Крис да го използва като щит. Рай бе опасен, той можеше да нарани Крис и вината щеше да бъде нейна.

От друга страна изобщо не искаше да позволи всичко да е на неговото, особено след снощи. Тогава Рай определено бе направил каквото искаше и освен един слаб протест, Сали дори не се бе опитала да го отблъсне. Дори и този самотен опит едва ли се броеше, защото тя не се бе помъчила да се бори с него, само бе казала едно „не“ и той, разбира се, не му бе обърнал внимание.

Не ѝ се искаше и да му разкаже всичко за Крис. Спокойните, лениви маниери на Крис бяха съчетани с такава вътрешна съдържаност, че тя бе изненадана, че ѝ се бе доверил и нямаше намерение да го предаде само за да погъделичка самочувствието на Рай.

Още не бе казала нищо, ала изведнъж търпението на Рай се взриви. Ръцете му здраво се свиха около нея, той се претърколи и я притисна под себе си.

– Може би трябва отново да ти покажа на кого принадлежиш – заявява разярено. Очите му блестяха от гняв, който не бе съвсем гняв.

Сърцето ѝ подскочи, когато усети как мускулестите му крака разтварят нейните, и Сали разбра, че Рай отново ще прави любов с нея. Вече потъваше в топлината, която я заливаше, и сърцето ѝ заби бързо. Но въпреки че обви ръце около врата му, се чу да казва упорито:

– Аз принадлежа на себе си. На никой друг.

– Ти си моя, Сали! По дяволите, моя си!

Докато тези гневни думи отекнаха в съзнанието ѝ, тя се отдаде на това непреодолимо притежание, и макар че съзнанието ѝ протестираше, сетивата ѝ бяха прекалено омаяни от насладите, които той предлагаше, за да ѝ позволят да спори със слепия му собственически инстинкт. Сали го обичаше, толкова много го обичаше, че дори след седемте дълги самотни години без неговото докосване, сега, когато бе преодолял съпротивата ѝ и бе правил отново любов с нея, тя не искаше нищо друго, освен да се отдаде на интимността на тяхната близост. Рай не можеше да ѝ даде любов, ала можеше да ѝ даде това, а то бе най-много, което някога би дал от себе си на която и да било жена. Сали се вкопчи в широките му рамене, включи се в бесния му ритъм и когато най-после той се

отдръпна от нея и се стовари по гръб, и двамата бяха задоволени и треперещи от изтощение. Тя не можеше да понася разстоянието, което ги разделяше, затова се сгуши на гърдите му и притисна устни към шията му. И изведнъж, сякаш някой изгаси лампата, заспа, дори в съня си вкопчена в него, като че ли не би понесла да го пусне.

Когато се събуди от дрямката си, Сали се размърда, отвори очи и вдигна глава. Видя, че Рай също току-що се бе събудил, че очите му бяха още сънени. Споменът за много други сутрини преди години, когато бяха правили любов и пак бяха заспивали, ѝ създаваше тайнственото чувство, че тези години изобщо не ги бе имало.

Той отметна косата от лицето ѝ, после дългите му силни пръсти обхванаха тънката ѝ шия.

– Така и не ми каза – прошепна, – влюбена ли си в него?

Тя примирено затвори очи. Рай бе упорит като булдог. Но какво можеше да му каже? Щеше ли да ѝ повярва или дори да разбере, ако му кажеше, че начинът, по който обичаше Крис, не бе романтичен, нито дори сексуален? Пръстите около шията ѝ се стегнаха и Сали отвори очи.

– Крис не е твоя работа – заяви твърдо и го погледна предизвикателно, като го забеляза как стисна мрачно устни. – Ала аз не съм спала с него, така че приемай го както искаш. – След това предизвикателство и признание последваха няколко минути мълчание и когато тя събра кураж да го погледне, бе потресена от неприкритото желание, изписано на лицето му. – Не... Не ме гледай така – прошепна и отново сведе очи.

– Искам те – каза той дрезгаво. – И ще те имам. Радвам се, че в момента нямаш любовник, защото не искам на пътя си никакви усложнения.

Сали уморено вдигна глава.

– Не, ти още не разбираш. Това, че не спя с никой, не значи, че искам да възстановим брака си. Ако те интересува, никога не съм спала с друг, освен с теб, но прост не искам да живея с теб. Не виждаш ли? – продължи умолително. – Аз имам нужда от своята работа, както ти имаше нужда от твоята, когато току-що се бяхме оженили. Сега не мога да съм щастлива да си стоя в къщи и да чистя, сега имам нужда от повече, повече, отколкото ти си готов да ми дадеш. Имам нужда от свободата си.

Когато я погледна, лицето му бе напрегнато, очите му неспокойни.

– Не искам от мен да те пратя в опасна командировка – промълви Рай. – Не мога. Ако нещо се случи с теб и аз съм отговорен, че си била там, няма да мога да го понеса. Ала що се отнася до работата... Може

би можем да стигнем до компромис. Нека опитаме, да видим как ще я караме заедно. Всичко, което правехме преди, бе да се любим. Не стигнахме дотам, да се опознаем като хора. Ще бъдем тук още три дни. Нека докато сме тук просто да се наслаждаваме един на друг и да се загрижим за бъдещето, когато се върнем в Щатите. Можем ли да издържим три дни, без да се караме?

– Не знам – отвърна тя предпазливо. Изкушението да се наслади на тези три дни я обезсили. Сали познаваше Рай, знаеше, че неговата идея за компромис бе да я върже, така че тя да прави каквото той иска, но нищо не можеше да стори, докато бяха тук. Вече бе взела мерки – бе изтеглила спестяванията си и знаеше, че когато се върнеха в Ню Йорк, трябваше да си тръгне, ала засега... Засега защо да не можеше просто да се отдаде на удоволствието, че бе със съпруга си, когото обичаше? Три дни бяха толкова малко време, в които да се натрупат достатъчно спомени като за цял живот. Не виждаше ли Рай, че бяха напълно несъвместими?

– Добре – съгласи се най-накрая. – Но когато се върнем, не очаквай машинално да се пренеса при теб. Ще държа на този компромис.

Силните му устни се извиха в усмивка.

– Никога не съм и мислил друго – каза той, зарови пръсти в косите ѝ и я привлече към себе си. Целувката започна бавно, после постепенно се задълбочи, докато двамата се вкопчиха един в друг в общата си потребност, която можеше да бъде удовлетворена само по един начин.

Докато се обличаха за нещо средно между прием и пресконференция, която Марина даваше преди благотворителния бал, Сали бе потресена колко познато ѝ изглеждаше това, как бе същото както преди толкова години, без да трябва изобщо да говорят. Тя първа влезе в банята, после, докато се гримираше и срещаше, Рай взе душ и се избърсна. Изчака я да си сложи червило, след това я грабна и я нацелува, размазвайки червилото, и се разсмя, когато Сали хукна обратно към огледалото да се оправи. Колко пъти го бе правил в миналото? Не можеше да си спомни. Това бе част от техния брак и когато срещна очите му в огледалото и разбра, че и той си го спомняше, двамата се усмихнаха един на друг.

Роклята, която бе избрала, бе бледорозова, семпла, защото с нейната дребна фигура би приличала на кукла, ако облечеше нещо по-фриволно. Цветът подчертаваше тъмносините ѝ очи и блестящата ѝ гарвановочерна коса и докато закопчаваше ципа ѝ, Рай я изглежда с мъжко одобрение.

– Не мисля, че би било безопасно за теб да излезеш от тази стая – наведе се той да прошепне в ухото ѝ. – Някой див шейх ще те открадне и ще те отвлече в пустинята, после аз ще трябва да му обявя война, за да си те върна.

– Какво? И да развалиш такава хубава приказка? – пошегува се тя, срещнала погледа му в огледалото. – Сигурна съм, че бих могла да избягам. Само си представи каква хубава книга би излязла от това.

– Бих се засмял – отговори Рай мрачно, – обаче знам пред какви опасности си се изправяла и от това кръвта ми кипва. Едно е аз да рискувам кожата си, съвсем друго ти да си в опасност.

– Не съвсем – възрази Сали и се наведе към огледалото да изтрие някаква дребна пращинка под окото си, която току-що бе забелязала. – Когато преди бяхме заедно, живеех в постоянен ужас, че може да пострадаш и почти умирах всеки път, когато те ранявах. Сега разбирам какво те е връщало при първа възможност, защото и аз започнах да имам нужда от такива вълнения.

– Ще ти мине – обеща той и през твърдите му черти пробяга сянка на умора. – Опасността става почти досадна и мисълта да спиш в едно легло по повече от няколко дни наведнъж става все по-привлекателна. Корените не те връзват непременно, бебчо, те ти помагат да пораснеш.

– Вярно е, стига саксията да е достатъчно голяма, за да не се чувстваш вкоренен – отбеляза тя и се обърна да го погледне. Усмиваше се, ала очите ѝ бяха сериозни и Рай повдигна с пръст брадичката ѝ.

– Но пък с теб е толкова забавно – пошегува се той.

– Не мислиш ли някога за нещо друго? – попита развеселено Сали.

– Когато съм с теб? Рядко. – Рай я погледна и в сивите му очи блесна страст. – Дори преди да разбере коя си, ми беше достатъчно само да хвърля един поглед към тази дебела плитка, която се вееше напред-назад върху стегнатото ти дупенце, и ми се прииска да хукна да те гоня по коридорите.

Тя се усмихна, ала вътре в себе си призна, че всичките му думи, всичките му действия изразяваха физическо привличане, не емоционална потребност. Той я желаше, в това не се съмняваше, но Сали все поясно разбираше, че Рай не бе способен на любов. Може би така бе по-добре. Ако обичаше толкова силно, колкото и желаше, любовта му можеше да е пагубна.

Приемът се провеждаше в друг хотел, защото дворецът на Ал

Махди се подготвяше за бала, а съпругът на Марина не искаше да отвари техния дом за публиката от съображения за сигурност. Кръглата алея пред хотела бе задръстена от лимузини и се чуваше объркваща смесица от акценти на американци, европейци и местните сакарийци.

Мерките за сигурност бяха много строги – пред вратите и прозорците на долния етаж стояха на пост свирепи на вид сакарийци с ботуши, военни униформи и наперени баретки, които оглеждаха тълпата с пламтящите си пустинни очи. Сали и Рай се придвижваха бавно през рояка от хора и минаха през проверка на документите и поканите.

Ала в момента, в който се озоваха вътре, всички следи от мерки за сигурност изчезнаха. Свиреше тиха спокойна музика, и лекото потракване на леда в чашите свидетелстваше, че много хора отморяват.

Помещенията бяха обзаведени семпло, в арабски стил, но имаше достатъчно места за сядане за всички, които предпочитаха да седят, вместо да стоят прави. Цветовете бяха златно, кафяво и бяло и Сали разпозна намесата на Марина в многото растения и цветя, които едновременно развеселяваха и успокояваха обстановката. Тя се оглеждаше за приятелката си, ала не успяваше да я види сред постоянно движещите се хора.

– Защо мерките за сигурност отвън са толкова строги? – попита Сали, като се наведе към Рай, за да не я чуе никой друг.

– Защото Зейн не е глупак. Много хора биха искали да го видят мъртъв. Роднини на краля, които не са доволни от влиянието на Зейн, религиозни фанатици, които не одобряват прогресивната му политика, терористи левичари, които нямат нужда от причина. Дори комунисти. Сакария напоследък е важно място.

– Чух за петролните залежи – прошепна тя. – Големи ли са?

– Огромни. Ако проучванията се окажат верни, само Саудитска Арабия ще има по-големи залежи от Сакария.

– Разбирам... И след като финансовият министър е женен за американка, симпатиите му естествено ще са към запада. Това прави влиянието му пред краля двойно по-важно. Боже мили, безопасно ли е за Марина да живее тук?

– Доколкото безопасно може да го направи Зейн, а той е хитър човек и има намерение да умре на преклонна възраст.

Сали искаше да пита още нещо, но мярна ярката коса на Марина, която се хвърли към нея. Приятелката ѝ бе зашеметяваща, блестяща и зелените ѝ очи светеха радостно.

– Сали! – възкликна със смях тя и двете се прегърнаха с всички

сили. – Не бях сигурна, че ще успееш! Направо не мога да повярвам. Някой през цялото време се опитваше да изпрати на твое място друга журналистка. Аз отказах да се срещна с нея, разбира се – завърши Марина с тържествуващ смях.

– Разбира се – съгласи се Сали. – Между другото, Марина, запознай се с моя издател, Райдън Бейнс. Тъкмо той се опитваше да провали нещата.

– Шегуваш се! – Марина се усмихна на Рай и му подаде ръка. – Не знаехте ли, че ние със Сали сме стари приятелки?

– Бързо разбрах, когато започнаха фойерверките – отвърна той мрачно. – Тук ли е Зейн? Отдавна не съм го виждал.

Очите на Марина светнаха.

– Ама вие сте онзи Рай Бейнс! Да, тук някъде е. – Тя се обърна да се огледа. – Ето го, идва.

Зейн ибн Рашид бе строен, гъвкав като пантера мъж, с тъмно орлово лице и доста жестока усмивка, ала носеше изключително добре скроения си костюм със същата непринуденост, с която едно американско момче би носило джинси. Устните му бяха чувствени и това смекчаваше пронизващите му черни очи. Сали с изненада осъзна, че бе срещала само още един мъж, който излъчва такава първична сексуалност – Рай. Бе забавно, но неизбежно, че двете с Марина се бяха омъжили за един и същ тип мъже, и двамата диви и без изгледи да бъдат опитомени.

– Рай! – Зейн бе отклонил погледа си от жена си, за да погледне към двойката до нея, и черните му очи се разшириха от изненада. Той протегна ръка. – Чух, че ще интервюираш краля, после че плановете са се променили. Ще правиш ли това интервю в края на краищата?

– Не, друг ще го прави. Аз съм тук със съвсем друга задача – отговори Рай сериозно и кимна към Сали. – Тук съм като телохранител на репортера от „Светът в обзор“. Сали, да ти представя Зейн Абдул ибн Рашид, министър на финансите...

– И мой съпруг – вметна палаво Марина. – Зейн, Сали е моята приятелка, за която ти говорех. – Тя погледна към Рай. – Какво значи телохранител? Мислех, че вие сте издателят на списанието.

– Да – призна той невъзмутимо. – И освен това съм неин съпруг.

Неудържимата Марина изпищя и отново грабна Сали в прегръдките си.

– Ти си се омъжила! Кога? Защо не си ми писала?

– Нямах време – изгърси Сали, без да мисли, и хвърли на Рай един поглед, който обещаваще отмъщение. Той само й се усмихна, видимо

доволен от съобщението си.

Зейн откровено се забавляваше.

– Значи най-накрая те впримчиха. Трябва да го отпразнуваме, ала не знам кога. Марина е вдигнала страната на главата си. Ще се радвам, когато всичко това свърши. – Той погледна жена си, после отклони очи, но през тези няколко секунди Сали видя изражението му и вътрешно въздъхна с облекчение. Преди отново да си надене язвителната маска, беше погледнал към Марина с всепоглъщаща нежност. Наистина я обичаше, не се бе оженил за нея само заради златната ѝ красота.

– Не мога да остана повече, трябва да обикалям сред хората – въздъхна Марина и сложи ръка на рамото на Зейн. – Сали, обещавам ти, че след бала ще се скрием някъде и ще се наприказваме.

– До тогава – кимна Сали и Марина тръгна, съпровождана от Зейн.

– Много е красива – отбеляза Рай.

– Да – съгласи се Сали и погледна към двамата изпод ресници. – Дори по-красива от Корал.

– Би ли трябвало да споря с това?

Тя сви рамене и не отговори. Вместо това попита:

– Откога познаваш Зейн?

– От няколко години – отговори той уклончиво.

– Как се запозна с него?

– Това какво е, интервю ли? – Рай я хвана под ръка и я поведе настрани. Направи знак на един сервитьор с табла с шампанско, взе две чаши и ѝ подаде едната.

– Защо не ми отговаряш? – настоя Сали и накрая той я погледна раздразнено.

– Защото, бебчо, не искам да ме чуют какво ти отговарям, а и Зейн не би искал. Бъди сега добро момиче и спри да си пъхаш носа където не ти е работа. – Тя го изгледа сърдито, обърна му гръб и тръгна бавно между хората, като отпиваше от шампанското си. Пъхала си носа където не ѝ е работа! Нейната работа бе да задава въпроси и Рай го знаеше. Ала той бе най-противният човек, когото някога бе виждала, помисли си, лениво въртейки пръст по ръба на чашата си. Противен и арогантен, получаваше всичко, което искаше. – Престани да се мусиш и почни да си водиш бележки – прошепна Рай в ухото ѝ. – Отбележи кой е тук и кой го няма.

– Няма нужда да ми казваш как да си върша работата – сопна му се Сали и отново се отдалечи от него.

– Не, това, от което имаш нужда, е хубавичко да те напляскам –

измърмори той. Силата му и дългите му крака му позволяваха да не изостава от нея въпреки тълпата.

Може би се бе надявал с тази глупава забележка да я накара да се усмихне, но тя не му обърна внимание и продължи да обикаля. Сали рядко си водеше бележки на такива места, защото бе разбрала, че хората се смущават от това. Едно от качествата ѝ бе, че имаше отлична памет и тя я използваше, като разпознаваше синята кръв и финансовите гиганти на Европа. Светските събития не бяха точно нейната специалност, ала можеше да назове името и страната на важните и не толкова важни хора.

Рай я хвана под ръка и се наведе да прошепне:

– Този отдясно е заместник държавният секретар, а до него е френският външен министър.

– Знам – отговори Сали самодоволно. Вече бе забелязала двамата мъже. – Но не виждам представители на комунистически страни и предполагам, че влиянието на Зейн се чувства.

В този момент един висок изискан господин с посребрена коса и меки сини очи се приближи към тях и протегна ръка:

– Господин Бейнс – поздрави той сърдечно Рай със силен британски акцент. – Радвам се да ви видя отново.

– За мен е удоволствие, господин посланик – отговори Рай и пое ръката му. – Сали, искам да те представя на Александър Уилсън-Хюм, посланика на Великобритания в Сакария. Господин посланик, съпругата ми Сали.

Светлосините очи на посланика грейнаха, той взе ръката ѝ и я поднесе към устните си със старомодна галантност.

– Удоволствието е изцяло мое. – Усмихна се, а Сали измърмори някаква стандартна любезност. – Отдавна ли сте омъжени, госпожо Бейнс?

Устните ѝ трепнаха в закачлива усмивка.

– От осем години, господин посланик.

– Боже мой, осем години! – Той я изгледа стреснато и Сали изведнъж се зачуди дали е имал причини да мисли, че Рай не е женен, когато го е срещал по-рано. Ала ако бе така, то посланикът прикри смущението си със завидно самообладание и продължи, без да трепне: – Изглеждаше толкова млада, не ми се вярва, че сте женена и една година.

– Вярно е – съгласи се Рай. – Тя остарява красиво.

Посланикът го погледна доста стреснато, но Сали само се усмихна на безочieto му, въпреки кухата болка, която се надигаше в нея при мисълта за откровените му изневери. Просто трябваше да го приеме, каза

си тя. Само една наивна глупачка би очаквала мъж като Рай да е верен. Той бе прекалено чувствен и прекалено привлекателен.

Чак след няколко часа, когато вече бяха в таксито на път за хотела, Сали изкоментира:

– Посланикът добре те покри, нали? Горкият човек. Ала сега те смята за любовчия.

– Надявах се, че няма да забележиш – отговори Рай мрачно. – Но ти май нищо не пропускаш. Обаче не ме изкарвай по-черен, отколкото съм. Ти каза, че никога не си мислила, че съм живял като монах, ала беше почти така. Имал съм доста светски срещи, които са свършвали, когато съм изпращал дамата до дома ѝ, нищо повече.

– Лъжеш – заяви тя безизразно. – Нали не очакваш да повярвам, че Корал Уилямс ти е само приятелка?

– Не ми е враг – отговори той развеселено и устните му трепнаха. – Искан да те накарам да мислиш, че ми е любовница, за да те принудя да ревнуваш, но предполагам, че не се получи.

Сали се засмя. Никога през живота си не бе чувала по-глупава история. Изобщо не му вярваше. Рай бе чувствено животно и лесно се възбуждаше. Би трябвало да е глупачка, за да повярва, че ѝ е бил верен през седемте години, когато бяха разделени. Дори не вярваше, че ѝ е бил верен, докато са били заедно!

– Извинявай. – Отново се засмя. – Измисли нещо по-правдоподобно. Освен това няма значение.

Той рязко си пое дъх и като погледна към него, тя видя гневния блясък в очите му.

– Ще направя така, че да има значение – обеща мрачно. А може би я заплаши?

Сали знаеше, че Рай има намерение да прави любов с нея още щом се върнат в хотелската си стая, за да се опита да разклати убедеността ѝ, и го погледна подозрително. Бе се съгласила да прекара трите дни с него и знаеше, че ще спят заедно, ала имаше намерение да ограничи ласките до нощите. В края на краищата, страстта му ѝ бе позната. Това, което искаше, бе да говори с него, да го опознае по начин, по който никога преди не го бе познавала. Той бе неин съпруг, но си оставаше непознат. Тъжно си призна, че макар да смяташе да си отиде, щом се върнат в Ню Йорк, въпреки това търсеше някакъв начин да бъдат щастливи заедно, както знаеше, че напразно търси.

Тъкмо влязоха в стаята и Рай тръгна да съблича официалното си сако, и телефонът иззвъня. Той изруга нетърпеливо, грабна слушалката и

изръмжа:

– Да?

Тя го гледаше как слуша и го видя как се намръщи мрачно.

– Слизам – отсече Рай, затвори и отново си облече самото.

– Кой беше? – попита Сали.

– От рецепцията. Има съобщение за мен. Веднага се връщам.

След като той излезе, тя се съблече, сложи на закачалка роклята си и си облече една лека рокля. Не преставаше да мисли за това, което бе казал. Съобщение за него? Защо не му го бяха предали по телефона или, още по-добре, когато влизаха преди по-малко от пет минути? Не звучеше убедително и Сали, без да се колебае, излезе от стаята и тръгна към асансьорите. В края на краищата, нали си изкарваше хляба с любопитство.

Ала тя бе повече от любопитна, бе и предпазлива. Слезе от асансьора на втория етаж и измина останалия път по стълбите. Предпазливостта ѝ бе възнаградена. Когато отвори вратата на стълбището и погледна във фоайето, видя съпруга си, обвинил ръце около Корал, която го гледаше с пълни със сълзи очи. Не се чуваше какво говорят, но Рай тръгна с Корал към асансьора и вратата му се затвори зад тях.

Стиснала здраво устни, Сали се върна в стаята и бързо събра багажа си. Дотук с приказките колко ѝ бил верен! Отношенията му с Корал трябва да бяха повече от приятелски, за да го последва чак в Сакария. А тя нямаше да го чака, за да чуе поредните му лъжи!

Трябваше да действа бързо, защото нямаше как да знае колко ще остане той при Корал. Надраска една бележка, без да обръща внимание какво точно пише, ала бе нещо в дух, че съжалява, обаче няма интерес. После взе куфара и чантичката си и тръгна, като отново слезе по стълбите.

Да намери такси бе лесно – пред хотела чакаше цяла флотилия. Проблемът бе как да намери къде да отседне. Знаеше, че хотелите в Халидия са малко и далеч един от друг. Обясни на френски на шофьора, че иска да отиде в друг хотел, но да не е някой от известните. Той изпълни желанието ѝ и когато видя хотела, Сали разбра защо не бе от известните. Имаше вид, сякаш френският легион ще започне да се катери по стените му. Бе малък, стар и прост, и мустакатият мъж, който изглежда отговаряше за него, я огледа подробно, преди да каже на шофьора нещо на собствения си език.

– Той казва, че има стая, ако я искате, ала не е от най-хубавите – преведе шофьорът. – Освен това трябва да платите предварително и да

си стоите в стаята, защото не сте забулена и с вас няма мъж.

– Струва ми се правилно – отговори тя. Да стои в стаята си бе точно това, което искаше, по този начин Рай със сигурност нямаше да я намери. – Но какво ще ям?

Тъмните сакарийски очи се плззнаха по нея и после той се издаде, че говори малко френски, като ѝ съобщи завалено, че жена му ще я храни.

Доволна, че ще може да се разбира, Сали му благодари и му се усмихна лъчезарно. Когато шофьорът си тръгна, тя вдигна куфара, като очакваше домакинът ѝ да я заведе до стаята. Той обаче я изгледа сърдито, наведе се, взе куфара от ръката ѝ и изръмжа:

– Много си малка. Жена ми ще те нахрани.

После я заведе по тесните стълби към стаята и я остави там. Сали огледа това, което щеше да е нейната спалня през следващите два дни. Стаята беше безупречно чиста, ала в нея имаше само едно единично легло и умивалник, на който имаше синя кана с вода и леген. Но леглото бе покрито с екзотична покривка и отрупано с възглавници, а дюшекът бе удобен, така че тя остана доволна.

Жената на собственика донесе табла със сирене, хляб, портокалов сок и кафе. Тя огледа Сали от глава до пети и изглеждаше потресена от тънките ѝ бедра, ала се усмихна плахо в отговор на широката усмивка на Сали.

След като се нахрани, Сали съблече роклята и обувките си. Ако щеше да стои затворена в тази малка стая през следващите четиридесет и осем часа, щеше да е по-добре да се чувства удобно. Изрови от куфара си една дълга тениска. Само с нея и с панталоните щеше да ѝ е толкова хладно, колкото изобщо бе възможно с някакви дрехи. После разопакова багажа и окачи всичко да се проветрява.

Нямаше какво друго да прави, затова легна на леглото и се опита да се зачете в една от евтините книжки, които си бе донесла, ала жегата започваше да я потиска и тя с копнеж си спомни за климатичната инсталация в хотел „Халидия“. Просна се по гръб и вдигна книгата да си повее. Едва тогава забеляза старомодния вентилатор на тавана. Извика от удоволствие, скочи и започна да търси ключа. Дори не би могла да се закъльне, че хотелът бе електрифициран, но на стената наистина имаше ключ и когато го натисна, вентилаторът със скърцане се завъртя. Лекият полъх успокои усещането, че се задушава, и Сали се отпусна обратно на леглото.

Опита се отново да чете, ала в главата ѝ продължаваха да се въртят

мисли за Рай и изведнъж от гърдите ѝ се изтръгна дълбоко ридание. Бе изненадана от сълзите си и в същото време не можеше да ги спре, затова опря глава на леглото и плака, докато гърдите я заболяха, а очите ѝ се подуха. Да плаче за Рай? Преди седем години се бе заклела, че той никога вече няма да я накара да плаче и мислеше, че бе преодоляла илюзиите си за него. Но като го видя, обвини ръце около Корал, сякаш чук я удари по главата. Винаги ли щеше да е такава глупачка, когато ставаше дума за този мъж? Каква беше онази стара поговорка? „За това вече съм плакала“, или нещо подобно. Ала тя отново плачеше за същото, а това бе загуба на време.

Би трябвало да е благодарна, че бе видяла Корал, преди да бе позволила на Рай да я направи на пълна глупачка. Тази нейна безмозъчна слабост към него ѝ бе позволила, макар да знаеше, че бе глупаво, все пак да реагира на ласките му, да копнее за тях. А подсъзнателно се бе надявала, че по някакъв начин нещата между тях могат да потръгнат. Може би трябваше веднъж завинаги да погледне истината в очите – причините, поради които Рай я искаше обратно, не бяха емоционални, бяха физически. Сексът между тях бе хубав. Бе повече от хубав. Бяха една двойка, която си подхождаше, всеки знаеше как да подлуди другия. И това не бе нещо, за което мислеха, то им бе вродено и на двамата. След като бе познала неговите ласки, не се ли бе отказала от други мъже, защото знаеше, че нищо не може да се сравни с онова, което бе преживяла с Рай? Не можеше да си представи Рай по същия начин да се отказва от жени – сексуалният му апетит бе прекалено силен. Но нямаше съмнение, че той има слабост към нея. Ала за нея сексът не бе достатъчен! Сали го обичаше и искаше любовта ѝ да бъде споделена. Не можеха да прекратят живота си заедно в леглото, трябваше да има нещо друго.

Решително изтри сълзите си и започна да търси какво да прави. Четенето нямаше да ѝ помогне и тя съжали, че не бе взела със себе си ръкописа. Но както го нямаше, можеше да пише на ръка и да го напечата, когато се върне, нали? Знаеше, че може да потъне в писането и да отхвърли от себе си всякаква болка.

Никога не тръгваше без няколко бележника в чантата, затова извади един от тях, седна на ръба на леглото и го опря на коленете си, защото нямаше нищо, което да използва като бюро. Насили се да си спомни докъде бе стигнала и след няколко минути писането потръгна. Какво като Рай отново я бе изоставил? Нали продължаваше да има себе си, новооткрития си талант и достойнството си. Бе се научила да живее без Рай и бе постъпила глупаво, като остана в списанието, след като разбра, че

той го бе купил. Бе уязвима пред него, както винаги, ала знаеше, че сега нямаше да посмее да му позволи да заеме важното място в живота ѝ, каквото бе имал някога. Това едва не я бе убило, бясната необходимост от неговото докосване, усмивката му, присъствието му.

Ами ако беше бременна? Мисълта ѝ дойде като от небето, Сали спря да пише и притисна замислено ръка към плоския си корем. Като се замисли и взе да пресмята, бе възможно, дори вероятно. Но сега бе различно, тя нямаше да се ужасява от това, че е сама. Щеше да е доволна от възможността да има дете, само нейно. Част от нея копнееше за дете, искаше да държи малкото му телце в ръцете си. Никога не бе успяла да прегърне сина си, бяха ѝ го взели веднага и Сали бе успяла само да зърне посинялото му личице. Друго дете... Друг син. Изведнъж пламенно си го пожела. Може би не можеше да има Рай, ала би могла да има неговото дете и да му даде цялата си любов, която Рай не искаше.

ОСМА ГЛАВА

На сутринта преди благотворителния бал Сали беше кълбо от нерви, донякъде защото бе прекарала два дни затворена в малката стаичка, и донякъде защото се ужасяваше от мисълта отново да се срещне с Рай. Беше сигурна, че не бе напуснал града – чакаше я да се появи на бала. Щеше да бъде бесен. Меко казано.

Въпреки това облече бледолилавата рокля, която бе избрала за бала, и забеляза, че с нея очите ѝ изглеждат виолетови. С малко лилави сенки превърна очите си в загадъчни езера и подчерта впечатлението за изтънченост, като опъна косата си назад в стегнат кок, прикрепен с три аметистови пеперуди.

Почти беше време за таксито и тя взе куфара си, защото нямаше да се връща в стаята след бала. Слезе предпазливо по тесните стълби, като внимаваше да не изкълчи глезените си в обувките с високи токчета. Собственикът седеше вдясно от стълбите и се изправи, когато я видя да слиза. Погледа му я обходи от глава до пети и Сали усети напрежението в мускулите му. Имаше смущаващото чувство, че този сакариец иска да си направи харем, в който тя да бъде първа наложница!

Но той каза на грубия си френски:

– Опасно е да сте сама в тази част на града. Ще ви изпратя до таксито, да?

– Да, благодаря – отвърна Сали сериозно. Забеляза, че този път мъжът не предложи да вземе куфара ѝ, ала беше благодарна, че я придружава, колкото и близо да беше. Когато се приближиха, шофьорът се ухили и излезе да отвори вратата.

На портата на двореца се наложи да остави таксито, защото шофьорът нямаше достъп. Провериха името ѝ в списъка на гостите и един пазач с орлов поглед я придружи до палата и дори прибра куфара ѝ в един шкаф, преди да я отведе до огромната зала, украсена за бала.

Въпреки че беше подранила, там вече имаше доста хора, които стояха наоколо. Жените бяха облечени като ято пеперуди, а изобилието от скъпоценности я накара да повдигне вежди. За нейна радост сред гостите имаше и мюсюлмани и тя беше сигурна, че не всички мургави мъже, някои с традиционно облекло, а други облечени в европейски костюми, са сакарийци. Най-вероятно Рай би могъл да назове повечето от тях. Имаше и мюсюлмански жени, добре облечени и мълчаливи, които се

оглеждаха наоколо с огромните си тъмни очи. Искаше ѝ се да поговори с тях, да ги разпита за живота им, но ѝ се струваше, че любопитството ѝ няма да бъде прието добре.

Внезапно тя усети бодеж по лявата страна на лицето си, вдигна ръка към бузата си и разбра. Обърна леко глава и погледна право в ядосаното лице на Рай. Челюстта му бе като изсечена от гранит и Сали вирна брадичка, за да посрещне колкото може по-твърдо острия му поглед. Той се приближи до нея и в цялото му мускулесто тяло личеше съдържан гняв.

Тя остана на мястото си и когато стигна до нея, Рай обхвана стройния ѝ кръст в прегръдка, която не ѝ причиняваше болка, ала от която Сали знаеше, че не може да избяга.

– Трябва да разбереш кой командва, скъпа, и аз съм най-подходящият мъж, който да ти го покаже. Къде беше, по дяволите? – попита с пресипнал от гняв глас.

– В друг хотел – осведоми го тя небрежно. – От самото начало ти казах, че не искам да възобновяваме брака си. И говорех сериозно.

– Ти се съгласи да ми дадеш три дни изпитателен срок – напомни ѝ той мрачно.

– Така е. Щях да се съглася дори да ограбя банка, стига да спреш да ме дебнеш. И какво от това? – Сали го погледна право в очите. – Аз те излъгах и ти ме излъга. Наравно сме

– За какво съм те излъгал? – озъби се Рай и ноздрите му се разшириха от ярост, на която не можеше да даде воля, защото бяха на публично място.

– За Корал. – Тя му се усмихна студено. – Изглежда не разбираш, че нямам нищо против това, че си бил с други жени. Наистина не ме интересува. – Това бе най-голямата лъжа, която някога бе изричала. – Но не приемам да ме лъжат. Бил си направо като монах, така ли? Трябва ли да повярвам, че Корал те е последвала чак до Сакария със сълзи в красивите си очи заради чисто платонични отношения?

– Не знам как си разбрала за Корал... – започна той нетърпеливо, ала Сали го прекъсна:

– Проследих те. Любопитна съм по природа. Това е част от професията на репортера. И така, скъпи ми съпруге, видях те как успокояваш любовницата си и как я заведе в стаята ѝ. И не си си тръгнал веднага, защото иначе щеше да ме завариш, докато си отивах.

– Ти си виновна, че я заведох в стаята ѝ – сопна се Рай и пръстите му стиснаха китката ѝ. – Не съм я молил да идва след мен и не съм те

излъгал. Тя не ми е любовница и никога не е била. Но се появи разплакана и аз се запитах дали не си била права, когато каза, че е влюбена в мен. Никога не съм го предполагал. Тя излизаше с други мъже и аз излизах с други жени, ала беше възможно да си видяла нещо, което аз съм пропуснал. Реших, че ѝ дължа обяснение, затова я заведох в стаята ѝ и ѝ казах истината за мен и теб. Петнадесет минути по-късно се върнах в нашата стая и намерих единствено проклетата ти бележка. Идеше ми да ти извия врата, Сали. Полудох от притеснение за теб.

– Казвала съм ти, че мога да се грижа за себе си – измърмори тя, озадачена дали да му вярва или не. Но не смееше да му повярва! Как би могла? Познаваше го твърде добре и знаеше колко бе силен сексуалният му апетит.

Не можах да продължат разговора, защото в този момент в залата влезе кралят на Сакария, Негово Кралско Величество Абу Харун ал Махди. Всички се поклониха, а жените направиха реверанс, включително американките в групата. Кралят изглеждаше доволен. Бе по-нисък от повечето сакарийци, ала петстотинте години власт на фамилията му си личаха по гордата походка и прямия поглед. Той поздрави гостите си – първо на перфектен английски език, после на френски и накрая на арабски.

Сали се изправи на пръсти да го види по-добре и за момент монархът срещна погледа ѝ и го задържа. След моментно колебание той ѝ кимна с колеблива, леко срамежлива усмивка, на която тя отвърна със свойствената си топла, приятелска усмивка. После между тях се изпречи група от хора, които се приближиха към него, и кралят се скри от погледа ѝ.

– Направи ново завоевание – отбеляза Рай с присвити очи.

– Само дето му се усмихнах – възрази Сали сърдито, защото думите му прозвучаха като обвинение.

– Усмивката ти е недвусмислена покана, скъпа – провлачи той.

Имаше намерение да се държи невъзможно и да направи деня колкото се може по-тежък за нея.

– Не е ли време за модното шоу? – попита тя, благодарна за всичко, което би отклонило вниманието му от нея.

– След половин час – отговори Рай и я повлече към залата, където щеше да се проведе ревюто. Няколко от водещите световни модни дизайнери бяха се събрали за модното шоу на Марина и повечето от подредените край подиума столове бяха вече заети. Изискано облечени жени се смееха и бърбеха, докато любезните им кавалери се оглеждаха с

прикрит интерес.

Изведнъж през ума ѝ мина една мисъл и Сали прошепна на Рай:

– Предполагам, че Корал участва в ревюто.

– Разбира се.

– Е, тогава може и да седнем – заяде се тя. – Сигурно и с топ няма да могат да те мръднат оттук.

Пръстите му се забиха болезнено в рамото ѝ.

– Млъкни – изръмжа той. – Боже мой, не можеш ли просто да млъкнеш? – Бързо се огледа и, преди да бе успяла да възрази, я измъкна от залата. Попита нещо един пазач, който, кой знае защо, отдаде чест и ги отведе през пасажа до една малка стая. Рай я бутна вътре и затвори вратата зад тях.

– Каква е тази стая? – попита припряно Сали с надеждата да го отклони от тъмната ярост, която се четеше на лицето му, и се огледа, сякаш ѝ бе много интересно.

– Не ме интересува – отсече той. Гласът му бе толкова груб, че думите едва се разбираха. После тръгна решително към нея. Тя разтревожено заотстъпва назад, но само след няколко крачки Рай я хвана. Не каза нищо друго, само я дръпна към себе си и покри устните ѝ със своите. Целуваше я с такъв всепоглъщащ глад, че Сали забрави да се бори. В този случай все едно би било безсмислено. Не можеше да се мери със силата му, а и той я държеше толкова близко, че телата им се притискаха от раменете до коленете. Кръвта започна да бумти в ушите ѝ и тя се отпусна, задържана само от ръцете му. Много минути по-късно Рай откъсна устни и се вгледа в зачервеното ѝ, опиянено от любов лице. – Не ми говори за други жени – заповяда ѝ тихо и неравномерният му дъх погъделичка устните ѝ. – Никоя друга жена не може да ме възбуди като теб, малка вещице, дори когато не го искаш. Желая те и сега – завърши със стон.

– Това... Това е невъзможно – прошепна Сали, ала само колкото да възрази. Чувственият огън, който гореше в него, гореше и в нея, и ако бе настоял, нямаше да може да му устои. Но той бе запазил някакво чувство къде се намират и я отдръпна с треперещи ръце от себе си.

– Знам, по дяволите – въздъхна Рай. – Май трябва да се връщаме, ако искаш да видиш ревюто... И нито дума за Корал – предупреди я заканително.

Тя с несигурни пръсти поправи пораженията, които бе нанесъл на червилото ѝ, и му подаде салфетка, за да изтрие устните си. Той се изтри и се поусмихна на червеното петно, което остана върху салфетката.

– Какво каза на пазача? – попита накрая Сали, подчини се на необходимостта да говори за нещо по-незначително.

– Казах му, че ти е станало лошо. И наистина изглеждаше бледа.

– А сега? – зачуди се тя на глас и пипна лицето си.

– Не, сега изглеждаш нацелувана.

Когато седнаха да гледат ревиюто, кръвта още пулсираше в цялото ѝ тяло и парадът на манекенките минаваше покрай съзнанието ѝ. Прекалено осезателно чувстваше силното тяло на Рай до себе си, толкова близо, че усещаше топлината му, долавяше неповторимия му мускусен аромат. Сърцето ѝ се блъскаше в гърдите. Само Корал ѝ направи някакво впечатление. Очите на манекенката бяха приковани към Рай, чувствена-та усмивка върху съвършените ѝ устни бе предназначена единствено за него. Сали погледна крадешком към Рай и видя, че изражението му остана студено, само дето леко бе стиснал зъби, което ѝ казваше толкова много, и тя погледна отново към Корал с чувството, че ѝ се повдига.

Програмата бе пълна, всяка минута бе подредена. След модното ревию имаше вечеря, където всяко блюдо струваше вероятно по хиляда долара, Като всички постъпления отиваха за благотворителност. След това танци, после един от най-известните американски певци. Сали преживя тези часове с чувството, че ходи под водата. Рай бе до нея всяка минута, ала тя не можеше да забрави мимолетното му изражение, когато видя Корал.

Защо му позволяваше да я измъчва така? Нямахте илюзии за него и вече бе решила какво ще прави. Когато се върнеха в Ню Йорк, щеше да си отиде. Много просто. Но по някаква причина не можеше да се отърси от това чувство на разочарование и поради това пи повече шампанско, отколкото бе имала намерение. Разбра го едва когато стаята се завъртя като в мъгла около нея и Сали се вкопчи в ръката на Рай.

– Стига ти – отбеляза той внимателно, взе чашата от ръката ѝ и я остави. – Мисля, че ще ти дойде добре да хапнеш нещо, може би малко торта.

С нежна загриженост я наблюдаваше, докато ядеше, и когато се почувства по-добре, тя му се усмихна с благодарност.

– Още колко остава до интервюто? – прошепна.

– Не много, миличка – успокои я Рай, сякаш усетил колко бе разстроена.

Ала най-после всичко свърши и Сали и Марина се озоваха в

малката зала, която кралят им бе предоставил.

– Наистина е сладур – обясни Марина. – Мисля, че е стеснителен, но много се опитва да го скрие. И, разбира се, е научен да пренебрегва жените по всякакъв начин, освен физически, и не може съвсем да свикне да общува светски с тях, въпреки английското си образование.

– Те с твоя съпруг заедно ли са учили? – поинтересува се Сали, като мислеше, че Зейн изглежда нямаше никакъв проблем с жените.

– Не, ала и при него има какво да се желае. Слушай, преди да се сгодим, той имаше харем. Накарах го да ги освободи всичките, преди да се съглася да се омъжа за него! – похвали се тя.

Сали се задави.

– Харем?! Шегуваш ли се? Още ли има такива неща?

– Разбира се, защото според теб кралските семейства имат толкова много принцове? Мюсюлманската религия разрешава три съпруги и толкова наложници, колкото мъжът може да издържа, а Зейн определено си имаше колекция от наложници, с които да запълва нощите си!

– Какво му каза, та да го накараш да се откаже от тях?

– Дадох му избор. Можеше да има или мен, или други жени, но му показах ясно, че нямам намерение да го деля с тях. На него не му харесваше идеята да се откаже от харема си, ала най-накрая разбра, че моят невеж американски ум просто не може да го приеме.

Очите им се срещнаха и те избухнаха в смях. И, разбира се, това бе моментът, когато бяха прекъснати от Рай и Зейн.

– Мислех, че това е сериозно интервю – отбеляза Рай, приближи се и седна до Сали.

– Аз пък мислех, че е лично – отвърна тя.

Твърдите устни на Зейн трепнаха в усмивка и той се отпусна до Марина.

– Не можахме да се съдържим. Представих Рай на Негово Величество – съобщи той, разкърши широките си рамене, сякаш бе уморен, и се подсмихна. – Мисля, че ядосах някои дипломати, особено когато проведоха един дълъг разговор и никой нищо не можа да чуе от него.

– Държавният Департамент вероятно ще се опита да ме разпита – добави Рай.

Сали си спомни нещо и уж между другото попита Зейн:

– Как се запознахте с Рай?

– Той ми спаси живота – отговори веднага Зейн, но не последва никакво обяснение и тя вдигна въпросително вежди.

– Не ти трябва да знаеш – пошегува се Рай. – И двамата бяхме

където не ни беше мястото и едва се измъкнахме живи. Остави това, бебчо. По-добре ни разкажи как се запознахте вие с Марина.

– О, много просто – сви рамене Марина. – В колежа. Няма нищо необичайно. А сега защо вие двамата не се поразтъпчете? Как можем да си поговорим със Сали, когато има свидетели?

И двамата мъже се засмяха, ала никой от тях не понечи да си тръгне, така че трябваше да бъдат включени в разговора. Честно казано, бе невъзможно да бъдат изключени. Рай не бе дошъл за интервю, но бе журналист и накрая все пак получи интервю. Въпреки раздражението си, Сали можеше само да се възхищава от начина, по който той поставяше въпросите си на Зейн. Някои бяха пряки, други просто като намек, оставящи Зейн да реши дали да им отговори, или да ги заобиколи. В замяна на тази съобразителност Зейн отговаряше честно и Сали разбра, че това бе потенциална бомба. Той казваше на Рай неща, които не бяха казвани дори на държавни глави, и изглежда бе напълно уверен, че Рай знае какво може да се публикува и какво трябва да се забрави.

Постепенно тя започна да разбира острия като бръснач ум на човека, който управляваше финансите на една процъфтяваща икономика и бавно въвеждаше страната си в двадесетия век. Той бе авантюрист, ала освен това бе и патриот. Може би затова кралят имаше такова голямо доверие на своя млад финансов министър, може би затова позволяваше политиката на Сакария да се оформя по западен образец.

Ролята, която Марина играеше в тази политика, не бе малка, осъзна Сали. Както Зейн имаше влияние върху краля, така тя имаше влияние върху Зейн. Сали не знаеше дали Зейн би си признал, че бе така. Един мъж, който съвсем доскоро бе имал харем, едва ли би признал дори пред себе си, че жена му бе важен фактор за посоката, която поемаше неговата политика. Нито пък кралят би бил доволен, ако му кажеха, че Марина има непряко задкулисно влияние на трона му. И въпреки това усмихнатата красива млада жена, толкова очевидно влюбена в съпруга си, играеше основна роля в сценария, който можеше да има влияние върху целия свят чрез въздействието си върху сакарийския нефт.

Най-накрая разговорът стана по-общ и Марина попита дали Сали ще е свободна, за да ѝ дойде на гости по-късно през годината. Сали отвори уста да приеме поканата, но Рай се намеси, преди да бе успяла да каже и дума:

– В края на есента и началото на зимата ще снимам един документален филм в Европа – каза той, – и Сали ще бъде с мен. Още не знам какъв ще е графикът ми, ала ще ти съобщя.

– Непременно – настоя Марина. – Напоследък се срещаме толкова рядко. Когато живеехме в Ню Йорк, успяхме да се засечем в града поне веднъж месечно.

Сали не каза нищо, но си помисли, че Рай приема много неща за подразбиращи се. Каква изненада го чакаше, когато тя си отидеше от неговия живот и изчезнесе завинаги!

Когато си тръгнаха от двореца, бе вече късно и тъй като едва имаха време да си хванат самолета, Зейн бе уредил ескорт до летището. Сали и Рай пътуваха в личната лимузина на Зейн и без никакви формалности приеха багажа им и ги качиха на борда.

По време на цялото пътуване към летището Рай мълчеше злоещо и продължаваше да не говори, когато седнаха в самолета. Това напълно я устройваше – бе уморена и нямаше желание да се кара с него. Когато спореха, по някакъв начин той винаги побеждаваше. Тя бе прекалено импулсивна, прекалено нервна, не можеше да се контролира, докато Рай студено планираше предварително всеки свой ход.

Когато излетяха, стюардесата започна да раздава малките самолетни възглавници и одеяла на пътниците, които ги искаха, и понеже бе много късно, Сали реши, че ще се опита да поспи и наведе назад седалката си.

– Уморена съм – съобщи тя на мрачния профил на Рай. – Лека нощ.

Той обърна глава към нея и очите му я прогориха. После също наведе седалката си, пхна ръка под главата ѝ и я придърпа да легне върху рамото му.

– Прекарах две ужасни нощи, чудейки се къде си – изръмжа в челото ѝ, докато я завиваше с одеялото. – Ще спиш където ти е мястото. – После отметна назад главата ѝ и твърдите му устни се затвориха върху нейните в собственическа целувка, която продължи толкова дълго, че Рай успя да усети реакцията ѝ. После се отдръпна и отново намести главата ѝ на рамото си и Сали бе доволна от възможността да скрие пламналото си лице. Защо трябваше да бъде толкова глупава и толкова слаба? Защо не можеше да контролира реакцията си към него?

Бе сигурна, че след тази целувка нямаше да може да заспи, ала кой знае как заспа моментално и се събуди само веднъж по време на дългия полет, когато се размърда и Рай отново намести одеялото ѝ. Тя отвори очи, погледна го и прошепна:

– Не можеш ли да спиш?

– Бях заспал – отговори той също шепнешком. – Просто ми се иска да бяхме сами тук. – Привлече я към себе си и отново я целуна, така че Сали нямаше съмнение защо му се искаше да са сами. Целувките му се проточиха и станаха гладни, докато накрая Рай изруга приглушено и облегна назад глава. – Мога да почакам... Макар и трудно.

Тя отново легна на рамото му и прехапа устни, за да не прошепне думите за любов, които напиреха на върха на езика ѝ. В очите ѝ горяха сълзи. Как го обичаше! Това бе толкова болезнено, че ѝ се струваше, че ще се разпищи. Обичаше го, но не можеше да му довери любовта си.

В Париж се прехвърлиха на друг полет и понеже дните, прекарани в Сакария, не бяха точно почивка, разликата във времето им се отрази и на двамата. Когато най-после кацнаха на летище „Кенеди“ в Ню Йорк, Сали имаше чувството, че главата ѝ ще се разцепи от болка, а измъченото изражение на Рай показваше, че и той не се чувства много по-добре. Ако в този момент беше започнал да спори, тя щеше да изпадне в истерия, ала Рай просто я остави в апартамента ѝ, без дори да я целуне.

Напук, от това ѝ се доплака и Сали завлече куфара си в апартамента и безмилостно изхвърли всичко от него. Взе един бърз душ, стовари се на леглото и за свой ужас установи, че сънят ѝ бяга. Спомняше си сънената чувственост на целувките му по време на полета, спомняше си колко удобно се бе сгушила на рамото му, спомняше си сигурността на прегръдките му. Избухна в гневни, болезнени сълзи и след време сълзите я унесоха в сън.

Но когато се събуди на следващата сутрин, съзнанието ѝ се бе прояснило. Рай я подлудяваше и ако сега не си тръгнеше, както бе планирала, след време той щеше да я смачка. Днес щеше да отиде на работа, да напечата интервюто, което бе взела от Марина, и без много шум да даде на Грег молбата си за напускане. После щеше да се върне вкъщи, да заключи, да си събере багажа и да се качи на някой автобус, без значение какъде.

Облече се и взе автобуса към службата. Пристигна с малко закъснение поради катастрофа, която бе предизвикала задръстване. Когато влезе в шумната стая, се възцари почти пълна тишина и ѝ се струваше, че всички гледат към нея. Страните ѝ пламнаха, без дори да разбира защо, и тя бързо отиде в своята клетка. Бром бе там, зает с пишещата си машина, ала когато Сали седна и свали калъфа на собствената си машина, той спря това, което правеше, и се извъртя на стола си да я погледне.

– Какво има? – попита тя почти със смях. – Да нямам нещо написано на лицето?

Вместо отговор Бром се наведе напред и обърна към нея дървената табелка с името ѝ. Сали ужасено се вторачи в нея. Табелката бе нова и вместо „Сали Джероум“, най-просташки обявяваше на цял свят, че това бе „Сали Бейнс“. Тя се стовари на стола си и погледна към табелката, сякаш очакваше, че ще я ухапе.

– Моите поздравления – обади се Бром. – Трябва да е било голямо пътуване.

Сали не можеше да измисли какво да каже, просто продължаваше да гледа табелката със своето име. Очевидно тази табелка се бе появила едва тази сутрин и тя се чудеше на мотивите на Рай. Притеснено помисли, че той я оплиташе все по-здравео в мрежата си и че може би бе чакала прекалено дълго, преди да избяга. Но сега вече нищо не можеше да се промени, а професионалната почтеност не би ѝ позволила да замине, без да довърши интервюто с Марина.

– Е? – напомни ѝ Бром. – Вярно ли е?

– Че сме женени ли? – попита Сали бодро. – Вярно е, ала го разбирай както искаш.

– И какво точно означава това, мадам Сфинкс?

– Означава, че една брачна церемония още не прави брак. Не го приемай прекалено сериозно.

– Слушай, не можеш да бъдеш наполовина женена, нито женена между другото. Човек или е женен, или не е.

– Дълга история – отговори тя уклончиво и телефонният звън я спаси от по-нататъшни въпроси. С приглушена въздишка на облекчение грабна слушалката. – Сали Джероум.

– Грешно – чу се гласът на Грег. – Сали Бейнс. Тайният ти съпруг излезе наяве и камък ми падна от сърцето. Щях да съм в много неприятно положение, ако той беше разбрал, че знам за вас. Но сега всичко това свърши и си е ваша работа да се оправяте.

– Какво имаш предвид? – попита тя предпазливо, чудейки се дали Рай не бе направил още нещо, за което не бе чула.

– Точно това, което казвам, кукличке. Що се отнася до мен, ти вече не си един от най-добрите ми репортери, ти си неговата съпруга.

Ослепяла от гняв, Сали забрави, че имаше намерение и бездруго да си подаде оставката, и изсъска през зъби:

– Да не искаш да кажеш, че вече няма да ми даваш задачи?

– Точно това искам да кажа. Говори си направо с него. Да го кажем направо, той е твой съпруг и доколкото виждам, има голямото желание да се съберете отново.

– Аз не искам да се събираме! – отсече тя, като едва овладя гнева си. Говореше тихо, за да не я чуе Бром. – Ала една препоръка би ми свършила добра работа. Ще ми дадеш ли?

– Не мога, след като той съобщи на всички, че си негова съпруга. Освен това е мой шеф – обясни Грег. – И даде ясно да се разбере, че всичко, свързано с теб, трябва да бъде одобрено лично от него.

– Така ли? – избухна Сали. – Ще трябва да я видя тая работа! – Тресна телефона и го изгледа, после обърна изгарящия си поглед към Бром, който шеговито вдигна ръце и демонстративно се обърна към пишестата си машина.

Тя очакваше всеки момент да я извикат в кабинета на Рай и не можеше да реши дали иска да го види, или не. Би изпитала изключително облекчение, ако можеше да даде воля на гнева си, но знаеше, че Рай щеше да се възползва от това и щеше да я предизвика да разкрие всичките си планове. Най-доброто, което можеше да направи, бе да си довърши репортажа и да замине. Знаеше си слабостите и две от най-лошите бяха избухливостта ѝ и Рай. Най-разумното нещо бе да не позволява на някоя от тях да вземе надмощие над нея.

Опита се, ала рядко ѝ се бе случвало да ѝ е по-трудно да се съсредоточи. Мислите ѝ се мятаха от събирането на багажа, стъпките, които трябваше да направи, за да освободи апартамента, къде можеше да отиде, а наред всичко това изплуваше образът на Рай, гол, с гладни очи, как протяга ръце към нея, и тялото ѝ си спомняше докосването му и потреперваше в отговор. Болезнено копнееше за него. Защо снощи не бе влязъл с нея в апартамента ѝ? Разбира се, и двамата бяха изморени, изтощени и раздразнителни, но... Каква глупачка беше! Последното, което ѝ трябваше, бе още от пристрастяващите му ласки! И така щеше да ѝ е достатъчно трудно да ги надмогне, да забрави отново дивата сладост, която я поглъщаше.

Сутринта се изниза и Сали реши да работи през обедната почивка, но плановете ѝ бяха провалени от Крис, който спря до бюрото ѝ, вдигна мълчаливо табелката с името ѝ, прочете го и го остави обратно без коментар.

– Можеш ли да се измъкнеш за малко? – попита тихо, ала и така Сали усети тона му. Може би понеже самата тя бе толкова нещастна, бе станала чувствителна към страданията на другите.

– И без това е време за обед – отговори без колебание, изключи пишестата си машина и я покри. – Къде искаш да отидем?

– Той ще има ли нещо против? – попита Крис и Сали веднага

разбра за кого говори.

– Не – излъга и му се усмихна. – А и аз не му искам разрешение.

Излязоха от сградата и започнаха да си проправят път през бързачата, блъскаща се тълпа, която изпълваше тротоарите по обед. Крис вдигна глава с присвити очи към горещото слънчево кълбо и попита:

– Наистина ли си женена за него? Не е лесно човек да се ожени толкова бързо, освен ако не прескочи до Вегас.

– Женени сме от осем години – призна тя, без да среща питащия му поглед. – И през седем от тези осем години бяхме разделени.

Известно време вървяха мълчаливо, после той я хвана за ръката и посочи едно кафене. Не бе по-лошо от останалите и когато влязоха, ги настаниха на малка масичка до стената. Сали не беше гладна и си поръча само плодов сок и една малка салата, която знаеше, че няма да изяде. Крис също не изглеждаше гладен, защото когато поръчката им дойде, просто си изпи кафето и разсеяно се вгледа в сандвича си с риба тон.

– Изглежда, че сега отново сте се събрали – най-после се обади той.

Сали поклати глава:

– Това е, което Рай иска.

– А ти не искаш ли?

– Той не ме обича – каза тя тъжно. – Аз за него съм само едно предизвикателство. Както ти казах, просто иска малко да си поиграе. За него няма значение, че по този начин разбива живота ми. Вече ми разруши кариерата и се закле, че ще ме сложи в черния списък, няма да ми позволи да си намеря другаде работа като репортер.

Крис изруга – нещо, което рядко правеше, и посрещна изненадания ѝ поглед със златисти отблясъци на гняв в тъмните си очи.

– Как може да постъпва така с теб?

Сали успя да свие небрежно рамене:

– Казава, че се страхува да не ме убият. Че не може да понесе мисълта аз да съм наред някоя революция. – Но колко пъти самият Рай я бе оставял, за да прави точно това, бе я оставял болна от тревоги?

– Е, това вече го разбирам – усмихна се накриво Крис. – Признавам, че и самият аз понякога съм се тревожил за хубавото ти телце, дето дори не съм женен за теб.

– Ала ти не искаш да напуснеш работата си заради Ейми – напомни му тя. – И аз не бих напуснала заради Рай... Ако имах някакъв избор. Той ме убива, Крис. Връзва ме и ме мачка.

– Ти го обичаш.

– Опитвам се да не го обичам. Просто досега нямам голям успех. –

Тя поклати глава. – Остави ме мен. Какво става с Ейми, още ли е същото положението?

Той наклони глава на една страна.

– Още я обичам. Още искам да се омъжа за нея. Но тя още не иска да се омъжи за мен, освен ако не напусна журналистиката, а от мисълта да се задушавам на някоя работа с твърдо работно време ме избива студена пот.

– Би ли могъл да се откажеш? Грег се отказа заради децата си.

– Ала не се отказа заради жена си – възрази Крис. – Трябваше да я изгуби, преди да напусне професията си. Ако беше жива, той вероятно още щеше да обикаля света.

Беше вярно и Сали въздъхна и отклони поглед. Изискванията на децата бяха толкова по-големи от изискванията на възрастните, защото децата виждаха нещата само от своя гледна точка и не разбираха, че нуждите на възрастните могат да са важни сами по себе си. Те не изпитваха никакви угризения, когато искаха нещо, когато настояваха за тях да се грижат, докато възрастните по някакви причини се въздържаха, не смееха да настояват толкова, знаейки, че никой не им дължи нищо и затова не могат нищо да искат. Ето, тя бе поискала, бе настоявала Рай да си смени работата и да остане при нея, и това не ѝ бе донесло абсолютно нищо. Не можеше да предложи на Крис никаква надежда, никакво решение, защото не ги намираше и за себе си. Каквото и да правеха, пак щяха да са нещастни.

– Ще замина – каза на глас и изведнъж го погледна ужасено. Не бе имала намерение да разкрива плановете си.

Той улови погледа ѝ и махна с ръка.

– Забрави. От мен няма да излезе. Но и аз си го бях помислил. Ти имаш куража да направиш каквото трябва, колкото и да боли. Намаляваш загубите. Искат ми се и аз да можех.

– Когато си готов, ще можеш. Не забравяй, аз имах седем години да свикна без него. – Сали се усмихна леко. – Дори бях си внушила, че между нас всичко е свършило. На Рай не му отне много време да направи тази приказка на пух и прах.

Крис я погледна, сякаш всъщност не я виждаше. Бе наранен, също като нея. Нищо не може така да разтърси самочувствието на човек, както някой, когото обича, да му каже: „Ти трябва да се промениш“ – тази коварна малка фраза, която всъщност означава „Аз не те обичам такъв, какъвто си. Не си достатъчно добър.“ Има и по-дълбоки обиди, по-жестоки рани, ала все пак тази рана боли особено жестоко. Сали сега

знаеше добре това и се закле, че никога вече няма да иска от някой да се променя. Бе ли Рай наранен от настояванията ѝ да се промени? Опита се да си го представи объркан и наранен и не успя. Той имаше железен характер, който никога не позволяваше никаква уязвимост. Бе се отърсил от лепкавите ѝ ръце като от паяжини и бе продължил по пътя си.

– Ще ми мине – каза Крис тихо. На лицето му бе изписано безизразно примирение. – Мисля, че нямам друг изход, нали?

Върнаха се до редакцията мълчаливо. Когато влязоха в празния асансьор, той натисна бутона и задържа пръста си върху него, като я гледаше настойчиво.

– Обаждай се – каза тихо. – Искане ми се да бях с теб, Сал. – Обви ръка около шията ѝ, наведе се и леко докосна устни до нейните. Тя усети как в очите ѝ парят сълзи. Да, наистина, защо не можеше да е Крис вместо Рай?

Не можеше да обещае, че ще се обажда, макар че искаше. След като заминеше, не можеше да рискува да прави нищо, което би подсказало на Рай къде да я намери, а Крис не можеше да се изтърве за нещо, което не знае. Слезе от асансьора само с един дълъг поглед за довиждане, после седна на бюрото си и се зае с мрачна решителност за репортажа.

Чувството за „сега или никога“ ѝ помогна да се съсредоточи и след по-малко от час тя изпрати завършения репортаж на Грег. Изправи се, опъна схванатите си мускули, взе чантата си и излезе, без да се обади на никой, сякаш просто отиваше на среща. Всъщност имаше намерение никога вече да не се върне. Съжаляваше, че трябва да си тръгне, без да каже на Грег, но той болезнено ясно ѝ бе показал, че се чувства длъжен да е лоялен преди всичко към Рай, и не се съмняваше, че веднага би докладвал за напускането ѝ.

Предпазливостта я накара да осребри чека, който носеше в чантата си, и да превърне по-голямата част от парите си в пътнически чекове. Кой знае как смяташе Рай да я задържи. Трябваше да се махне, и то веднага.

Когато стигна до апартамента си, бе почти три и половина и бе чист инстинкт, ала когато отвори вратата, косата ѝ настръхна. Огледа познатите мебели и разбра, че нещо се бе променило. Вгледа се по-внимателно и видя, че няколко неща липсваха – наградите ѝ, книгите ѝ, старинният часовник. Крадци!

Втурна се в спалнята и ахна от ужас. Гардеробът зееше празен, в банята ги нямаше козметиката и тоалетните ѝ принадлежности, дори четката за зъби. Всичките ѝ лични вещи бяха изчезнали! Пребледня като

платно, втурна се обратно в спалнята и в ужас се вторачи в бюрото, върху което доскоро бяха пишещата машина и ръкописът ѝ. Дори ръкописът ѝ бе откраднат!

Чу някакъв шум откъм входната врата и рязко се извъртя, готова за бой, ако крадците се бяха върнали. Но на прага стоеше хазайката ѝ, госпожа Лендис.

– Стори ми се, че те видях – каза тя весело. – Толкова съм щастлива за теб. Такова хубаво момиче, винаги съм се чудила кога ще се омъжиш. Никак не ми се иска да се разделям с теб, ала знам, че искаш да живееш с красивия си съпруг.

Сърцето на Сали изстина.

– Съпруг? – повтори тя беззвучно.

– Той е първата знаменитост, която съм виждала – продължаваше да бърбри госпожа Лендис. – Обаче е толкова любезен, каза, че е уредил до края на седмицата да изнесат мебелите ти на склад, за да мога отново да дам апартамента. Помислих си, че е много мило от негова страна да уреди всичко, докато ти си на работа.

Сали вече се бе овладяла и успя да се усмихне на госпожа Лендис.

– Наистина много мило – съгласи се тя и стисна ръце в юмруци. – Рай мисли за всичко.

Но той още не бе победил!

ДЕВЕТА ГЛАВА

Бе толкова ядосана, че трепереше от безсилен гняв и не можеше да реши какво да прави. Качи се на автобуса, без да знае накъде отива. Толкова ѝ се искаше да извие врата на Рай! Той буквално бе откраднал дрехите ѝ, всичките ѝ лични вещи, което само по себе си бе достатъчно лошо, ала ако се налагаше, тя би могла да преживее и без всичко това. Единственото, което не би могла да остави зад гърба си, бе ръкописът, а не можеше да измисли как да си го върне. Дори не знаеше къде живее Рай, а и телефонният му номер го нямаше в указателя.

Но трябваше да намери къде да прекара нощта, затова най-после слезе от автобуса и тръгна по пъльните с хора тротоари под палещото следобедно слънце, докато се умори и реши да избере първия попаднал ѝ хотел. Взе си стая и дълго седя като замаяна, неспособна да измисли какво да предприеме. Мислите ѝ се мятаха, чудеше се как да намери начин да си вземе ръкописа, без да трябва отново да вижда Рай.

Кражбата на книгата ѝ сякаш я бе парализирала, бе ѝ отнела способността да действа. Сали отчаяно помисли дали да не я започне отначало, ала знаеше, че няма да е същото. Не можеше да си спомни всички подробности и точните фрази. Поплака малко от гняв и отчаяние и когато най-после реши да се обади на Рай в службата, осъзна, че бе чакала прекалено дълго – бе късно и вече всички трябва да си бяха отишли.

Значи нямаше какво да прави, освен да чака. Взе си един душ, легна на леглото и пусна телевизора. Гледа, докато се унесе, без да го спира, и рано сутринта се събуди от пращането.

Умираще от глад, защото не само не си бе изяла обедата, а не бе и вечеряла, и празният ѝ стомах бе капката, която преля. Сви се на топка като дете и заплака безутешно. Как си позволяваше той!

Но Рай би си позволил всичко, както знаеше от собствен опит. Отново заспа и когато този път се събуди, имаше пулсиращо главоболие и бе почти десет часът. Взе си още един душ и се облече, после пое няколко пъти дълбоко въздух и седна до телефона. Нямаше изход, трябваше да говори с него.

Смелостта я напусна, затова се обади на централата и поиска да я свържат с господин Бейнс. Разбира се, отговори Аманда и Сали успя спокойно да ѝ каже добро утро и да попита дали може да говори с Рай.

– Разбира се, той каза веднага да те свържа – отговори весело Аманда и докато чакаше, Сали имаше чувството, че нервите ѝ ще се скъсат от напрежение.

– Сали! – Тя подскочи от мрачния дрезгаво-кадифен глас, който прозвуча в ухото ѝ, и удари слушалката във вече болезненото си слепочие. – Къде си, мила?

Сали преглътна и отвърна грубо:

– Искам си книгата, Рай!

– Питам къде си.

– Книгата... – подзе тя отново.

– Забрави за проклетата книга! – изръмжа той и нервите ѝ не издържах. Сали се задави, докато се мъчеше да преглътне риданието, което се изтръгна от гърдите ѝ, ала след него дойде друго и изведнъж тя се разплака безнадеждно, вкопчена в слушалката като в спасителен пояс.

– Ти... Ти ми я открадна! – обвини го, хлипайки. Думите ѝ бяха почти неразбираеми. – Знаеше, че е единственото, което не бих зарязала, и ми я открадна. Мразя те, чуваш ли? Мразя те! Никога вече не искам да те виждам...

– Не плачи – прекъсна я Рай грубо. – Бебчо, моля те, не плачи. Каж ми къде си и аз ще дойда колкото мога по-бързо. Ще си получиш книгата, обещавам ти.

– Да бе, вярвам ти. – Сали изтри мокрите си бузи с опакото на ръката си.

Той въздъхна нетърпеливо:

– Виж, ако си искаш книгата, ще трябва да се срещнеш с мен. И тъй като изглежда това е единственото, с което те държа, ще го използвам. Да се видим за обед...

– Не! – прекъсна го тя, като погледна измачканите си панталони. – Аз... Не съм облечена като за обед.

– Тогава ще обядваме в моя апартамент – реши веднага Рай. – Ще се обадя на икономката и ще ѝ поръчам да сготви, така че ела там в дванайсет и половина. Ще можем да поговорим насаме.

– Не знам къде живееш – призна Сали, приела неизбежното. Знаеше, че е грешка да се среща отново с него. Би трябвало просто да остави ръкописа и да забрави за него, да се опита да започне отново, но не можеше. Какъвто и да бе рискът, не можеше да си тръгне без него.

Той ѝ даде адреса и ѝ обясни как да стигне, и точно преди да затвори, попита нежно:

– Добре ли си?

– Много съм добре – отвърна тя тъжно и затвори.

Стана да се срещи и отново се вгледа с ужас в отражението си в огледалото. Беше бледа, със зачервени очи и изпомачкани дрехи. Не можеше да допусне Рай да я види в такъв вид! А в чантата си най-много да имаше едно червило.

Ала имаше пари, а на партерния етаж на хотела имаше магазини. Взе асансьора и набързо си купи красива бяла лятна рокля с нежен цветен мотив и бели сандали с високи токчета. От друг магазин купи грим и червило, после се втурна обратно към стаята си. Старателно се гримира и прикри пораженията от сълзите и тревогите, после облече тънката памучна рокля и разреса косата си. Нямахме време да прави нищо с нея, така че просто я остави да пада по гърба.

Взе такси до апартамента на Рай, защото бе прекалено нервна, за да понесе обедната блъсканица по автобусите. Когато стигна до сградата, погледна към часовника си и видя, че е закъсняла с няколко минути. Плати на шофьора и изтича до асансьора.

Още щом натисна звънеца, Рай отвори вратата с безизразно лице.

– Извинявай, че закъснях – започна Сали и се впусна в приказки, за да прикрие нервността си.

– Няма значение – прекъсна я той ѝ се отмести да ѝ направи път. Бе свалил самото и вратовръзката си, а ризата му бе разкопчана до средата и разкриваше къдравите косъмчета по гърдите му. Очите ѝ се приковаха към силното му мъжествено тяло и тя несъзнателно облиза устни. Дори само видът му я правеше слаба.

Очите му потъмняха.

– Изкусителна вещица! – измърмори Рай и вдигна ръце към ризата си. Разкопча оставащите копчета, измъкна ризата от панталона, свали я и я хвърли на пода. Слънчевата светлина, струяща през широкия прозорец, се отразяваше от гърдите и раменете му, където от дребните капчици пот кожата му бе блестяща и очертаваше всичките му мускули.

Сали отстъпи назад. Искаше да избяга от желанието да докосне топлата му кожа и да усети стоманените мускули отдолу, но направи грешката да вдигне очи към неговите. Алчното неподправено желание, което видя там, я накара да замръзне наред крачка.

– Искам те – прошепна той и тръгна към нея. – Веднага.

– Не съм дошла за това – възрази тя слабо и напразно се опита да се изплъзне от него. Дългите му ръце я обхванаха и я привлякоха към полуголото му тяло, и Сали се разтрепери от еротичната власт, която имаше Рай над нея. Ароматът на кожата му, топлината, излъчващата се от

него сила я уповаха и тя забрави, че искаше да го отблъсне.

Той атакува с устни и покори нейните с целувки, които искаха и поглъщаха, изпиваха всичката ѝ сила, така че Сали не можеше да се съпротивлява, когато треперещите му ръце се плъзнаха по извивките на тялото ѝ. Вдигна ръце, обвини ги около врата му и отвърна на целувката. Огнената ѝ реакция бързо излезе от контрол и разпали още по-силно огъня и в него.

Когато Рай вдигна глава, за да си поеме въздух, тя се опря тъжно на него и полуусмивката, която се появи на устните му, преди бързо да я потисне, показваше, че той осъзнава тържеството си и нейната капитулация. Бавно, сякаш не искаше да я стресне, разкопча роклята ѝ и я пушна да се свлече в краката ѝ. Сали само го гледаше мълчаливо и големите ѝ очи бяха станали почти черни от страст. Не можеше да се съпротивлява, не можеше да прави никакви планове. Всичко, което можеше да прави, бе да чувства, да чувства и да отговаря. Обичаше го и беше безпомощна пред неговата любов.

Ала поне страстта ѝ бе споделена. Когато я вдигна нежно на ръце и я понесе към спалнята, тя като през мъгла усещаше, че и Рай трепери. Остави я на леглото, легна до нея и задържа нетърпеливо остатъците от дрехи, които разделяха плът от плът. Не можеше да скрие желанието си от нея, точно както Сали нямаше защита срещу него. Шепнеше ѝ несвързани думи, от които тя се разтрепери и се вкопчи в него, задавена от приливната вълна на усещанията.

Когато светът отново си дойде на мястото, Сали лежеше в прегръдките му, а той бавно галеше косите ѝ, гърба ѝ, раменете ѝ.

– Нямах такова намерение – прошепна Рай в шията ѝ. – Смятах първо да поговорим, да обядваме заедно и да се опитаме да се държим като цивилизовани хора, но в момента, в който те видях, вече нищо нямаше значение, освен да правя любов с теб.

– Това и без друго е всичко, което някога си искал от мен – отговори тя с неподправена горчивина.

Той я изгледа мрачно.

– Така ли мислиш? Това е едно от нещата, за които исках да говорим, ала първо да видим какво става с обедата.

– Не е ли изстинал? – попита Сали, отметна назад косите си и седна.

– Пържолите и салатата. Салатата е в хладилника, а пържолите са готови за печене. И освободих госпожа Хърман до края на деня, така че никой няма да ни смуцава.

– Всичко си планирал, а? – отбеляза тя без особен интерес и започна да се облича, а Рай се изправи и се загледа в мудните ѝ движения.

– Какво има? – попита рязко, приближи се и повдигна брадичката ѝ, за да види по-добре преbledнялото ѝ лице. – Да не си болна?

Наистина се чувстваше болна, всичко я болеше и бе потисната след шеметната страст на неговите ласки. Но знаеше, че единствените ѝ заболявания бяха неспособността да се справи с Рай и фактът, че не бе яла повече от двадесет и четири часа.

– Съвсем съм добре – успокои го. – Предполагам, че съм просто гладна. Не съм яла от вчера сутринта.

– Страхотно – почти изръмжа той. – Трябва да поотслабнеш още малко. Сигурно тежиш поне четиридесет и пет килограма. Имаш нужда от някой, който да те гледа дали ядеш, малко глупаче!

Вероятно имаше предвид себе си, ала Сали не започна да спори с него. Мълчаливо се дооблече и го изчака и той да се облече, после го последва в спретнатото подредената кухня. Рай не ѝ позволи да прави нищо и я накара да седне на един стол, докато той опече пържолите и сложи чиниите на масата в малката трапезария.

После отвори бутилка червено калифорнийско вино, което да пият с яденето, и няколко минути се храниха, без да говорят. Сетне тя попита, без да вдига очи от салатата си:

– Къде е ръкописа ми?

– В кабинета – отговори Рай. – Имаш усет към думите. Приятно е за четене.

Сали рязко вдигна глава.

– Не си имал право да го четеш!

– Така ли? – попита той сухо. – Мисля, че имам пълното право да чета това, което си писала през всичките тези дни, когато би трябвало да работиш за моето списание. Ти всяка седмица получаваше чек, без да напишеш и една дума от статиите, които ти бяха възложени. Ако не ме устройваше да си седиш кротко на бюрото, още преди няколко седмици да съм те уволнил.

– Ще ти върна всяка стотинка, която съм получила, откак ти купи списанието – избухна тя. – Въпреки това нямаш правото да го четеш!

– Престани да съскаш и да драскаш като котка – посъветва я Рай развеселено. – Наистина го прочетох, така че вече нищо не можеш да направиш. Вместо това помисли конструктивно. Имаш един ръкопис с големи възможности, но и с някои неща за дооглаждане, и върху него трябва още доста да се поработи. Трябва ти място, където да работиш

върху него, без да те безпокоят, и определено не ти трябва да се тревожиш за плащането на наема или купуването на храна.

– Защо не? Хиляди писатели се тревожат за такива неща.

– Ала на теб никога досега не ти се е налагало – възрази той. – През целия си живот си имала финансова сигурност и си свикнала с това. Сега вече няма да получаваш заплата, защото от вчера не си на работа, и това ще те притеснява, когато спестяванията ти започнат да се топят. Отнема доста време да се напише една книга и да се изкара на пазара. Дотогава ще си свършила парите.

– Аз не съм безпомощно дете и не се страхувам от работа – сопна се Сали.

– Знам, но защо да се тревожиш от всичко това, когато можеш да живееш тук, да работиш върху книгата си, без да трябва да спиращ, и да си запазиш спестяванията?

Тя въздъхна. Чувстваше се в капан. На повърхността предложение то изглеждаше логично, ала Сали знаеше, че това бе само начин да я постави под неговата опека, където според него ѝ беше мястото. Ако имаше малко ум в главата, щеше да си отиде при първа възможност, дори ако това означаваше да жертва ръкописа, но вече бе пропуснала една такава възможност и с болка си призна, че бе прекалено късно да завоюва свободата си. Отново бе впримчена от собствената си глупава и безнадеждна любов към Рай, както знаеше, че любовта ѝ не бе споделена, освен на най-ниско ниво – физическо желание. Той я желаше ѝ поради тази причина я искаше около себе си, ала какво щеше да стане, когато тя отново му омръзнеше? Щеше ли просто да си отиде, както бе сторил преди? С пълното съзнание, че отново предоставя сърцето си да бъде разбито, Сали се вторачи в салатата си и каза безизразно:

– Добре.

Рай ахна.

– Просто така? Без спорове, без условия? Дори без въпроси?

– Не ме интересуват отговорите – сви рамене тя. – Уморих се да се боря с теб, а и искам да си довърша книгата. Извън това другото не ме интересува.

– Можеш да вдигнеш самочувствието на мъжа до небесата – измърмори той под носа си.

– Ти моето направо го смачка – срязва го Сали. – Не очаквай да те галя с перце. Получи каквото искаше, да не работя и да живея с теб, но не искам от мен сякво обожание, защото се е изчерпило.

– И без това никога не съм го искал – отсече Рай. – И, за твое

сведение, не се опитвам да те вържа. Възразявах срещу тази конкретна работа, поради причини, които знаеш. Всичко, което искам от теб, е време да бъдем заедно, да се опитаме да се получи. Ако не издържим за живеем заедно шест месеца, ще обмисля възможността за развод, ала най-малкото, което можем да направим, е да опитаме.

– И ако не се получи, ще се разведем? – попита тя недоверчиво. Искаше да бъде сигурна.

– Тогава ще говорим за това.

Сали се вгледа в непреклонното му лице и разбра, че той нямаше да ѝ даде обещание за развод, затова отстъпи още веднъж:

– Добре, шест месеца. Но аз ще работя върху книгата си, няма да ти готвя, да ти пера дрехите и да чистя. Ако търсиш малката домакиня, ще останеш разочарован.

– В случай, че не си забелязала, аз съм богат човек – каза Рай подигравателно. – Не очаквам жена ми да пере.

Тя вдигна глава и го погледна.

– Какво искаш, Рай? Освен компания в леглото, имам предвид, а това можеш да го имаш по всяко време, без да си правиш всичкия този труд.

Гъстите му мигли засенчиха очите му и той измърмори дрезгаво:

– Не е ли достатъчно? Искам теб. Да го оставим така.

За нейна изненада се оказа, че споразумението им работи доста добре и те бързо свикнаха да живеят заедно. Рай всяка сутрин ставаше и сам си приготвяше закуска, после, когато бе готов за излизане, я събуждаше с целувка. Сали закусваше, без да бърза, после прекарваше остатъка от сутринта в кабинета. Госпожа Хърман се оказа пълна побеляла жена, възплъщение на сръчността. Тя продължаваше да се грижи за апартамента както и преди, приготвяше обед за Сали, готвеше вечерята и си тръгваше точно преди Рай да се върне.

Сали сама сервираше вечерята и докато ядяха, Рай ѝ разказваше как вървят нещата в списанието, какво се бе случило през деня, задаваше ѝ въпроси за книгата ѝ. Тя установи, че се чувства забележително добре с него, макар отношенията им така и да не бяха стигнали до истинско приятелство. Чувстваше, че и двамата задържат по нещо от себе си, ала може би това трябваше да се очаква, когато двама души с такава силна воля се опитваха да живеят заедно. Винаги витаеше мисълта, че най-важни са добрите обноски, иначе крехкият им брак можеше

непоправимо да се пропука.

Дните прераснаха в седмици и докато купчината страници в кабинета растеше, Сали свикна да цени съветите и опита на Рай. Нейният собствен стил на писане бе пряк и непосредствен, ала Рай имаше дарбата да стига до същността на идеята. Стана им навик след вечеря той да чете какво бе написала през деня и да дава мнението си. Ако нещо не му харесваше, казваше, но винаги ясно ѝ показваше, че според него като цяло работата ѝ бе добра. Понякога тя изхвърляше цели глави и започваше отначало, всичко заради критиката му, ала друг път упорито държеше на собствените си думи, защото чувстваше, че те по-добре изразяват онова, което иска да каже.

Изглежда най-добре работеше вечер, когато Рай седеше в кабинета с нея, четеше статии и документи, които бе донесъл къщи, или правеше предварителни проучвания за документалния филм, който трябваше да започне след три месеца: Той ѝ се струваше доволен, бяха изчезнали всички следи от безпокойство, които помнеше, сякаш наистина бе погребал нуждата си от приключения. По някакъв странен начин и Сали бе довольна – духовното стимулиране, което получаваше от създаването на книгата, бе повече от достатъчно, за да ангажира въображението ѝ. Работеха заедно в хармония и в относително мълчание, нарушавано само от звъна на телефона, когато Грег се обаждаше, и от коментарите, които някой път си разменяха.

После, когато станеше късно, тя покриваше пишещата машина, оставяше Рай да работи и се приготвяше за лягане. Понякога той работеше час или повече, след като си бе легнала, понякога влизаше веднага след нея в банята, но винаги, винаги лягаше с нея, вземаше я в прегръдките си и съдържаната любезност на обноските им избухваше в ненаситна, почти яростна страст. Бе мислила, че желанието му ще избледнее, когато свикне отново да я има около себе си, ала то си оставаше ненаситно. Понякога, докато работеха заедно, Сали се вглеждала в съсредоточеното му лице, очарована как Рай можеше да изглежда толкова спокоен сега, а да става диво чувствен, когато обвие ръце около него и го целуне. Тази мисъл се въртеше в главата ѝ, докато започнеше да изгаря от желание да направи точно така, да види дали може да откъсне мислите му от работата, ала през годините бе развила в себе си дълбоко уважение към работата на другите и не го безпокоеше.

Само два инцидента нарушиха видимата хармония на тези първи няколко седмици. Първият се случи една вечер, докато тя прибираще чиниите от вечерята и ги слагаше в съдомиялната машина. Той вече бе в

кабинета и четеше това, което бе написала през деня, така че когато телефонът извънтя, Сали вдигна слушалката на деривата в кухнята.

– Рай там ли е? Мога ли да говоря с него, моля? – попита студен женски глас и тя веднага го позна.

– Разбира се, Корал, ще го извикам на телефона – отговори Сали, остави слушалката върху шкафа и отиде в кабинета.

Когато влезе, Рай вдигна глава.

– Кой беше това? – попита разсеяно, докато гледаше листите в ръката си.

– Корал. Иска да говори с теб – отвърна тя с изненадващо спокоен глас и се върна в кухнята да си довърши работата. Изкушението да слуша по деривата я накара да спре за секунда, но само за секунда и накрая затвори.

Опитваше се да се убеди, че това, което я ядеше отвътре, бе само ревност. Корал бе достатъчно безскрупулна да се обади вкъщи, ако иска да види Рай. Дали още се срещаха? Той никога не споменаваше къде обядва, нито с кого, и обикновено веднъж седмично вечер се прибираще късно. Погълната от работата по книгата си, Сали не бе обръщала внимание и не се бе замисляла за това, а и знаеше, че понякога сроковете налагаха да се работи до късно.

Ала Корал бе толкова красива, че спираше дъха! Как можеше един мъж да не се чувства поласкан, че такава прекрасна жена очевидно го боготвори?

Сали знаеше, че не може да понесе, ако Рай още се срещаше с нея. За момент си бе внушила, че няма значение дали той има други жени, защото го бе преживяла, но сега знаеше, че не бе била права. Тя го обичаше и всичките й защити бяха сринати. Рай бе спечелил пълна победа, стига да го знаеше, а Сали по някакъв начин се бе съдържала да си признае, че го обича. Той никога не споменаваше за любов, така че тя също.

Когато не се върна в кабинета, Рай тръгна да я търси и я намери в кухнята, вплела ръце.

– Не идваш ли... – започна той и спря напред думата, като видя напрегнатото й лице.

– Не мога да те спра да не се срещаш с нея – заяви рязко Сали. Очите й бяха потъмнели от болка и гняв. – Ала да не си посямал да й позволяваш да ти се обажда тук! Няма да го допусна!

Лицето му помръкна и Рай стисна ядосано зъби. Сякаш седмиците любезност никога не ги бе имало. При първия знак за враждебност и двамата изпуснаха нервите си, като диви коне, прекалено дълго

държани затворени.

– Защо първо не разбереш какво е станало, преди да започваш с глупавите си обвинения? – изръмжа той и се намръщи. – Трябваше да слушаш по деривата, ако толкова те интересува какво правя. В случая Корал ме покани утре да обядваме заедно, а аз отказах.

– Не се лишавай заради мен! – изфуча тя.

Устните му трепнаха в някакво подобие на усмивка.

– Колкото и да е странно, точно това правех – процеди през зъби. – Но сега с твое позволение ще ти покажа точно от какво наистина се лишавах. – Сали се дръпна и се опита да отбегне ръцете му, които бързо се протегнаха да я хванат, ала бе прекалено късно. Рай я грабна и я понесе бързо към спалнята. Тя бясно се дърпаше и риташе, но той бе много поедър и силен. Пусна я на леглото и легна с нея, улови устните ѝ със своите и започна да я целува с такава сърдита настойчивост, че съпротивата ѝ изведнъж се превърна в покорство. Правеха любов диво, съдържаната им ярост избухна в силата на страстта им. После, когато я държеше притисната към себе си и галеше голото ѝ тяло, той прошепна в косите ѝ: – Не се виждам с Корал. Нито с която и да било друга жена. Начинът, по който правя любов с теб през нощта, би трябвало да те увери в това.

– Когато тя се обади, побеснях – призна Сали и обърна глава да докосне с устни потното му рамо.

Почувства тръпката, която премина през тялото му и го прегърна по-силно.

– Просто ревнуваш – обяви Рай и в тона му се усети самодоволство. Тя пое ядосано дъх и се опита да се отскубне от него, ала се озова отново притисната към него и отново във водовъртежа на обладанието.

Вторият инцидент бе нейна грешка. Една сутрин реши да отиде на пазар, за пръв път, откак той я бе пренесъл при себе си. Трябваша ѝ някои дреболии и прекара сутринта приятно, после реши да се отбие да види старите си приятели в списанието, може би да обядва с Рай, ако не бее зает.

Първо надзърна в голямата стая, където бе работила, и я посрещнаха шумно и весело. Бром бе в командировка и за момент Сали изпита завист, после възторженото посрещане на останалите я накара да забрави, че вече не бе волна птичка. След няколко минути се извини и отиде за малко при Грег. Не бе сигурна, че изобщо някога ще му прости напълно, задето мина на страната на Рай, въпреки че сега живееше със съпруга си в относителна хармония, ала Грег бе стар приятел и бе отдаден на работата си. Тя не искаше между тях да остава студенина.

След малко неловките си поздрави двамата с Грег бързо възстановиха непринудеността в общуването си. Разделиха се с шеговитата забележка, че съпруг на пълен работен ден трябва да ѝ се отразява добре, защото изглеждаше задоволена.

Като крава, помисли си развеселено Сали, докато вървеше към кабинета на Рай. Все още се усмихваше, когато излезе от асансьора и буквално се сблъска с Крис.

– Ти си се върнала! – възкликна той и я огледа. – Цъфтиш, миличка!

Очите ѝ се разшириха от смущение. Изведнъж се сети, че не бе казала на Крис, че още е в града. Грег, разбира се, знаеше, ала Грег не говореше за личните дела на другите.

– Така и не заминах – призна тя със съжаление и се усмихна в тъмните му очи. – Рай ме хвана.

Той вдигна вежди.

– Нямах вид като да чезнеш. Може би положението не е толкова лошо, колкото си го представяше?

– Може би – засмя се Сали. – Грег току-що ми каза, че изглеждам „задоволена“! Не мога да реша дали да се обидя, или не.

– Наистина ли си щастлива, сладурче? – попита Крис тихо. Цялата му шеговитост бе изчезнала.

– Щастлива съм по един реалистичен начин – отговори тя замислено. – Вече не очаквам рай и няма да бъде разбита, когато това, което имам, свърши.

– Толкова ли си сигурна, че ще свърши?

– Не знам. Просто живеем ден за ден. Засега ни е добре, но кой може да каже дали винаги ще е така? А ти? Вие с Ейми... – Сали замълча, погледна спокойните му кафяви очи и разбра, че той бе сам.

– Не се получи. – Крис сви рамене, хвана я за ръката и я заведе до прозореца в дъното на коридора, далеч от вратите на асансьора. – Тя сега е омъжена за онзи мъж и дори не иска да говори с мен по телефона.

– Съжалявам – промълви Сали. – Омъжила се е толкова скоро. Мислех, че щеше да е през есента.

– Бременна е – обясни той и за момент лицето му се сви от вътрешна болка, после пое дълбоко въздух и я погледна, сякаш надсмивайки се над самия себе си. – Мисля, че детето е от мен. Е, може и да е от другия, не знам, ала знам, че би могло и да е мое. Дори не съм сигурен дали самата Ейми знае. Не ме интересува. Бих се оженил за нея на минутата, ако ме иска, но тя казва, че съм прекалено „нестабилен“, за да бъде

добър баща.

– Би се оженил за нея, както знаеш, че е спала с друг мъж, докато е ходила с теб? – попита Сали потресена. Това бе любов, любов, която приемаше всичко.

– Не знам какво е правила, ала за мен няма значение. Обичам я и бих я приел по всякакъв начин. Ако сега ми се обади, отивам при нея и по дяволите съпруга ѝ. – Каза го спокойно и безизразно, после поклати глава. – Недей да гледаш толкова разтревожено – посъветва я Крис и ѝ се усмихна. – Добре съм, сладурче, не съм се съсипал.

– Но ти не си ми безразличен – възрази тя слабо.

– Ти също не си ми безразлична – засмя се той и изведнъж я грабна и я завъртя. – Да знаеш колко ми липсваше. – Кафявите му очи светнаха дяволито. – На никой друг не вярвам да ми дава съвети за любовния ми живот...

– Махни си мръсните ръце от жена ми...

Думите, произнесени съвсем безизразно, се стовариха като камъни и Сали се отскубна от Крис, извъртя се и видя Рай, застанал точно пред вратата на кабинета си. Тя машинално погледна към ръцете му. Не бяха стиснати в юмруци, ала бяха леко свити и напрегнати. Тези ръце биха могли да ударят без предупреждение, а видът му бе смъртоносен. Сали направи крачка напред и уж случайно застана между Рай и Крис, но Рай се измести встрани и пътят му към Крис отново бе чист. В този момент Аманда излезе от кабинета и, като видя останалото без капка кръв лице на Рай, спря насред крачка.

Крис не изглеждаше разтревожен. Остана си спокоен, а устните му се извиха в кисела усмивка.

– Спокойно – провлачи той шеговито. – Не съм подгонил жена ти. Имам си достатъчно мои ядове с жени, та да си навличам и чужди.

Сали вече бе стигнала до Рай. Сложи ръка на рамото му и усети напрегнатите му мускули.

– Вярно е – каза, усмихната широко в желанието си да скрие страха, от който сърцето ѝ бумтеше. – Крис е лудо влюбен в жена, която иска да го накара да си седне въщи и да престане да тича по чужди страни, и той иска да ми разкаже за това. Да ти звучи познато?

– Добре – произнесе Рай, почти без да движи устни. Лицето му бе още замръзнало и побеляло от гняв, ала той изръмжа на Аманда: – Отивай да обядваш. Всичко е наред.

След като Аманда и Крис си тръгнаха, тя и Рай останаха в коридора, като се гледаха мълчаливо. Постепенно той се отпусна и каза

уморено:

– Да се махнем от този коридор. В кабинета ще бъдем сами.

Сали кимна и влезе преди него в кабинета. Още щом вратата се затвори зад тях, Рай я грабна в ръцете си и я стисна толкова силно, че ребрата ѝ болезнено изпукаха.

– Никога не съм излизала с него – успя да каже тя, задъхана.

– Вярвам ти – прошепна той накъсано и устните му докоснаха върха на главата ѝ, бузата ѝ, ъгълчето на окоото ѝ. – Просто не можах да понеса да те гледам в ръцете му, Ти си моя и не искам никой друг мъж да те докосва.

Сали с разтуптяно сърце вдигна ръце около врата му и се притисна към него. Свят ѝ се зави от надежда. Яростната му реакция не можеше да бъде просто чувство за собственост. Трябваше да има и някакви чувства, след като трепереше така, а ръцете му така я докосваха, че почти я наказваха. Но не можеше да е сигурна, затова не изрече най-успокоителните думи, които пареха езика ѝ: „Обичам те“. Още не можеше да ги изрече, ала можеше да се надява.

– Хей, аз минах да видя дали не искаш да обядваш с мен – каза накравно весело, като вдигна глава от рамото му.

– Това не е каквото искам – изръмжа Рай и очите му се насочиха красноречиво към дивана. – Но ще се задоволя с обедата.

– Май предизвикахме скандал – пошегува се тя, докато вървеше до него към асансьора. – Още преди да е свършил денят, цялата сграда ще говори само за това.

Той сви нехайно рамене.

– Не ме интересува. Нека това да е предупреждение към всичките ти други приятелчета, на които може да им се прииска да те прегръщат. Никога не оставам длъжен, аз съм териториално животно и не позволявам никой да посяга на територията ми.

Изведнъж Сали почувства как в сърцето ѝ се забива ледената стрела на болката. Това ли бе всичко тя за него, част от територията му? Слава Богу, че преди малко си бе премълчала, вместо да се раздрънка за чувствата си! Бе глупачка да търси някакви по-дълбоки чувства от него. Рай изобщо нямаше чувства и Сали вече го знаеше. Той наистина не оставаше длъжен, инстинктите му бяха бързи и примитивни. Просто се грижеше за задоволяване на нуждите си и не губеше време за нещо толкова глупаво като любов.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Чувството, че бе постигнала нещо, което изпита, докато гледаше последната страница от ръкописа си, надминаваше всичко, което бе изпитвала като журналист. Книгата бе завършена! Тя вече не бе плод на въображението ѝ, а съществуваше и имаше своя идентичност! Сали знаеше, че ѝ предстои още много работа – четене, коригиране, пренаписване, ала сега книгата бе завършена. Ръката ѝ сама посегна към телефона. Искаше да се обади на Рай и да сподели този момент с него. Но ѝ се зави свят и тя падна безсилно на фотьойла.

Замайването бе само моментно, ала когато премина, Сали остана където си беше. Импулсивното желание да позвъни на Рай бе избледняло. Това бе четвъртият пристъп тази седмица... Разбира се. Защо не се бе сетила? А може би през цялото време бе знаела, само дето досега не бе позволявала на тази мисъл да излезе на повърхността. Книгата изискваше цялото ѝ внимание, цялата ѝ енергия, и Сали се бе хвърлила да я довърши. И в момента, в който я бе довършила, подсъзнанието ѝ бе дало знак, че знае за бременността.

Погледна към календара на бюрото и реши, че трябва да се е случило през първата нощ в Сакария.

– Какво друго би могло да бъде? – измърмори си под носа. Това бе първият път от седем години насам, когато Рай я бе докоснал, и тя веднага бе забременяла. Усмихна се самоиронично, после, когато взе календара да изчисли седмиците, усмивката ѝ стана по-мека. Детето трябваше да се роди в началото на пролетта и Сали помисли, че това бе прекрасна поличба, ново начало.

Бебето щеше да оживее, тя го знаеше. Това бе нещо повече от един нов живот, това бе заздравяване на техния брак, още една връзка между нея и Рай. Той сега щеше да бъде прекрасен баща, много по-добър, отколкото би бил преди години. Сега щеше да се радва на детето си.

После леко се намръщи. По график заснемането на документалния филм трябваше да започне следващия месец и Рай възнамеряваше да я вземе със себе си. Ако разбере, че е бременна, можеше да промени мнението си. Значи нямаше да му казва, преди да се върнат! Нямаше намерение да го пусне да замине без нея, това би било повторение на ранните им дни, а не бе достатъчно сигурна нито в себе си, нито в него, че ще издържат на една дълга раздяла.

Сети се, че има много неща, които ще трябва да свърши преди това. Първо и преди всичко трябваше да отиде на лекар, за да е сигурна, че всичко бе нормално и че пътуването нямаше да навреди на бебето, и да започне да взема препоръчаните витамини. Освен това трябваше да си купи нови дрехи, защото докато свърши заснемането, сигурно вече нямаше да влиза в сегашните си дрехи. Представи си себе си закръглена и поклащаща се като гъска и се засмя. Рай бе пропуснал по-голямата част от първата ѝ бременност, но сега Сали щеше да настоява той да ѝ помага да прави всички онези дребни неща, които преди трябваше да успява да прави сама – например ставането от леглото.

От всички вечери, когато Рай можеше да закъснее, помисли тя, точно тази ли трябваше да, избере? Той се обади в пет часа и ѝ каза, че вероятно ще се върне към осем или по-късно.

– Вечеряй без мен, бебчо. Ала ми запази нещо топло. Едва ли ще мога да преживея един сандвич.

Сали преглътна разочарованието си и се съгласи, после на шега предложи:

– Имаш ли нужда от помощ? Имам опит в гонене на срокове.

– Не знаеш колко ме изкушава предложението ти – въздъхна Рай. – Но по-добре поработи вместо това върху книгата, а аз ще се върна веднага щом мога.

– Днес довърших книгата – съобщи му тя и пръстите ѝ се стегнаха около слушалката. – Затова тази вечер ще си почивам. – Бе решила да му го каже, когато прекрачи прага, ала не можеше да чака толкова дълго.

– Какво си направила? О, по дяволите! – възкликна той с отвращение и устните ѝ затрепериха от изненада и обида. После продължи и Сали отново засия: – Трябваше да те заведа някъде да празнуваме, вместо да работя до късно. Но ще се върна колкото мога по-рано и ще си направим едно частно празненство, ако разбираш за какво говоря.

– Мислех, че си много уморен – засмя се тя и неговият смях отекна като ехо в слушалката.

– Уморен съм, ала не съм умрял – отговори Рай дрезгаво. – Ще се видим след няколко часа.

Сали с усмивка остави слушалката. След като изяде самотната си вечеря, взе един душ и седна в кабинета да препрочита книгата, като насящеше поправки и изменения в полетата. Тази работа така я погълна, че когато чу ключа на Рай в ключалката, се изненада колко бързо бе минало времето. Остави ръкописа и скочи, но ѝ се зави свят и трябваше да се

хване за облегалката на стола. Просто трябваше да помни да се движи по-бавно.

Рай влезе в кабинета и като огледа облеклото ѝ, прозрачна тъмно-синя нощница и халат в същия цвят, измореното му лице грейна в усмивка. Той хвърли сакото си, свали разхлабената си вече вратовръзка и тръгна към нея, като разкопчаваше в движение ризата.

– Сега разбирам колко е хубаво човек да се прибира вкъщи, където жена му да го чака по нощница – отбеляза Рай, обви ръце около нея и я привлече за целувка. – Като инжекция адреналин.

– Недей да свикваш – предупреди го тя. – Просто се изкъпах по-рано, защото няха какво друго да правя. Много ли си гладен?

– Да-а – провлачи той. – Нали няма да ме караш да чакам?

– Знаеш, че имах предвид ядене! – засмя се Сали и тръгна към вратата. – Измий се, докато сложа масата. Всичко е още топло.

– Не си прави труда да сервираш в столовата – подвикна Рай след нея. – В кухнята ще ни е по-удобно.

Тя се съгласи и той дойде в кухнята. Докато ядяха, обсъждаха книгата ѝ. Рай вече бе говорил с един познат литературен агент и искаше да предадат книгата, преди да заминат за Европа.

– Ала тя не е готова – възрази Сали. – Вече започнах да правя корекции, за да се препечата.

– Искам да я дадем сега – настоя той. – Това е груба чернова и тя няма да очаква в момента да е идеално.

– „Тя“ ли? – наостри уши Сали.

– Да, тя – засмя се Рай и сивите му очи блеснаха. – Прилича на кльощав булдозер на име Барбара Хоупул и е с двадесет години по-възрастна от мен, така че можеш да си прибереш ноктите.

Сали го изгледа. Имаше чувството, че той съзнателно предизвиква ревността ѝ, а не ѝ се искаше да му дава такова предимство.

– Защо толкова бързаш?

– Защото не искам да се притесняваме за книгата, докато сме в Европа. Наеми машинописка, прави каквото щеш, но искам, преди да заминем, книгата да ти се махне от главата.

Тъй като се бе подразнила, че се бе подигравал с ревността ѝ, тя опря лакти на масата и му върна:

– А не ти ли е минавала през ум мисълта, че сега, както съм свършила книгата, може да ми е скучно да се въртя цял ден тук? Трябва да почна да си търся работа, не да се разхождам из Европа.

Ако бе искала да го ядоса, бе надминала всичките си очаквания.

Рай побледня, после на скулите му изби червенина. Стовари вилицата върху масата, изправи се, хвана я за китката и я издърпа да стане и тя.

– Никога не пропускаш възможност да завъртиш ножа, а? – изръмжа дрезгаво. – Понякога ми идва да ти извия врата. – Дръпна я рязко към себе си и брутално се впи в устните ѝ, без да ѝ дава възможност да каже нещо, дори да бе измислила какво. После, докато устните им още бяха слети, той я подхвана с една ръка под коленете и я понесе леко.

Сали трябваше да се вкопчи в него. От бързото му движение главата ѝ тревожно се завъртя и имаше чувството, че може да припадне. Не можеше да разбере нито защо Рай реагира така бурно, нито какво имаше предвид за завъртането на ножа. Само знаеше, че го бе ядосала, без да има такова намерение, и му предложи единственото успокоение, което можеше – отговора на своите устни и тяло. Той прие настъргено предложението, натискът на устните му от болезнен стана подмамващ и накрая я отнесе в спалнята.

По-късно тя лежеше, сгушена сънливо в него, загърнатата в сигурността на неговия неповторим мъжки аромат и в топлината на близостта му, а Рай лениво я галеше по корема и я целуваше по рамото.

– Причиних ли ти болка? – попита той и Сали го успокои, че не. – Това е добре. Не бих искал да... – Замълча и след малко продължи: – Не мислиш ли, че е време да ми кажеш за бебето?

Тя бързо скочи и с разширени очи се обърна да го погледне.

– Откъде знаеш? – попита изненадано. – Аз самата разбрах едва днес.

Рай премигна, сякаш го бе раздрусала, после отметна глава на възглавницата и избухна в смях.

– Трябваше да се сетя! – Привлече я да легне на гърдите му и отметна косите от лицето ѝ. – Ти беше толкова увлечена от книгата си, че не знаеше кой ден е. Аз разбрах, миличка, защото не съм напълно неграмотен и мога да броя. Мислех, че нарочно криеш от мен, за да не ми доставиш удоволствието да знам, че си бременна.

– Ама ти ме мислиш за много добър човек – измърмори Сали сърдито, обърна глава и шеговито, ала силно заби зъби в рамото му. Той извика от болка и тя веднага целуна раната, но се оправда: – Заслужи си го.

– Този път ще ти се размине, като се има предвид деликатното ти положение. – Рай повдигна главата ѝ за целувка, която доста се проточи.

– Всъщност – призна Сали след малко, – още нямаше да ти кажа.

Рай хвана бързо брадичката ѝ и я принуди да погледне към него.

– Защо?

– Защото искам да дойда с теб в Европа – обясни тя протичко. – Страхувах се, че ще ме накараш да остана тук, ако разбереш, че съм бременна.

– Няма никакъв шанс. Не бях с теб преди, но имам намерение да бъде с теб през всеки ден от тази бременност. С твое разрешение, госпожо Бейнс, ще бъда с теб дори докато се ражда нашето дете.

Сърцето ѝ спря, после заби бързо. Прекалено развълнувана да говори, Сали скри лице в рамото му и отчаяно го прегърна. Въпреки всичко, което някога бе казал и всичко, което никога не бе казвал, тя започна да се надява, че наистина не му бе безразлична.

– Рай... О, Рай! – прошепна с пресекващ глас.

Той изтъква погрешно причината за вълнението ѝ, прегърна я и я погали по главата.

– Не се тревожи – прошепна в косите ѝ. – Този път всичко ще е наред, обещавам ти. Ще намерим най-добрия родилен дом в щата. Ще имаме пълна къща с деца, само чакай и ще видиш.

Сали се притисна към него и помисли, че би била щастлива и само с това дете, стига да оживее. Това и любовта на Рай биха направили живота ѝ пълноценен.

Във водовъртежа на подготовката за пътуването до Европа, включваща приготвянето не само на нейните дрехи, а и на Рай, който все по-често работеше до късно, за да остави всичко в ред, преди да замине, и последните корекции на книгата, през следващите няколко седмици Сали изобщо нямаше време да мисли. Докторът я бе уверил, че е в идеална форма, макар че би ѝ се отразило добре да наддаде няколко килограма, и че бебето се развива нормално. Той също бе за заминаването за Европа, стига тя да не забравяше да се храни както трябва.

Не помнеше някога да бе била по-щастлива. Само преди четири месеца мислеше, че Рай не означава нищо за нея, и че всичко, което иска, е да се освободи от ограничаващото му влияние. И досега понякога кипваше от властните му методи, които бе използвал, за да възстанови положението ѝ на негова съпруга, ала през повечето време бе доволна, че той знаеше как да не приема отказите ѝ. Сега бе по-силно влюбена в него, отколкото бе била някога като неуверено момиче, защото през седемте години далеч от него характерът ѝ бе укрепнал. Чувствата ѝ бяха по-силни, мислите и емоциите по-зрели. Сега Рай се държеше така, сякаш никога не искаше да я изпуска от поглед и изглеждаше толкова горд с детето, което тя носеше, че Сали понякога си представяше как би

окачил на врата ѝ табела, оповестяваща състоянието ѝ.

Бедата ги връхлетя без предупреждение една седмица преди замирането. Бе един от онези красиви като картина есенни дни, когато слънцето бе топло, а небето яркосиньо, но въпреки това въздухът недвусмислено миришеше на приближаващата зима. Сали направи една последна обиколка по магазините с твърдото решение, че наистина ще е последната, и отнесе покупките си у дома. Чувстваше се великолепно, очите ѝ светеха, а кожата ѝ излъчваше здраве. Докато прибираше нещата, които бе купила, се усмихваше.

Сетивата ѝ винаги бяха нащрек, ала въпреки това не усети нищо, когато на вратата се позвъни и тя извика на госпожа Хърман:

– Аз ще отворя, наблизо съм.

Отвори с усмивка вратата, но когато видя насреща си Корал Уилямс, усмивката ѝ угасна. Манекенката изглеждаше красива, както винаги, ала съвършеното ѝ лице имаше измъчено изражение, от което Сали притеснено се запита дали Рай не бе сбъркал, дали Корал не страдаше, задето бе престанал да се вижда с нея.

– Здравейте – поздрави тя Корал. – Ще влезете ли? Мога ли с нещо да ви бъда полезна?

– Благодаря – отговори почти нечудо Корал, мина покрай нея и спря нерешително във фоайето. – Аз... Рай тук ли е? Опитах се да му се обадя по телефона, но секретарката му каза, че е извън службата и аз помислих, че може би... – Гласът ѝ пресека и гърлото на Сали се сви от съжаление. Тя прекалено добре знаеше какво бе да страдаш от липсата на любовта на Рай и не знаеше какво да направи. Съчувстваше на Корал, ала нямаше намерение да ѝ отстъпи Рай, дори той да искаше.

– Не, няма го – отговори Сали. – Тези дни често е извън службата. Много е зает с подготовката на пътуването до Европа.

– Европа! – Корал силно пребледня и само умело поставеният ѝ грим придаваше някакъв цвят на страните ѝ. Тя и без това бе неестествено бяла, а строгата черна рокля само подчертаваше хлътналите ѝ бузи и изобщо крехката ѝ физика.

– Ще снима един документален филм – обясни Сали. – Очакваме, че ще е там около три месеца.

– Той... Той не може! – избухна Корал и сви юмруци.

По гърба на Сали неочаквано полазиха тръпки и тя несъзнателно изправи рамене в очакване на удара.

– Какво искате от Рай? – попита направо.

Корал също се напрегна и погледна към нея от своята височина.

– Извинете, това е нещо лично.

– Не приемам. Ако засяга Рай, засяга и мен. Той наистина е мой съпруг, нали знаете – добави Сали саркастично.

Корал трепна, сякаш Сали бе отбелязала точка, после се овладя и отговори презрително:

– Голям съпруг, няма що! Наистина ли мислите, че изобщо се е сещал за вас, докато бяхте разделени? Както се казва, далеч от очите, далеч от сърцето. Не можеше да е по-вярно за Рай. Той всяка вечер беше с различна жена, докато не срещна мен.

Сали потрепери от внезапното бясно желание да стовари един юмрук право в свършената уста на Корал. Жената не казваше нищо повече от това, което самата тя винаги бе мислила, макар тайно толкова да й се искаше да повярва в клетвите на Рай, че отношенията му с други жени са били чисто платонически. Определено не можеше да осъжда поведението му, след като отново живееше с него. Една жена не можеше и да мечтае за по-внимателен съпруг.

– Знам всичко за отношенията ви с Рай – отговори Сали твърдо. – Когато ме помоли да се върна при него, той ми разказа всичко.

– О, така ли? – изсмя се пронизително Корал. – Съмнявам се. Със сигурност има някои подробности, които са още тайна.

Изведнъж на Сали й омръзна и тя отвори вратата.

– Извинете, но ви моля да си тръгнете. Рай е мой съпруг и аз го обичам. Не се интересувам какво е било миналото му. Съжалявам за вас, защото сте го загубили, ала фактите са си факти и би трябвало да ги приемете. Той няма да се върне при вас.

– Защо сте толкова сигурна? – изкрещя Корал, изгубила самообладание, и лицето й се изкриви от ярост. – Когато чуе това, което имам да му казвам, ще се върне! Ще ви остави, без да му мигне окото.

За момент Сали се смути от увереността й, после си помисли за детето в утробата си и разбра, че Рай никога не би я изоставил сега.

– Едва ли – възрази меко, преди да изиграе своя коз. – Аз съм бременна. Нашето дете ще се роди през март. Не вярвам всичкият ви чар да може да се сравни с това.

Корал залитна, сякаш всеки момент щеше да припадне, и Сали я погледна разтревожено, но тя се овладя и избухна в истеричен смях.

– Чудесно! – успя да произнесе, когато най-после си пое дъх. – Да беше и Рай тук, и това щеше да е най-голямата комедия на годината!

– Не знам за какво говорите – прекъсна я Сали, – ала мисля, че е най-добре да си тръгнете. – Злорадото изражение на Корал я смущаваше

и тя искаше само тази жена да си отиде, за да я остави сама и да възстанови спокойната си самоувереност.

– Не бъдете толкова сигурна в себе си! – пламна Корал. Омразата бе ясно изписана на лицето ѝ. – Успяхте да събудите интереса му, като се правихте, че не искате да имате нищо общо с него, но със сигурност досега сте разбрала, че той не е способен да остане верен на една жена! Разбирам го, някои мъже просто са такива, и аз го обичам въпреки слабостта му към други жени. Готова съм да му позволя малките забегки, стига да се връща при мен, а вие за по-малко от година ще го отегчите до смърт. И не си мислете, че бебето има някакво значение за него.

Зад гърба на Корал Сали видя госпожа Хърман, която с намръщено и загрижено лице слушаше тирадата на Корал. Инстинктивно, за да няма свидетел на гнусната сцена, която Корал разиграваше, Сали отвори вратата и отсече:

– Махайте се!

– О, с удоволствие – подсмихна се Корал. – Ала не си мислете, че всичко ще е на вашето! Повдига ми се от жени като вас, които винаги се правят на толкова сигурни в себе си и си пъхат носа където не им е работа, като си въобразяват, че някои мъже им се възхищават! Ето затова Рай ви спря от задгранични командировки, каза, че се правите на глупачка, като се опитвате да се държите като мъж. А сега си въобразявате, че сте кой знае какво, само защото сте бременна. Това не е нищо особено, Рай го бива да забременява жените! – Сали неволно се олюля. Не бе съвсем сигурна, че разбира за какво говори Корал. Внезапно пребледнялото ѝ лице изглежда достави известно удовлетворение на Корал, защото тя отново се усмихна и избълва: – Точно така! Детето, което носите, не е единственото дете, което Рай е направил. Аз също съм бременна и също от Рай. Бременна във втория месец, мила, така че какво означава това за вашия идеален брак? Казах ви, той винаги се връща при мен!

След като нанесе своя удар, Корал излезе царствено. Без да разбира напълно какво бе казала тя, Сали затвори вратата зад нея със студено самообладание и погледна към госпожа Хърман, която от ужас бе притиснала ръка към устата си.

– Госпожо Бейнс... – задъха се тя с натежал от съчувствие глас. – О, госпожо Бейнс!

Чак тогава Сали осъзна какво означаваша думите на Корал. Тя бе бременна и детето бе от Рай. Бременна във втория месец, така бе казала. Значи той не само бе излъгал за отношенията си с нея, а ги бе продължил и след като се бяха събрали отново. Със смътен ужас Сали си

спомни за всички онези вечери, когато Рай казваше, че работи до късно. Никога не си бе и помислила да му се обади в службата и да го провери. За нея би било обидно, ако той я проверяваше, така че бе проявила към него същото уважение, а Рай бе злоупотребил.

Вцепенено мина покрай госпожа Хърман и отиде в спалнята, спалнята на Рай, където бе преживяла толкова щастливи нощи в прегръдките му. Погледна към леглото и разбра, че не можеше да понесе да спи отново там.

Без да мисли, смъкна от гардероба куфара и започна да хвърля в него нещата, които бе накупила за Европа. Имаше пари и имаше къде да отиде. Нямаше никаква причина да остане тук и минута повече.

Спря за миг при мисълта за ръкописа, но той бе на сигурно място в ръцете на Барбара Хоупуел и по-късно щеше да се свърже с нея. По-късно... Когато можеше да понесе отново да мисли, когато утихнеше болката от пищящата агония, която я разкъсваше в момента.

Когато изнесе куфарите в коридора, намери там госпожа Хърман, която кършеше ръце от вълнение.

– Госпожо Бейнс, моля ви, не си тръгвайте така. Опитайте се да се разберете... Мъжете са си мъже. Сигурна съм, че има някакво обяснение.

– Вероятно има – съгласи се Сали уморено. – Рай много го бива по обясненията. Ала точно в момента не ми се слуша. Тръгвам си. Ще отида на някое тихо и спокойно място, където ще мога да си родя бебето, и не искам да мисля за моя съпруг и неговата любовница.

– Но къде ще бъдете? Какво да кажа на господин Бейнс? – попита икономката.

– Какво да му кажете? – Сали спря и се замисли за момент, ала не й дойде наум никакво съобщение, което би могло да изрази състоянието й. – Кажете му... Кажете му какво се случи. Не знам къде отивам, но знам, че не вярвам някога да искам да го видя отново. – И тя тръгна към вратата.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Десет дни се изнизаха бавно, изцедени от съществуване. Като съмгата, която се връща на мястото, където се е родила, за да хвърли хайверата си и да умре, Сали също се върна в родното си място, в малкото градче, в което бе израснала, бе срещнала Рай и се бе омъжила за него. Къщата на родителите ѝ бе празна и запусната, много от съседите ѝ бяха починали или заминали, не познаваше никое от децата, които играеха сега по тихите улици. Ала това въпреки всичко бе неин дом и тя се нанесе в малката къща, подреди я и я обзаведе с минималното количество мебели, които ѝ бяха нужни. После зачака времето да направи магията на излекуването.

Отначало бе неестествено спокойна, вцепенена от чувството за предателство и загуба. Тъкмо бе свикнала да живее с него, и отново бе сама. Самотните нощи я притискаха като невидим товар. Не се опитваше да мисли за това, нямаше нужда да се побърква с всичките „само ако“ или „а можеше да“. Трябваше просто да го приеме, както ако той бе умрял.

В определен смисъл точно това се бе случило. Тя бе изгубила съпруга си също толкова безвъзвратно, сякаш бе умрял. Бе също толкова сама, също толкова празна. Рай сега бе в Европа, на половин свят отук, но все едно че бе на друга планета.

После осъзна, че не бе нито сама, нито празна. Един ден бебето се размърда и Сали дълго стоя, притиснала ръце към нежното пърхане, преизпълнена с чувство на страхопочитание, че в тялото ѝ расте живо същество. Детето на Рай, част от него. Можеше и никога вече да не види лицето му, ала той винаги щеше да е близо до нея. Тази мисъл бе едновременно болезнена и успокояваща, заплаха и обещание.

Изведнъж излезе от вцепенението. Една сутрин се събуди в тъмните тихи часове преди разсъмване и цялото тяло я болеше от загубата. За пръв път заплака, заровила глава във възглавницата, и започна непрекъснато да мисли за това, като се мъчеше да разбере как и защо. Нейна ли бе вината? Имаше ли нещо в нея, което караше Рай да я мачка, да изгубва интерес, след като я бе уловил в мрежата си? Или причината бе в характера му, както го бе обвинила Корал, в неспособността му да бъде верен на една жена?

Но това означаваше определена слабост на характера, а такава

нещо не можеше да се каже за него. Той можеше да бъде наречен арогантен, избухлив, инат, ала по никакъв начин слаб. Можеше освен това да се закълне в професионалната му почтеност, а мислеше, че човек не може да е почтен само в едно, почтеността се проявяваше във всеки аспект на поведението му.

Как тогава можеше да обясни неверността му? Не можеше и този въпрос я разкъсваше. Насилваше се да яде само заради бебето, но въпреки това слабееше и беше бледа. Понякога се будеше посред нощ и откриваше, че възглавницата ѝ бе мокра, и толкова ѝ се искаше Рай да е до нея, че не можеше да заспи отново. В такива моменти се чудеше защо бе избягала като глупачка и бе очистила терена за Корал. Защо не бе останала? Защо не се беше борила за него? Бе я наранил, бе ѝ изневерил, ала тя въпреки това го обичаше и със сигурност нямаше да я боли повече, ако бе останала с него. Тогава поне щеше да има утехата на присъствието му, щяха да споделят чудото на растящото дете, което тя носеше. През тъмните часове преди изгрева понякога решаваше да си събере нещата и още на сутринта да замине при него в Европа. Но когато идваше сутринта, Сали си спомняше за Корал и за детето, което тя носеше. Рай можеше да не я иска при себе си. Може би Корал бе с него. И без това бе по-бляскава, по-подходяща за живот под прожекторите с Рай.

Не бе в природата ѝ да е нерешителна, ала за втори път през живота си бе объркана, и двата пъти заради Рай. Първия път след време намери опора под краката си и цел, която да преследва, но в момента бе неспособна да планира нещо по-сложно от най-насъщните нужди на съществуването си. Ядеше, къпеше се, спеше, правеше това, което трябваше да се прави. Бе чела достатъчно, за да знае, че летаргията ѝ отчасти се дължеше на бременността, ала това не бе достатъчно извинение за пълната ѝ липса на интерес към всичко освен следващия момент.

Късната есен отмина и наближи зимата. Сали се сети, че идва Коледа. Така се бе случило, че бе прекарала сама всички Коледи след смъртта на родителите си, и тази нямаше да е по-различна. Но догодина, обеща си тя, докато гледеше ярко украсената елха пред супермаркета, щеше да има истинска Коледа. Детето щеше да е на около девет месеца, любопитно към всичко в света. Сали щеше да направи елха, да натрупа под нея подаръци и детето щеше да е във възторг.

Това бе доста смътен план, ала все пак първият план, който бе правила, откак напусна Рай. Заради детето трябваше да се измъкне от депресията си. Имаше написана книга и трябваше да се свърже с литературния си агент, за да разбере какво става с издаването, а може би и да

започне работа върху друга книга. Трябваше да има някакви средства, за да се грижи за детето, иначе знаеше, че Рай ще поиска родителските права. По никакъв начин не можеше да допусне това да се случи! Той имаше и друго дете, а тя имаше само това и никога не би се разделила с него.

Две седмици преди Коледа най-накрая взе твърдо решение и се обади в бюрото на Барбара Хоупул с предишния си бодър глас. Когато я свързаха с Барбара, Сали се представи и преди Барбара да бе успяла да каже нещо, попита дали има някакъв напредък по намирането на издател.

– Госпожо Бейнс! – възкликна Барбара. – Къде сте? Господин Бейнс направо полудява, опитва се да довърши снимките в Европа и в същото време лети насам всеки свободен момент, за да се мъчи да ви намери. В града ли сте?

– Не – отговори Сали. Не искаше да слуша за Рай и колко се мъчи да я намери. Колкото и да бе странно, бе сигурна, че той ще направи усилия да я открие, дори и само заради детето, което тя носеше. – И няма значение къде съм. Искам само да поговорим за книгата, ако нямате нищо против. Намерен ли е издател?

– Но... – После Барбара се отказа и продължи рязко: – Да, имаме издател, който е изключително заинтригуван. Наистина трябва да се срещнем, госпожо Бейнс, за да уточним подробностите по договора. Можем ли да уговорим среща?

– Не искам да се връщам в Ню Йорк – каза Сали и при тази мисъл сърцето ѝ се сви.

– Тогава аз с удоволствие ще се срещна с вас, където кажете. Просто определете времето и мястото.

Сали се поколеба. Не искаше да издава скривалището си, ала също толкова не искаше и да го напуска, за да се среща където и да било другаде. После бързо пресметна датите и изчисли, че Рай още един месец ще снима в Европа. Барбара бе казала, че той се връща винаги, когато може, но тя знаеше графика му и той бе много напрегнат. Най-вероятно нямаше да може да се върне на момента, дори ако Барбара случайно поддържаше връзка с него и издадеше, че бе говорила с нея.

– Добре – съгласи се тя неохотно и даде адреса. Уговориха се в четвъртък Барбара да дойде в къщата.

Това бе само след два дни и Сали бе още по-сигурна, че Рай нямаше да намери скривалището ѝ. Когато се срещнеш с Барбара в четвъртък, щеше да я накара да обещае да не казва на Рай. Не искаше да

говори за това по телефона, защото знаеше, че в бюрото всеки би могъл да ги слуша по дуплекса.

Тази нощ не можа да спи, бе прекалено нервна, че може да бе направила грешка, като бе издала къде е. Кой знае защо, имаше чувството, че Рай, както винаги, бе една крачка пред нея. Докато лежеше в леглото си и не можеше да заспи, си представяше всички видове „ако“. Ами ако Рай и в момента бе в Ню Йорк? Ами ако Рай дори бе бил в бюрото на Барбара и сега вече пътуваше към нея? Ами ако сутринта се събудеше и го намереше пред прага си? Какво щеше да му каже? Какво имаше за казване?

Стисна очи и се помъчи да се освободи от тъмното слабо лице на Рай, което внезапно изплува пред нея, и изпод клепачите ѝ потекоха сълзи. Прониза я остра болка и тя се обърна на една страна, прегърна възглавницата и зарови лице в нея, за да заглуши риданията.

– Обичам го – простена на глас. Това не се бе променило и всеки ден далеч от него бе цяла вечност.

Изведнъж, неутешима в самотата си, Сали си призна, че иска да се върне при него. Искаше силата му, физическото му присъствие, дори ако не можеше да има любовта му. Искаше той да я държи за ръката, докато тя раждаше тяхното дете, и искаше да има още деца. Помисли за Корал и че нейното дете я разкъсва, ала постепенно осъзна, че любовта ѝ към Рай бе по-силна от гнева ѝ. Трябваше да го приеме такъв, какъвто беше, ако искаше да живее с него.

По някое време малко преди изгрев слънце задряма и се събуди само няколко часа по-късно от неспирния мрачен звук на студен проливен дъжд. Небето бе сиво, улиците вкочанени и безрадостни. Снегът още не бе дошъл, за да придаде на всичко вид на зимна приказка, но листата на дърветата бяха опаднали и голите клони се удряха един в друг като кости на скелет. Нямахме за какво да става, ала Сали стана и успя да се заеме със скицирането на плана за нова книга. Тази щеше да е по-трудна, тя знаеше, защото първата бе донякъде плод на нейния собствен опит. Новата трябваше да е изцяло творение на въображението ѝ.

Следобед дъждът спря, но бе захладняло и когато пусна телевизора, Сали научи, че вечерта се очакваше отново да завали, после дъждът да премине в суграшица и до сутринта вече да вали сняг. Тя направи муцунка на синоптика на екрана. Лошите пътни условия можеха да попречат на Барбара да дойде на срещата и щеше да е ужасно разочарована. Интересът ѝ към света около нея се връщаше и Сали искаше да се заеме с изкарването на хляба си.

След като един час крачи напред-назад, я обзе скука и започна да чувства, че се задушава в малката къща. Навън бе студено и влажно, ала ѝ се струваше, че една бърза разходка можеше да проясни съзнанието ѝ и може би да я отпусне дотолкова, че да заспи тази нощ. Не само това, каза си тя, а и докторът ѝ бе препоръчал леки физически упражнения всеки ден. Ходенето бе точно това, което ѝ трябваше.

Облече се топло – обу си ботуши до коленете и прибра косата си под тъмна кожена шапка, която покриваше ушите ѝ. Закопча дебелото си палто, уви един шал около врата си и излезе бодро навън. Отначало потрепери от студа, но постепенно движението я стопли и ѝ стана приятно, че улиците бяха само нейни. Бе почти залез, а заради мрачното небе беше още по-тъмно. Единственият звук, освен скърцането на ботушите ѝ, бе водата, капеща от дърветата по тротоара и улицата, и Сали отново потрепери, ала този път не от студ. Защо обикаляше като идиот, когато можеше да е на топло и сухо в къщата си? И защо бягаше от Рай, когато всичко, което искаше, бе да се върне в преградките му?

Глупаво, каза си тя и се запъти към къщи. И отгоре на всичкото безгръбначно! Щеше да е най-голямата глупачка на света, ако оставеше терена чист за Корал. Когато времето се прояснеше и можеше безопасно да замине за Европа, щеше да тръгне с първия самолет, и ако завареше Корал с Рай, щеше да оскубе страхотната ѝ руса коса. И на Рай нямаше да му се размине, обеща си Сали и в очите ѝ заблестяха войнствени пламчета. Имаше много неща да му казва, но имаше намерение да си го задържи. В края на краищата, не я ли бяха научили последните седем години, че той бе единственият мъж за нея?

Тръгна по-бързо, зави зад ъгъла и видя къщата. Бе толкова увлечена в плановете си, че отначало не забеляза спрялото отпред такси. Погледът ѝ се привлече към колата едва когато един висок мъж, който се движеше с гъвкавостта на пантера, се наведе да плати на шофьора. Въпреки капещите дървета, гордата му глава не бе покрита с нищо и тъмната му коса се развяваше. Тя замръзна и дъхът ѝ спря в гърдите. Таксито потегли с проблисване на червени габарити, а мъжът остави малката си пътна чанта на мократа алея и се загледа като хипнотизиран в къщата. Не светеше нищо и къщата изглеждаше празна, освен пердетата, които покриваха прозорците. Какво ли мислеше, зачуди се Сали с внезапно пронизала я болка. Че, в края на краищата, е празна?

– Рай – прошепна тя и тръгна отново. Звукът от ботушите ѝ привлече вниманието му и той обърна бързо глава, като диво животно, усетило опасност. За момент замръзна, после решително се запъти към нея.

Съвсем в негов стил, помисли Сали, и се помъчи да скрие усмивката си. Този човек нямаше никакви колебания. Бе самоуверен дори когато не бе прав.

Ала когато се приближи, когато спря на три крачки от нея, тя прехапа устни, за да не заплаче от болка. Слабото му лице носеше белезите на страдание, под стоманеносивите му очи тъмнееха сенки, имаше остри бразди, които по-рано ги нямаше. Бе уморен, разбира се, и изтощението засилваше мрачния му вид. Бе отслабнал и кожата бе опъната върху високите му скули.

Той пхна ръце дълбоко в джобовете на самото си и плъзна поглед по дребното ѝ нежно лице, по закръгленото ѝ тяло под палтото. Тя потрени от желанието да се хвърли в ръцете му, но Рай не ги бе разтворил и Сали изведнъж се изплаши, че можеше да не я иска. Защо тогава бе дошъл?

– Излъгала те е – прошепна почти беззвучно той. Гласът му бе още по-дрезгав от преди и устните му едва се движеха, сякаш с усилие произнесе следващите думи: – Умирам без теб, Сали. Моля те, върни се при мен.

Във вените ѝ запулсира невероятна радост, тя за момент затвори очи и се опита да се овладее. Когато ти отвори, Рай още я гледаше с отчаяна молба, стиснал устни в очакване на най-лошото.

– Имах това намерение – каза Сали с треперещ от радост глас. – Току-що реших, че щом времето се проясни, ще взема първия самолет за Европа.

Тялото му видимо потръпна, после той измъкна ръце от джобовете си и посегна към нея в момента, в който тя пристъпи напред. Ръцете му я обгърнаха в силна мокра прегръдка, а Сали обви ръце около врата му и отчаяно се притисна към него. Щастливи сълзи се затъркаляха по лицето ѝ. Рай улови устните ѝ със своите в дълбока целувка, която уверяваше и двамата, че отново са заедно. После я грабна на ръце и я завъртя в бавен кръг, докато продължаваха да се целуват.

По едно време започна отново да вали проливно. Когато тя вдигна очи към небето, вече и двамата бяха мокри до кости.

– Колко сме глупави! – засмя се Сали. – Защо не влезем вътре, вместо да стоим на дъжда?

– А на теб не ти трябва да настиваш! – Той я пусна да стъпи и се наведе да вземе пътната си чанта. – Да влезем да се изсушим, после може да поговорим.

Рай настоя тя да си вземе един горещ душ, докато той се преоблече,

и когато излезе от банята, Сали видя, че бе направил кафе. Двете димящи чаши вече чакаха на масата.

– Колко хубаво! – въздъхна тя, отпи блажено и горещата течност я достопли.

Рай се отпусна на един стол до масата и разтърка с ръка врата си.

– Трябва ми да ме държи буден – каза уморено.

Сали го погледна, видя изтощението, изписано на лицето му, и сърцето ѝ се сви от болка.

– Съжалявам – прошепна тя.

Той махна с ръка и между тях увисна мълчание. Сякаш се страхуваха да започнат, страхуваха се да кажат нещо лично, и Сали се вторачи в чашата си.

– Крис замина – обади се внезапно Рай, без да я поглежда.

Тя рязко вдигна глава.

– Замина ли?

– Напусна. Дауни ми каза... По дяволите, не знам преди колко време. Всичко ми е в мъгла. Обаче е напуснал и е казал, че се мести в друг град.

За момент Сали се надяваше, че Крис и неговата Ейми са се събрали, че той е напуснал работа, за да създаде семейство, ала знаеше, че това просто не може да се бе случило с Крис. Прободе я болка при мисълта колко близо бе била до възможността да изгуби Рай и бързо отпи още една глътка кафе.

– Предполагам, че Барбара ти се е обадила – каза тя.

– Моментално – призна Рай. – Много съм ѝ задължен за тази услуга. Напълно обърках снимачния график, за да взема първия самолет за Ню Йорк. И без това ме мислят за луд, както летя напред-назад през океана винаги когато спрем за малко. Побърквах се – сподели той мрачно. – Да не знам къде си, дали си добре, да знам, че вярваш на това, което ти е наговорила онази злобна уличница.

– Госпожа Хърман каза ли ти какво каза тя? – попита Сали. Искаше да разбере дали разказът е бил предаден точно. В нея се надигаше дива надежда. Рай бе казал, че Корал е излъгала, и определено не се държеше като виновен.

– Дума по дума, обляна в сълзи. – Той изведнъж се пресегна и здраво стисна ръката ѝ. – Излъгала те е – повтори напрегнато. – Ако някога си вярвала на нещо, повярвай в това. Корал може и да е бременна, но се кълна, че бащата не съм аз. Никога не съм правил любов с нея, макар че тя много се опитваше да започне връзка с мен.

Сали бе потресена. В гласа му звънеше неоспорима искреност, ала все пак тя попита недоверчиво:

– Никога?!

Скулите му пламнаха.

– Точно така. Мисля, че бях предизвикателство за нейното самочувствие. Тя просто не можеше да повярва, че нямам желание да спя с нея, дори когато ѝ казах, че съм женен и че никога никоя жена не ме е привличала както съпругата ми – отговори Рай и я погледна напрегнато. Сали се изчерви и той стисна по-здраво ръката ѝ. – Мисля, че заради това те мразеше – продължи, без да откъсна очи от нея. – Отхвърлих я заради теб и тя опита всичко, за да ни раздели, да те нарани. Може и да не е планирала да прави това, което направи, но ти си ѝ дала повод със съмненията си. Ако е наистина бременна, вероятно иска аз да ѝ дам пари за аборт. Бременността е смърт за една манекенка, а не мога да си представя Корал като любяща майка.

Сали ахна.

– Рай, би ли го направил?

– Не. И ми идваше да я убия, когато госпожа Хърман ми разказа всичко.

– Но... Корал със сигурност си има пари...

– Не вярвай, че има. Тя прекалено много обича хай-лайфа, за да спести нещо, и много губи в Атлантик Сити и Лас Вегас. Не е добър комарджия.

– Но защо си ходил с нея, след като не те е интересувала? – настоя Сали. Това бе най-слабата точка в историята на Рай. Той и Корал непрекъснато се движеха заедно, а тя не бе такава глупачка, та да вярва, че нещата не са стигнали по-далеч от държане за ръка.

– Защото я харесвах – отсече Рай. – Не ми искай доказателства за вярност, Сали, защото нямам. Мога само да ти кажа, че Корал не беше моя любовница, дори преди да те намеря отново.

– Да го приема на вяра?

– Точно така – отговори той твърдо. – Както и аз трябва да приема на вяра, че не си имала други мъже. Ти също нямаш доказателства.

Тя се загледа в покривката на масата и със свободната си ръка обрисова една шарка.

– Никога не съм се интересувала от други мъже – призна неохотно. Не ѝ бе приятно да му признае тази тайна. – Дори не съм си правила труда да ходя по срещи.

– А за осем години ти беше единствената жена, която исках да видя

– каза Рай напрегнато, пусна ръката ѝ, изправи се и закрачи неспокойно из малката кухня. – Чувствах се като идиот. Не можех да разбера как такова плашливо зайче като теб ми е влязло под кожата. С никоя друга жена не бих изтърпял и една сцена заради работата ми, но продължавах да се връщам при теб, надявайки се да си пораснала и да си разбрала, че аз имам нужда от това. Ти каза, че опасността ти е влязла в кръвта, и аз бях точно такъв. Пристрастен към опасностите... Никога не съм имал намерение да те оставя завинаги. Просто исках да ти дам един урок. Исках да ме помолиш да се върна. Ала ти не ме помоли, просто продължи, сякаш изобщо нямаше нужда от мен. Дори ми връщаше чековете за издръжката. Зарових се в работа. Заклех се, че и аз ще те забравя и понякога почти успях. Приятно ми беше в компанията на други жени, но когато нещата започваха да се задълбочават... Просто не можех. Това ме въбселяваше, ала си спомнях как беше между нас и не можех да се задоволя с нещо по-малко. – Сали се втренчи в него потресено и той я погледна, сякаш бе сторила нещо лошо. – Направих много пари – продължи със сдържана ярост. – Много пари. Купих ценни книжа, те скочиха и изведнъж се оказах богат. Вече нямаше нужда да се излагам на опасност, за да напиша репортаж, а и възможността да ме застрелят бе изгубила каквото и първерзно удоволствие да ми бе доставяла. Исках да си лягам всяка вечер в едно и също легло и накрая си признах, че ако в това легло щеше да има жена, това трябваше да си ти. Купих списанието и започнах да те търся, но ти бе заминала оттук преди години и никой нямаше представа къде си.

– Опитвал си се да ме намериш? – попита тя и очите ѝ се разшириха от изненада. Значи Рай не я беше просто забравил през всичките тези години! – А сега? Опитваше ли се да ме намериш и сега?

– Май ми е станало навик да се опитвам да те намеря – опита се той да се пошегува, ала лицето му бе прекалено напрегнато, за да изрази какъвто и да било хумор. – И през ум не ми мина да те търся тук. Проверях по вестниците във всички големи градове, защото си мислех, че ще търсиш работа като репортер. Толкова често ми казваше, че ти е скучно без работа, и мислех, че веднага ще започнеш отново да работиш.

– Мислех, че ще ми е скучно – призна Сали. – Но не беше. Имах книгата, върху която работех, ала най-вече ти беше до мен.

Лицето му светна от любопитство.

– Ти доста се бори за това – ухили се Рай като вълк.

– Нямах избор. Фактът, че работех в твоето списание, ти даваше всички козове.

– Никак дори. Мярнах една дълга плитка, която се развяваше над едно стегнато задниче, и сякаш някой ме изрита в корема. Пожелаях те още преди да съм видял лицето ти. Помислих си, че е зловна шега на съдбата да намеря жена, която да пожелае точно когато съм започнал да търся жена си, ала след няколко погледа към теб бях твърдо решен да те имам. После налетях на теб в коридора и те познах. Нежната малка фея с умопомрачителната плитка беше собствената ми съпруга, променена почти до неузнаваемост, освен големите сини очи. А ти ясно ми показва, че изобщо не се интересуваш от мен. Бях прекарал осем години с усещането за теб, запечатано във всичките ми сетива, а теб не те интересуваше!

– Разбира се, че ме интересуваше! – прекъсна го тя и се изправи да застане срещу него. Трепереше от напрежение, но не можеше да го остави да мисли, че не бе означавал нищо за нея. – Ала не исках да ти позволя отново да ме нараниш. Едва не ме уби, когато си тръгна първия път, и не мислех, че ще го преживея още веднъж. Опитвах се да се предпазя от теб. Дори си внуших, че напълно съм те преодоляла. Но не се получи – завърши тихо, навела поглед към пода.

Той пое дълбоко въздух.

– Приличаме си. И двамата сме като независими и настръхнали диви животни, опитваме се да се предпазим на всяка цена и ще ни бъде трудно да се променим. Обаче аз наистина съм се променил, Сали. Пораснал съм. Имам нужда от теб повече, отколкото от вълнения. Това е трудно да се каже, трудно е съзнателно да се оставиш открит за болка. Любовта прави човек уязвим и е нужно много доверие, за да признаеш, че обичаш някого. Защо иначе хората толкова се мъчат да скрият любовта си, когато знаят, че не е споделена? Обичам те. Можеш да ме разкъсаш на парчета или можеш да ме издигнеш толкова високо, че да се изгубя. Доверието трябва да започне някъде, Сара, и аз съм готов да направя първата крачка. Обичам те.

Това, че я нарече Сара, помете всичките дълги години на самота и болка и тя вдигна пребледнялото си, обляно в сълзи лице.

– И аз те обичам – каза тихо, като молитва. – Винаги съм те обичала. Избягах, защото бях наранена. Бях несигурна и не усещах, че ти ме обичаш, а Корал разкъса сърцето ми с гнусните си инсинуации. Ала днес реших, че те обичам прекалено много, за да те оставя да си отидеш, да те оставя на нея без бой. Щях да тръгна след теб, Рай Бейнс, и да те накарам да повярваш.

– Хей! – отвърна той също толкова тихо и разтвори ръце. – Давай.

Накарай ме да повярвам, любов моя.

Сали се хвърли в прегръдките му и усети как ръцете му се затварят здраво около нея. Не можеше да спре сълзите, които мокреха врата му, и Рай се опитваше да я успокои, като нежно целуваше мокрите ѝ бузи и очи.

Бяха живели прекалено дълго разделени. Целувките му станаха гладни и ръцете му започнаха да обхождат леко наедрылото ѝ тяло. В нея пламна желание и тя извика беззвучно. Той я вдигна на ръце и я отнесе в спалнята, същата спалня, където я бе занесъл преди осем години като невинна младоженка и я бе посветил в опияняващата чувственост на своите ласки. И сега бе същото като тогава. Рай бе едновременно нежен и страстен, а Сали му отговаряше без никаква сдържаност. Когато огънят на желанието им най-после бе уталожен, тя остана да лежи замаяна между изпомачканите чаршафи. Тъмната му рошава глава бе сгушена в мекото ѝ рамо, а устните му сънливо докосваха извивката на гърдите ѝ. Тънките му пръсти галеха леката издутината, където бе тяхното дете.

– Биваше ли? – прошепна той в кожата ѝ. – Не е ли опасно да правим любов?

– Не – увери го Сали и вплете пръсти в гъстата коса, която се къдреше на врата му. Не можеше да се насити да го докосва и бе щастлива, че Рай тежи върху нея, изтощен от пътуването и от ласките.

Той бе вече полузаспал, но измърмори:

– Не искам да те затварям в клетка. Просто искам да долиташ обратно при мен всяка вечер.

– Любовта не ме затваря в клетка – отговори тя и целуна челото му, единственото, до което можеше да стигне. И наистина бе така. Сали бе изненадана. Къде бяха отишли всичките страхове за нейната независимост? После разбра, че това, от което всъщност се бе страхувала, бе, че можеше отново да бъде наранена. Любовта на Рай щеше да ѝ даде трамплин, от който да се изстреля до недостигани досега висини. Бе свободна както никога преди, свободна, защото имаше сигурност. Той не я задържаше, той прибавяше силата си към нейната.

– Ти имаш талант – прошепна Рай. – Истински талант. Използвай го, любов моя. Ще ти помагам с всичко, с което мога. Отново се влюбих в теб, когато те намерих, ти също си пораснала и си се превърнала в жена, която ме подлудява, когато си наблизо, и ме кара да умирам, когато сме разделени.

Сали се усмихна в тъмното. Изглежда, все пак си бе струвало да ходи на всичките онези курсове преди толкова години.

Той заспа на рамото ѝ и тя също заспа, доволна и сигурна в любовта му. За пръв път усещаше, че нуждата им един от друг бе нещо постоянно. Винаги бе чувствала връзката, която я задържаше при него, ала досега не знаеше, че Рай бе също толкова обвързан с нея. Затова не се бяха развели, затова той дори не се бе опитал да получи развод. Мястото им бе един до друг и винаги щеше да бъде.

КРАЙ

© 1982 Линда Хауърд
© Катя Георгиева, превод от английски

Linda Howard
An Independent Wife, 1982

Сканиране: ???
Разпознаване и редакция: Xesiona, 2009

Издание:

Линда Хауърд. Независима съпруга
Издателство „Коломбина прес“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11241>]